EDITURA MIRON

Nancy Holder

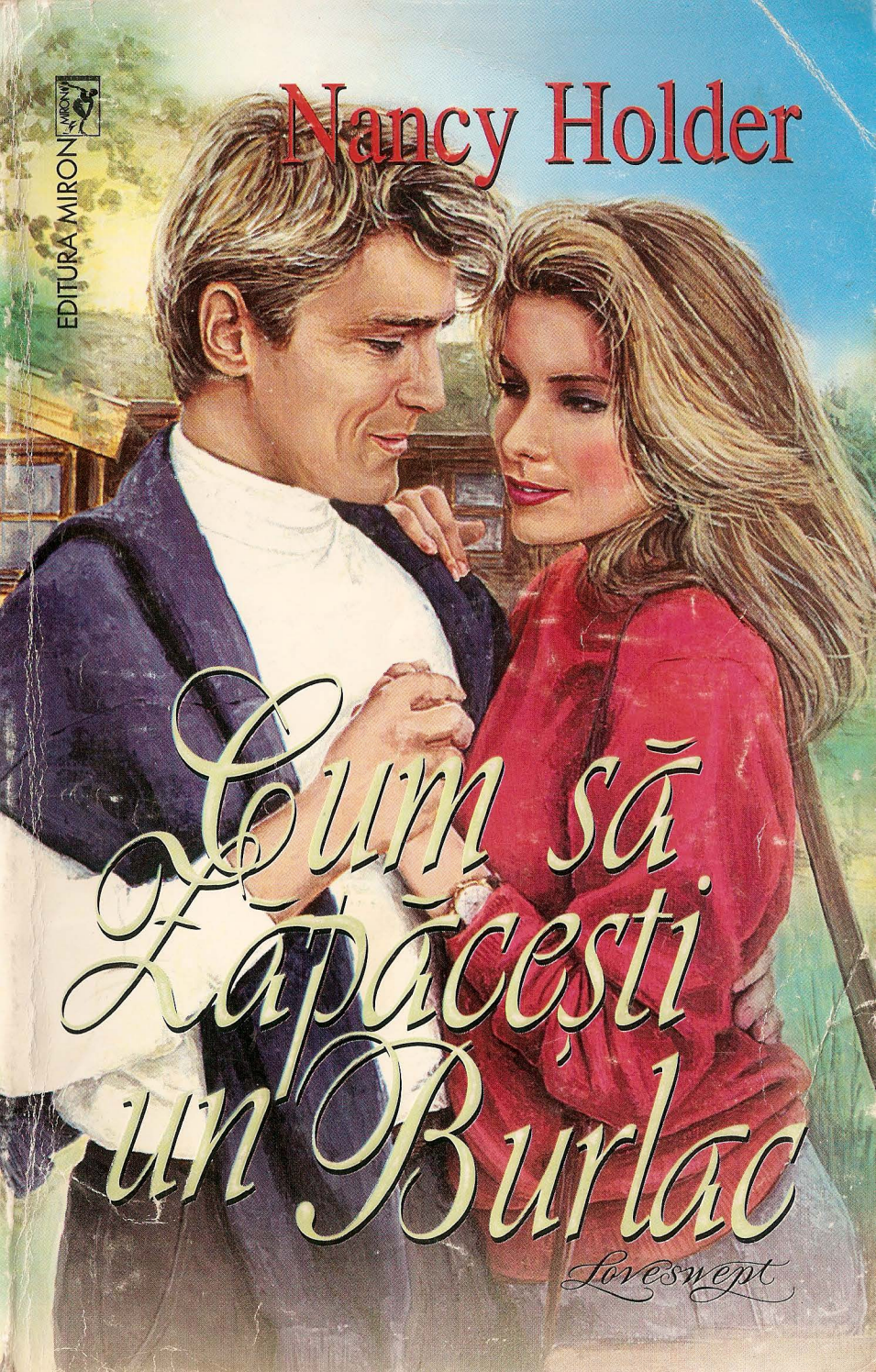

Cum să îți prinzi un Burlac

Loveswept

Loveswept

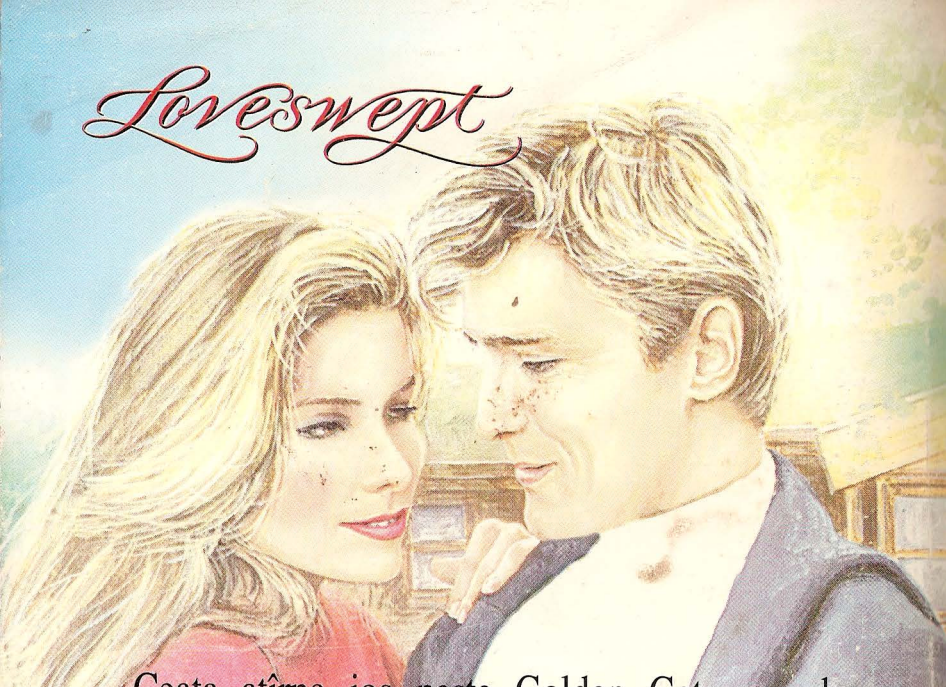

Ceața atîrna jos peste Golden Gate, un decor potrivit pentru Allison Jones, pentru care Phillip Marlowe și Sam Spade erau mai mult realitate decît ficțiune, și a cărei ocupație extravagantă de detectiv de animale, îi permitea să-și trăiască fanteziile.

Căutînd un cîine dispărut, își încrucișează drumurile cu cel mai recunoscut burlac al orașului. David King e captivat de detectiva zveltă, dar ea îi alunecă din brațe, în noapte, înainte ca el să-i afle numele. Nedomolit, el își trimite flota de limuzine pe stradă, ca s-o găsească.

Allison cunoștea reputația lui David și nu vroia să devină ultima lui cucerire... pînă cînd un St. Bernard evaziv îi trimite să umble împreună printre umbre...

Lei 5870 + 105 100.00

noredactor: LAURA GORNEANU
ector: DOINA CĂLIN

BN 973-95060-5-3

Capitolul 1

– Mulţumesc, domnule King, ciripi femeia, în timp ce David îi ţinea uşa deschisă.

El o domina, înălţimea lui oferindu-i o privelişte grozavă a părţii de sus a bikiniului ei împodobit cu paiete şi tot ce era adăpostit în interiorul acestuia.

Zîmbindu-i, David o salută, atingîndu-şi cu mîna părul negru, ondulat. Ochii căprui se umbriră cînd ea îl mîngîie pe braţ, degetele ei albe contrastînd cu pielea lui bronzată.

– Ai făcut o treabă grozavă, îi spuse David, împingîndu-i în palmă o bancnotă de cincizeci de dolari.

Ea îi făcu cu ochiul, înfăşurîndu-şi hîrtia în jurul degetului.

– Hei, mă dezbrac oricînd pentru tine.

Îl privi cercetător, dînd impresia că îi place ceea ce vede.

– Nu eşti căsătorit, nu?

El rîse.

– Nu, dar sînt singurul în situaţia asta.

– Unul de ajuns pentru mine, replică ea cu impertinenţă şi ieşi, făcînd-o pe grozava, din camera din spate a *Clubului Hubba Hubba.*

În spatele lui, ţipetele şi aplauzele începură să se estompeze. David se răsuci şi îşi privi prietenii, examinînd scena cu satisfacţie. Veniseră toţi cei pe care îi invitase. Douăzeci de bărbaţi chefuiau acolo de patru ore – bînd pe rupte, rîzînd zgomotos la glumele deochiate, făcîndu-i ochi dulci Delitei, dansatoarea exotică, care tocmai plecase şi, în general, sîcîindu-l pe Bob Campbell în legătură cu chinul care îl aştepta. Pe scurt, se distrau grozav.

– Cum de se ţin întotdeauna femeile după tine, King?

Bernie, un vechi prieten din vremea cînd era taximetrist, se încruntă la David, scărpinîndu-se pe capul chel.

– Dumnezeule, tipul ăsta trebuie să le alunge cu băţul! Ce are el, şi noi nu avem? îi întrebă el pe ceilalţi.

– Păr, Bernie, îi răspunse cineva.

– Femeile cred că tipii înalţi o au pe măsură, interveni un altul. Dacă ar şti că bietul David e minuscul în privinţa asta...

– La naiba, dacă crezi asta, înseamnă că n-ai fost niciodată la sala de gimnastică cu el, murmură Bernie. „Regele“ [1] are un sceptru de 25 de

1. King - Rege

centimetri...

– Aduceţi-o înapoi pe Velveeta! se auzi un ţipăt de beţiv.

– Sînteţi nişte degeneraţi, tipilor, spuse Bob, oaspetele de onoare.

Făcu un semn spre scaunul liber din stînga lui şi se încruntă.

– Stai jos, David, mormăi el, ridicînd din nou paharul la buze. N-am vorbit deloc cu tine toată seara.

– Sigur, Bob, răspunse David, adresîndu-i acel surîs strîmb, prin care se făcuse îndrăgit de miile de femei care citeau pagina 35 din *San Francisco's Most Watchable Bachelors* [1] Întotdeauna am timp să-l liniştesc pe comandant.

Îşi lăsă trupul în scaunul de lemn al căpitanului şi îşi turnă un pahar de scotch. Era cu o treaptă deasupra băuturii care se servea de obicei la *Hubba.* Bubba, proprietarul, îl importase pentru această ocazie.

Şi ce mai ocazie, se gîndi David melancolic. Bob era ultimul care se ducea; ultimul dintre amicii lui burlaci, care se căsătorea. La treizeci şi doi de ani, David era singurul care mai rămînea.

– Pentru căsătorie! urlă Bob, încercînd să se ridice din fotoliu. Dar căzu înapoi cu un mîrîit, făcu cu ochiul şi îşi ciocni paharul cu al lui David.

Apoi, îşi înghiţi băutura din două sorbituri lungi şi icni, trîntindu-şi paharul pe masă.

Capul i se clătină cînd privi, în sus, spre David.

– Mă căsătoresc, spuse el cu un aer surprins.

1. Cei mai interesanţi burlaci din San Francisco

David, ar trebui să te căsătoreşti şi tu.

David rîse.

– Nu prinzi tu clipa asta.

– Cu toţii ne ducem, mai devreme sau mai tîrziu, zise Bernie. Uită-te la Bob.

– Uită-te la noi toţi, adăugă Stu cu tristeţe, vărsînd pe jos încă puţină bere.

– Eu, nu. În nici un caz.

David se lăsă pe spate în scaunul său şi îşi încrucişă mîinile la ceafă.

– Eu sînt excepţia acestei reguli, bătrînii mei prieteni.

– Nu există excepţii, spuse cineva cu gravitate. Este o lege a naturii.

– Nu e şi natura mea, insistă David.

Bob rîse zgomotos.

– Eşti gata să pui nişte bani la bătaie? spuse el, ridicînd o mînă. Pun pariu pe o sută de dolari că pînă într-un an, începînd cu noaptea asta, bătrînul David este priponit!

Sam Debussy se ridică.

– Iar eu spun că e un om liber!

Îl salută pe David cu un pahar plin cu tequilla.

– Să trăiască burlacul etern! Să-şi facă de cap toată viaţa!

David zîmbi.

– Beau pentru asta.

Vocile se transformară într-o gălăgie generală cînd bărbaţii se alăturară pariului. Sticlele se răsturnară. Scrumierele ajunseră pe podea. Băieţii chicoteau şi nechezau, iar Bob îl lovi pe David peste braţ puţin mai tare decît de obicei.

– Ar fi mai bine să nu mă dezamăgeşti, îi

spuse Stu lui David, umplîndu-şi gura cu alune şi cu covrigi. La anul, pe vremea asta, ar fi bine să fii un bărbat liber!

– Nu-ţi face griji, spuse el tărăgănat, savurîndu-şi băutura. Asta e un pariu pe care n-o să-l pierzi niciodată.

– Bărbaţii! murmură Allison Jones. Gata! Ajunge! Am terminat cu ei pînă la Paşte!

În timp ce asculta clic-clic-ul cizmelor ei cu tocuri joase, îşi dădu seama că Paştele trecuse de mult. Iar ea, în privinţa asta, nu avea convingerea religioasă de a respecta sacrificiile Paştelui.

– Atunci, pînă la 4 iulie, zise, continuînd să meargă pe strada murdară.

Ceaţa de vară se furişa dinspre Golful San Francisco, urcînd încet spre luna discretă care se înălţa deasupra notoriului district North Beach al oraşului. Ceaţa voala lumina felinarelor, aruncînd o aură mistică în jurul lui Allison, subliniind cu albastrul strălucitor al miezului nopţii părul ei creţ şi negru, care îi mîngîia lobii urechilor. Ochii ei străluceau ca nişte safire luminoase, uriaşi ca ai unei căprioare, tăioşi ca ai unei pisici. Cizmele îi răsunau pe pavaj, în timp ce ea hoinărea.

Allison se opri sub un felinar, cercetîndu-şi întîi harta şi apoi strada. Case de amanet îngrămădite lîngă baruri şi misiuni se înălţau în cenuşiul învolburat. Marinari şi negustorese ambulante se

învîrteau pe lîngă ea, capetele întorcîndu-se la vederea femeii minuscule în trenci şi cu pălărie, care le întorcea privirile cu un aer rutinat şi extrem de indiferent.

Continuă să meargă pe stradă cu o nepăsare care dezmintea iritarea ei neliniştită. North Beach nu era mediul ei – absolut deloc, cu adolescenţii lui în jachete de piele şi cu priviri încruntate, şi cu beţivi sprijinindu-se de ferestre pe care străluceau reclamele de bere şi invitaţii gen: „VEDEŢI FETELE! FETE! FETE!" Dar ea mergea cutezătoare înainte, în locuri prin care nici un membru al clanului din San Francisco nu mai trecuse înainte, oriunde o duceau cazurile şi clienţii ei. Iar astă-seară avea o treabă serioasă, pe partea dărăpănată a lui Columbus Avenue.

Cu toate acestea, nu se grăbea. Întotdeauna făcea aşa. Existau un milion de detalii de observat pe o astfel de stradă, iar ea nu voia să-i scape nici unul. Un milion de poveşti în oraşul pe jumătate dezbrăcat; un milion de cazuri de rezolvat. În profesia ei era foarte important să fii un bun observator. La fel de important era şi să-şi păstreze calmul, atunci cînd toţi cei din jur şi-l pierdeau. Îi plăcea să creadă că se descura lăudabil în ambele privinţe. Palmaresul ei atesta eficacitatea metodelor ei; în orice caz, aproape întotdeauna găsea animalul.

Era aproape ora 11 cînd ajunse la destinaţie. Chicoti văzînd numele pictat pe uşile duble: *Clubul Hubba Hubba.* Remarcînd vopseaua cojită şi neonul spart, presupuse că înăuntru nu erau prea multe lucruri care să facă parte din aceeaşi clasă

cu „genunchii albinelor" sau cu „mieunatul pisicii". Dar acolo era un bărbat care o aştepta şi, după sunetul vocii lui, cînd vorbiseră la telefon, mai devreme, în aceeaşi seară, era un bărbat într-adevăr disperat.

Ezită o clipă, conştientă de faptul că era o femeie scundă, singură, care intra într-un loc ce era, în mod evident, un refugiu masculin. *Relaxează-te, Allison,* îşi spuse în gînd. Miss Marple n-ar fi ezitat să intre într-un astfel de loc. Chiar şi Nancy Drew ar fi făcut-o. Era o parte a meseriei ei. Humphery Bogart ar fi făcut-o cu uşurinţă. Şi, spre uimirea eternă a întregii ei familii, asta era meseria pe care şi-o dorea.

– Deci, să te vedem, puştoaico, spuse cu hotărîre, şi deschise uşile.

În camera din spate, prietenii începuseră să-l tachineze fără milă pe David.

– Nu vrei şi tu o femeiuşcă? întrebă Bernie. Nu vrei un puşti care să aibă nevoie de bretele şi care să poarte ace de siguranţă în urechi?

David zîmbi cu îngîmfare.

– Ha, aşteaptă numai puţin, zise Bob cu o voce îngroşată. O să vezi tu. Ni se întîmplă tuturor.

Zîmbi.

– Ai verigheta mea la tine?

– Da.

David îşi ridică capul şi scoase o cutiuţă de catifea din buzunar.

– Dar mi-ai zis să o ţin pînă la cununie.

– Vreau s-o văd doar, zise Bob, deschizînd cutia.

Scoase un chicotit viclean şi ridică inelul, încrustat cu diamante, în lumină. Apoi, fără nici un advertisment, luă mîna lui David şi îi băgă verigheta pe inelar.

– Hei! strigă David.

Simţi o durere fulgerătoare, cînd viitorul mire forţă inelul să treacă peste a doua articulaţie, prinzînd firele de păr scurte şi creţe de pe degetul lui.

– Obişnuieşte-te cu ea, murmură Bob, rezemîndu-şi capul de spătarul scaunului său. Pe-a ta o să ţi-o cumpăr eu, cu toţi banii pe care o să-i cîştig din pariul ăsta.

– Nu fi prea sigur, Campbell, zise David, trăgînd de inel. La naiba! Chestia asta s-a înţepenit!

– Obişnuieşte-te cu ea.

Bob chicoti. Ochii i se închiseră şi corpul i se aplecă înainte.

– Mai bine nu, interveni Stu. Ne bazăm pe tine, King.

David se uită în jos, la inel, ca şi cum acesta ar fi fost o excrescenţă maladivă care îi infecta degetul.

– N-a existat niciodată un lucru mai sigur, băieţi. Credeţi-mă. În nici un caz nu mă voi însura anul ăsta.

Allison îşi croise drum, în mod miraculos, prin camera aglomerată şi se prezentase bărbatului cu aspectul cel mai disperat de acolo. Acum, aşezată pe unul dintre scaunele acoperite cu vinilin, se descheie la nasturele de sus al trenciului, cînd căldura şi zgomotul o înconjurară.

Locul era o tavernă, aşa cum se aşteptase.

Totul era învăluit într-o ceaţă de fum, cufundat într-o cortină de muzică disco, care vibra dintr-o duzină de difuzoare. În spatele unui cvartet de mese de biliard, o femeie îmbrăcată într-o cămaşă şi o fustă mini, roşie ca o pompă de incendiu, dansa ondulîndu-se pe o platformă micuţă.

Allison oftă, apoi îşi compuse o expresie de autoritate şi competenţă, continuîndu-şi dosarul asupra „Subiectul nr.457 – Cazul Shar-Pei-ului fugit".

– Te rog, Raphael, îi spuse ea clientului, încearcă să nu plîngi. Am nevoie de fapte, ca să pot să ţi-l găsesc pe Bruce Lee.

Raphael, barmanul, era un bărbat palid şi slab, cu unghii de o culoare galben-închis, cu un diamant în ureche şi cu un gîngăvit pe care era evident că el îl credea fermecător. În această clipă plîngea fără să se ascundă, nereuşind să termine de amestecat seria de băuturi pe care o ceruse chelneriţa pentru cocktailuri. Îmbrăcată într-o togă romană scurtă, chelneriţa stătea cu mîinile în şold, mestecînd o lamă de gumă cu mentă, care făcu ochii lui Allison să lăcrimeze.

Allison îşi încrucişă mîinile la piept şi caută cu tocurile cizmelor bara de metal de sub scaun. Era atît de scundă, încît nu avea nici o şansă reală s-o găsească, dar ea nu fusese niciodată genul care să renunţe la o căutare.

Blîndul barman scoase un suspin uriaş.

– Raphael, zise ea cu blîndeţe.

El se şterse la ochi cu o batistă roz-pastelat.

– Ştiu, ştiu, murmură. Îmi pare rău, detectiv Jones. Dar se făcea atît de tîrziu şi eram îngrijorat

că n-o să veniţi!

– Am fost... reţinută, spuse Allison, încruntîndu-se cînd îşi aminti „încurcăturile" ivite în apartamentul ei, în aceea seară.

De ce, după şase luni, lui Ed Martin îi venise ideea să „treacă" tocmai în acea seară să-şi ia discurile cu Rod McKluen? Şi de ce lui Ironside, siameza ei cu trei picioare, îi venise ideea să facă pui tocmai deasupra acelor discuri, cu trei zile înainte?

Şi cum de alesese Barry tocmai seara asta ca să se ducă la biserica Christian Science, lîngă parc? Chiar în această clipă, tîmpitul ei nepot era încă la secţia de poliţie, aşteptînd-o pe ea să-l scoată, plătind cauţiunea pentru acuzaţia de încălcare a proprietăţii. Sergentul de serviciu o sunase în momentul în care ea încerca să se scuze faţă de Ed pentru pierderea lui din lumea poeziei.

– Musca Umană şi bărbatul fără nici un gust, murmură dezgustată.

De ce conspiraseră ca să o facă să întîrzie atît de mult la întîlnire? Pentru că sînt bărbaţi! hotărî, scuzînd-o pe Ironside, pe temeiul maternităţii. Dumnezeule, se gîndi, parcă aş fi o fată bătrînă şi acră, astă-seară! Ei, în definitiv am aproape douăzeci şi nouă de ani.

– Îmi pare rău că am întîrziat, zise. Crede-mă, Raphael, n-o să se mai întîmple.

– Sînt atît de distrus! continuă Raphael, adăugînd puţină lămîie la o Margarita şi întinzîndu-i-o chelnerinţei. Sînt într-o adevărată agonie!

– Ştiu, spuse Allison liniştitor. Înţeleg.

Răspunsul ei nu era o păcăleală; ştia cum era să-ţi pierzi animalul favorit. Ştia că era o junglă pe străzile San Francisco-ului. Nu trecea o zi fără ca un buldog disperat sau un ciobănesc german să nu rătăcească prin ceaţă, regretînd casa şi sufletul pe care le abandonaseră atît de nepăsători – într-un acces de turbare, poate, sau pentru a urmări vreun vis nebunesc: o pisică, un porumbel sau o maşină de pompieri.

Allison îl bătu pe braţ pe Raphael. Ştia. Înţelegea. Avea o diplomă; cerceta drumurile secundare şi aleile, în căutarea cîinilor şi a felinelor pierdute. Era un detectiv de animale!

Raphael îşi puse batista înapoi în buzunar şi îşi atinse cu degetele colţurile ochilor.

– Dacă nu sînt atent, o să fac riduri, spuse el oftînd. Oh, chestia asta o să mă doboare!

– Eşti prea doborît ca să-mi mai dai whisky şi tequilla? interveni o voce masculină, profundă.

Raphael şi Allison se întoarseră amîndoi în direcţia ei, şi Allison aproape căzu de pe scaun cînd proprietarul vocii trecu pe lîngă ea, atingînd-o, şi puse un mănunchi de sticle goale pe bar.

Oh, se gîndi ea, aproape rostind cuvîntul cu voce tare. Oh, oh, oh!

Ca să înceapă cu asta, el era foarte înalt, mult peste 1,80 m. Stătea drept, în timp ce se descotorosea de pahare, fără să se încovoaie, aşa cum fac de obicei bărbaţii neobişnuit de înalţi. Sus, în stratosferă, părul lui era la fel de negru ca şi al ei, deşi nu chiar la fel de creţ. Avea o desime frumoasă şi era ondulat şi modern tuns,

accentuîndu-i bărbia şi pomeţii ascuţiţi, nasul acvilin şi fruntea înaltă. Genele lui, pentru care Allison ar fi ucis, înconjurau ochii de culoarea castanei, care străluceau în luminile supărătoare de deasupra barului.

– Desigur, răspunse Raphael, cu obrajii roz şi fluturînd, efectiv, din ochi spre străin, în timp ce elibera barul de sticlele goale. Bubba mi-a spus să am grijă în mod deosebit de dumneavoastră.

– Mulţumesc, zise bărbatul cu amabilitate.

Buzele pline i se despărţiră cînd începu să fluiere silenţios, pentru sine, zornăind mărunţişul din buzunare.

Allison înghiţi greu. Un adevărat IBC, cum ar fi spus Janet. Înalt, brunet şi chipeş. O bucată incredibilă.

Probabil că el o simţi holbîndu-se, căci se întoarse spre ea şi îi aruncă un zîmbet rapid. Apoi, clasic, o mai privi o dată, ochii lărgindu-se şi buzele despărţindu-i-se a mirare.

– Ei, bună, spuse, surîzînd.

Era un surîs strîmb, copilăresc şi apreciativ în acelaşi timp, şi Allison simţi cum oasele spatelui şi ai umerilor încep să i se dizolve. Privirea lui îi parcurse corpul de sus pînă jos, în timp ce el se apropie cu un pas.

Surîsul se transformă într-un zîmbet strălucitor şi exploziv. Pentru o clipă Allison presupuse că el credea că o cunoaşte. Expresia lui era caldă şi încrezătoare, ca şi cum ar fi salutat o veche prietenă.

Prietenă? Haide, Allison, se mustră singură. *Tipul ăsta te reduce la o băltoacă pe podea. În*

mod intenţionat. Te examinează. Şi, în mod evident, a decis că ar fi frumos să te cunoască.

Bărbatul se aşează pe scaunul de bar de lîngă el şi îşi aşează mîna pe lemnul lăcuit, lîngă carneţelul ei. Degetele ei tremurară cînd îşi ridică creionul. Lauren Bacall ar fi avut o ţigară, se gîndi Allison, în mod vag. Neaprinsă, astfel încît s-o poată face el pentru ea. Şi apoi şi-ar fi lăsat capul minunat pe spate şi ar fi suflat fumul spre acele lămpi ridicole, în formă de con, de deasupra...

Ai grijă, Allison, o dojeni o voce slabă. Ai renunţat la sexul masculin. Iar acest bărbat este, categoric, un sex... un membru. Roşi. Un membru al sexului...

– Ţei notiţe? întrebă bărbatul.

– Într-un fel.

Allison se foi pe scaun. El mirosea atît de frumos, se gîndi ea. A pin şi fîn proaspăt cosit. Şi a săpun. Mirosea ca un tip curat, sexy. Într-un bar murdar, neîngrijit.

Genele lui lungi se lăsară în jos, acoperindu-i pleoapele, într-un mod categoric, atrăgător.

– Înveţi ceva? spuse el tărăgănat, trasînd cercuri umede pe bar.

Avea degetele lungi, cu unghiile tăiate îngrijit. Pe degetul mic, care, de fapt era destul de mare, purta un inel de argint pe care era gravată o monogramă:

DKR. Daniel? Dusty? Divin?

– Deci, Raphael, spuse Allison, încercînd să-şi dreagă glasul, fără să scoată nici un zgomot, cîţi ani ziceai că are Bruce Lee?

La menţionarea numelui cîinelui, buza de jos a

barmanului începu să tremure.

Are vîrsta îngrozitoare de doi ani. A fost de-a dreptul imposibil în ultima vreme.

Sprîncenele celuilalt bărbat se ridicară, dar nu spuse nimic, bătînd doar cu degetele în bar, în ritmul muzicii. Purta un costum albastru, perfect croit, cu mînecile suflecate, lăsînd să se vadă antebraţele acoperite cu păr lung şi negru. Un ceas digital cu aspect complicat, scump şi strălucitor, reflectă lumina cînd el îşi mişcă încheietura. Părea plin de o energie pe care abia putea s-o reţină în interior, ca şi cum era gata să explodeze în bucăţi, din cauza lucrurilor pe care le avea de făcut şi a oamenilor pe care trebuia să-i vadă.

Cine, de exemplu? se întrebă ea. Ce căuta un bărbat drăguţ ca el, într-un astfel de joc?

– Trebuie să-l găsiţi, o rugă Raphael. El este păpuşica mea chinezească.

Străinul zîmbi şi continuă să bată în bar. Raphael puse pe suprafaţa barului două sticle cu scotch, se strîmbă şi îşi frînse mîinile.

– Ştiţi, trebuie să scot tequilla din magazie, spuse el agitat. V-ar deranja să aşteptaţi o clipă? Şi, dacă vine cineva...

– Îi spun să aştepte, spuse liniştitor bărbatul.

Raphael îi aruncă un zîmbet strălucitor şi plecă repede.

Acelaşi zîmbetul strălucitor reapăru şi pe faţa bărbatului.

– Singur, în sfîrşit, glumi el.

– Cam mult spus, replică ea, neavînd intenţia să pară afectată.

Ochii ei de detectiv alunecară mai jos. Oh, se

gîndi, observînd locul în care bărbatul atingea scaunul de bar. Probabil că joacă mult tenis. Sau racketball. Poate că face jogging. Orice ar face, este... eficient.

– Cauţi ceva? întrebă el.

Obrajii ei luară foc, cînd îşi ridică privirea spre el. Pe faţa lui era o expresie înfatuată şi amuzată, care îi spunea lui Allison că el ştia la ce se uita ea.

– Ai găsit? continuă el.

– Lucrez, răspunse ea, ridicîndu-şi creionul şi învîrtindu-l între degete.

Ochii lui se măriră cînd privi spre platforma de dans, unde se mişca acum gloria apusă a Romei. Mestecîndu-şi guma, ea era pe cale să-şi desfacă medalionul care îi ţinea prinsă toga. Bărbatul se uită din nou la Allison, cu o privire întrebătoare, iar ea îşi acoperi pieptul cu mîna. Nici în cele mai sălbatice vise ale ei n-ar fi fost dansatoare la *Clubul Hubba Hubba,* şi ştia asta. Bănuia că domnul IBC observase şi lipsa... aptitudinilor ei.

– Nu aşa, murmură. Am venit aici ca să-l văd pe Raphael.

– Domnul Batistă Roz? întrebă el, expresia întrebătoare răspîndindu-se de la ochi, la sprîncene şi buze.

Avea o cicatrice chiar sub nas şi Allison se întrebă vag cum o obţinuse. Se întreba care era numele lui. Şi se întreba – abia permiţînd gîndului să pătrundă în partea conştientă a minţii – dacă era la fel de bine proporţionat peste tot.

Dumnezeule, Allison, pentru cineva care tocmai a renunţat la bărbaţi, este sigur că te comporţi foarte ciudat, se mustră ea. Dar se îndoia că

fie şi o sfîntă şi-ar putea ţine gîndurile asupra unor lucruri pure, atunci cînd ar avea în faţă un diavol chipeş ca acesta.

– Ce bei? întrebă el, aruncînd o privire în jos, spre zona de lîngă carneţelul ei. Pot să-ţi fac cinste cu ceva? Un pahar cu vin alb? Nişte coniac?

Nişte săruri de amoniac? Un duş rece? El începuse să alunece de pe scaun, dar Allison clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

Era mult mai bine îmbrăcat decît ceilalţi bărbaţi de acolo. Arăta ca un milionar. Poate că era proprietarul acelui loc. Privind în jur, la vopseaua cojită şi la armăturile prăfuite ale lămpilor, ideea i se păru extrem de deprimantă.

– În regulă.

El se aşeză din nou, în aparenţă mulţumindu-se doar să-i zîmbească şi să-şi aştepte tequilla. O enerva, cu acea încredere degajată a lui, cu modul în care se tolănise lîngă ea, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să pălăvrăgească, în timp ce ea intra într-o stare sălbatică de catatonie. *Trăsături frumoase, hipnotizante,* se gîndi Allison cu uimire. El are aşa ceva. Există cu adevărat. Aşteaptă să i-o spun lui Janet.

– Locuieşti în apropiere? întrebă bărbatul, sprijinindu-şi braţul de bar, aproape atingîndu-i degetele. Nu cred că te-am mai văzut pe aici pînă acum.

Clasic. Arunca cîrligul, să vadă ce fel de peşte era. O parte din ea era flatată, dar cea mai mare parte intră în alertă.

– Nu, spuse simplu. N-am mai fost niciodată aici.

– Dar, lucrezi?

Era o întrebare provocatoare, iar modul în care el o privi o făcu să se îndrepte – deşi nasul abia dacă îi ajungea pînă la pieptul lui – şi să-şi tragă umerii în spate.

– Mda, spuse ea calmă. Agăţ marinari.

Ochii lui se încreţiră, colţurile buzelor îi tremurară. Minunate buze. Minunate încreţituri.

– Şi eu am un catamaran, zise el.

Allison nu-şi putu reţine un zîmbet. Acel surîs al lui era cu adevărat cuceritor. Aproape că o făcea să uite că e nervoasă.

Aproape. Ridică din umeri, nereuşind să găsească o replică demnă de a lui.

Era puţin cam demodată în domeniul flirtării.

Şi era şi mai demodată în acela al scenelor intime...

– Lucrez pentru Raphael, trebuie să-i găsesc cîinele, mărturisi, simţindu-se, categoric, lipsită de strălucire în timp ce o spunea.

Ingrid Bergman ar fi fost o spioană străină misterioasă; Joan Crawford, o doamnă sofisticată, nefericită, totuşi prea mîndră ca s-o recunoască. Dar Allison Elizabeth Jones era un detectiv micuţ şi prudent, pentru animale favorite.

– Oh, atunci eşti o prietenă de-a lui?

El nu avea de gînd să cedeze uşor. Continua să-i arunce acel zîmbet uimitor, probabil foarte conştient că o făcea să vîjîie ca un curent alternativ.

– Nu. Acum ne-am cunoscut.

Îi plăcea de el, îşi dădu seama, şocată. Era atrasă de el şi dorea ca el să încerce s-o agaţe. Oh, Dumnezeule, trebuia să iasă de aici.

– Mă întreb unde e Raphael, murmură. Mai am încă o întîlnire, în curînd.

– La miezul nopţii?

Ea se jucă cu creionul.

– Lucrez pînă tîrziu uneori.

El o privi pentru o clipă.

– Vrei să spui că asta e cu adevărat meseria ta?

– Profesiunea mea, îl corectă ea.

– Cauţi cîini pierduţi?

– Cîini, pisici, broaşte ţestoase – orice.

– Fără glumă, spuse el, scărpinîndu-se în barbă. Poţi să-ţi cîştigi traiul din asta?

– Mă descurc.

– Eu n-aş putea accepta niciodată să mă descurc doar, spuse el cu o intensitate bruscă.

Devenise aproape grav, ochii lui fiind insondabili, ca nişte bazine de chihlimbar.

– Niciodată.

– Deci, vrei să spui că o duci bine? întrebă ea, încurajată de brusca lui introspecţie.

Dacă el punea întrebări personale, atunci putea s-o facă şi ea. În definitiv, poate că el îşi dăduse seama că Bruce Lee era un animal de valoare şi îl răpise. Nu puteai fi niciodată sigur, în astfel de cazuri. Audrey Hepburn îl suspectase odată chiar şi pe Carry Grant...

Dispoziţia lui reflectivă trecu la fel de repede cum venise.

– Mda, spuse el.

Cu surîsul lui strîmb pe faţă, părea aproape cinic.

– O duc bine.

– Bun lucru.

– Recunosc un lucru bun atunci cînd îl văd, murmură el, privind-o direct.

Ea avu senzaţia că el o atinsese, ca şi cum genele acelea mătăsoase ar fi fost nişte degete, alunecînd pe faţa ei, trasîndu-i curba bărbiei, mergînd în jos, pe gîtul ei. Ca şi cum buzele lui ar fi fost lipite de obrajii ei, de tîmplă, venind în cele din urmă să se odihnească pe gura ei. Îl văzu, cu ochii minţii, cum îi descheia trenciul, îi dădea la o parte rochia de culoarea stridiei, de dedesubt, umplîndu-şi mîinile cu sînii ei...

– Unde e Raphael ăsta? izbucni Allison.

Ce se întîmpla cu ea? Nu avea obiceiul să aibă fantezii sexuale în legătură cu bărbaţi necunoscuţi. Bine, poate cîteva, ocazionale, în legătură cu Laurence Olivier şi cu Tyrone Power, dar nu cu străini obişnuiţi, nu de acest fel.

Dar bărbatul acesta nu era un material obişnuit. Bărbatul acesta era incredibil.

– Ascultă, spuse ea, zguduită, spune-i, te rog, lui Raphael...

Cînd ea începu să vorbească, un bărbat veni şi puse jos un pahar gol. Imediat, vlăjganul alunecă de pe scaunul lui şi ocoli barul.

– Ce să fie? îl întrebă el pe celălalt bărbat.

– Bourbon şi apă, veni răspunsul.

IBC măsură Bourbonul cu pricepere, apoi adăugă apă şi un beţişor de cocktail. Luă banii omului, îi dădu restul, primi pentru efortul lui un

bacşiş, pe care îl aruncă într-o casă de bani, de forma unui hot dog.

Zîmbindu-i lui Allison, îşi şterse mîinile cu prosopul de vase şi se aşeză din nou pe scaunul lui.

– Bubba mi-a dat o slujbă aici, cînd am venit pentru prima dată în oraş.

Şi, Dumnezeule, cîtă nevoie avea de o slujbă, se gîndi el.

– Bubba?

– El e proprietarul lui *Hubba.*

Chicoti în acelaşi timp cu ea, sunetul vibrîndu-i în piept. Ea îi privi pieptul şi văzu firele de păr negru apărînd pe deasupra gulerului descheiat al cămăşii. Avea pieptul larg, iar umerii şi mai largi. Allison înghiţi şi îşi luă geanta.

– Ascultă, zise ea, trebuie cu adevărat să plec. Trebuie... să iau pe cineva.

– Care e problema? Vasul lui e mai mare ca al meu?

Ignorîndu-l, ea căută în portofel şi scoase una dintre cărţile ei de vizită. Înfăţişa un copoi purtînd o şapcă şi o pelerină ca ale lui Sherlock Holmes, privind cu un ochi uriaş printr-o lupă. ALLISON JONES, DETECTIV DE ANIMALE, scria pe ea. Dedesubt erau adresa şi numărul ei de telefon.

– Te rog să-i dai asta lui Raphael, spuse ea, întinzîndu-i-o. Spune-i că o să fiu acolo toată ziua, mîine.

Sprîncenele lui se ridicară, cu interes. Scoţîndu-şi mîna stîngă din buzunar, atinse degetele ei întinse, cînd luă prada, adică numărul ei de telefon.

– Toată ziua, ai spus?

Atingerea lui era şi mai tulburătoare decît îşi imaginase. Era ca o catifea mîngîietoare şi caldă, şi trimise o vibraţie prin degetele ei, dincolo de încheietură, şi în sus, pe braţ. Îi produse o senzaţie unică atît de plăcută, încît aruncă o privire spre braţul lui, spre forţa şi mărimea degetelor lui...

Buzele ei formară un „O" de surpriză şi amărăciune.

– Eşti căsătorit, spuse Allison încet.

Smulgîndu-i cartea de vizită, el examină verigheta şi spuse:

– Oh, asta? Nu e nimic, sincer. Doar o glumă.

– O glumă?

Ea îşi îngustă ochii şi îşi luă geanta. Acum nu mai era nevoie să se întrebe ce făcea un bărbat drăguţ ca el, acolo. Pentru că el nu era drăguţ. Flirta cu ea şi era căsătorit. Era un ticălos.

– Înţeleg, spuse, cu obrajii în flăcări.

Cu toată demnitatea pe care şi-o putu aduna, îşi întoarse scaunul pe jumătate şi se apucă de bar cu o mînă, rugîndu-se pentru o aterizare graţioasă, de patru puncte.

Din păcate, n-a fost să fie. Înainte să aibă timp să strige „Geronimo!", tocul cizmei i se agăţă de pina pe care o căutase mai înainte. Ridică piciorul, dar nu reuşi decît să se lovească la gleznă. În acelaşi timp, inerţia o doborî de pe scaun, făcînd-o să se rostogolească aproape cu capul înainte, peste scaunul din faţa ei.

Iritată, se zbătu să scape. Prea tîrziu – mîinile lui mari o prinseră şi o ajutară.

– Nu înţelegi, spuse el. Inelul e doar o glumă.

Sînt aici cu o gaşcă de prieteni şi...

Ea îl întrerupse ridicînd din umeri, în timp ce cizmele îi zăngăniră pe podea. Netezindu-şi trenciul, se răsuci.

– Ascultă, nu contează. În definitiv, nu o să ne mai vedem niciodată.

El se încruntă puţin.

– Niciodată...?

Aruncă o privire pe cartea ei de vizită.

– Credeam că mi-ai dat...

Uşa camerei din spate se deschise şi un cîrd de bărbaţi ieşiră, clătinîndu-se.

– David! Hai să petrecem! urlă unul dintre ei.

În acel moment, un „bip" puternic străpunse aerul. Allison îl privi pe IBC...

– David... Blestemînd în barbă, scoase un „beeper" de la curea.

Îmi pierd îndemînarea, se gîndi Allison, vag. Nici măcar nu observase chestia aceea.

Aruncînd o privire în direcţia ei, el apăsă un buton şi spuse:

– Dă-i drumul.

Cînd o voce metalică începu să transmită mesajul, el întinse o mînă spre ea. Dar Allison îşi croia deja drum prin cameră, spre uşile de la intrare.

– Aşteaptă o clipă! strigă el. Ascultă! Nu sînt...

– David, haide! strigă un alt bărbat.

Allison dădu un brînci hotărît pălăriei, îşi ridică bărbia şi, cu multă demnitate, ieşi din *Clubul Hubba Hubba.*

Ajunsă afară, se sprijini de zid, răsuflînd adînc. La naiba, se gîndi. El era atît de chipeş!

– Allison Jones, să-ţi fie ruşine, murmură cu voce tare, depărtîndu-se de clădire. Ştii că ţi-ai promis ţie însăţi să stai departe de focuri. Şi tipul ăsta e un foc în aer liber, scăpat de sub control.

Dădu colţul, oprindu-se din nou să-şi recapete respiraţia. Un vagabond bătrîn mergea, clătinîndu-se, pe cealaltă parte a străzii, cu haina lui zdrenţăroasă fluturîndu-i în jurul genunchilor.

– Bine, bine, continuă ea, n-am făcut nimic, nu-i aşa? Adică, sînt aici, afară, singură, nu?

Ar fi al naibii de bine să fie aşa, mîrîi o voce din interiorul capului ei. Un bărbat căsătorit!

Trecu pe lîngă vagabond, înclinînd capul.

– Bună seara, domnule ofiţer, zise ea.

Privirea inexpresivă a omului dispăru, făcînd loc unei încruntări.

– De unde aţi ştiut că sînt poliţist? întrebă el plîngător.

– Am ochiul format pentru amănunte, răspunse ea, trecînd mai departe.

Dar nu neapărat şi pătrunzător.

Înăuntru la *Hubba,* David declarase finalul petrecerii.

– E timpul să te duc acasă, în pat, îi spuse el lui Bob, ca să poţi dormi puţin înainte să trebuiască să te trezesc din beţie.

– Eşti un prinţ, spuse Bob, ridicîndu-se pe vîrfuri şi încercînd să-şi arunce un braţ în jurul umerilor lui David. Hei, ai crescut!

– Va trebui să scoatem şi inelul ăsta, spuse David, trăgînd de verighetă.

Închise ochii şi rîse silenţios amintindu-şi cum Allison – îi plăcea numele acesta – plecase în grabă cînd îl văzuse.

Poate că ar trebui să-l lăsăm acolo, se gîndi, absent. Faţa lui luă o expresie îngrozită, în timp ce-l căra afară pe prietenul lui – ultimul lui prieten burlac.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Allison îl sună pe Raphael şi îşi completă dosarul despre cîinele lui de luptă, chinezesc. Destul de războinic, acesta o luase la fugă pentru libertate în Chinatown.

– Presupun că-i era dor de casă, îi spuse Raphael, încă suspinînd.

În Chinatown bătea vîntul şi ploaia era pe cale să înceapă, dezmințind promisiunea de dimineaţă a unei zile însorite. Era ceva obişnuit în San Francisco, în iunie, în mod categoric cea mai neprimitoare lună în care să găzduieşti pe cineva din alt oraş.

Şi dacă era cineva din altă parte, acesta era nepotul ei, Barry, un băiat voinic, de şaisprezece ani. Semăna leit cu sora lui Allison, Maribeth, care primise atît bunul renume, cît şi înălţimea. Şi care era răsfăţata familiei, devenise psiholog pentru copii, şi se căsătorise cu un chirurg, şi îl adusese

pe lume pe Barry Jameson Osgood, primul şi, de departe, cel mai îndrăgit nepot al părinţilor lui Allison.

Şi care, neştiut de bunici, era posibil să adăpostească cîţiva sticleţi în cap.

Sticleţi pe care Maribeth era înclinată să-i ignore. Cu cîteva ore în urmă, ea sunase din Portugalia, una dintre opririle din vacanţa ei în Europa, şi cînd Allison încercase să-i spună despre incidentul cu poliţia, Maribeth îl respinsese rîzînd.

– Doreşte doar să se exprime, îi spusese ea lui Allison. Dă-i puţină libertate. Şi, Allison, nu pot să-ţi mulţumesc suficient pentru că-i asiguri un mediu sigur, în timp ce eu şi Michael sîntem în vacanţă.

Asta aşa era, se gîndi Allison, întorcîndu-se spre Barry. Stăteau în *Tung Fat's Oriental Cuisine,* sorbind ceai chinezesc. Maribeth nu-i putea mulţumi suficient.

– Nu te mai tîrî în sus pe peretele casei, îi spuse Allison lui Barry. Foloseşte scările, ca oamenii normali.

– Dar mie îmi place să mă caţăr, protestă Barry, dar îşi închise brusc gura la vederea privirii ei stăpînite.

Ea îi ţinuse deja o predică nimicitoare în legătură cu fascinaţia lui pentru clădiri înalte şi pentru proeminenţele şi crăpăturile lor.

– Data viitoare, nici o cauţiune, zise ea.

– Sînt obosit, mătuşă Al. Şi începe să plouă. N-am putea merge acasă acum?

Ea nu răspunse. Îl privea pe domnul Fat, care

luase politicos fluturaşul care cerea informaţii despre Bruce Lee şi acum îl strecura într-un meniu. Cîinele era o delicatesă în China. Poate că şi lui îi era puţin dor de casă, se gîndi Allison iritată.

– Hai să mergem acasă, spuse Barry, linguşitor.

– Şi să pierzi ocazia de a vedea împrejurimile? întrebă Allison, turnîndu-şi încă o ceaşcă de ceai fierbinte. Ce o să spună mama ta, dacă eu n-o să-ţi arăt oraşul?

Răspunsul lui fu acoperit de zgomotul puternic al unei ciocniri de afară. Se auziră claxoane de maşini şi oameni rîzînd şi strigînd. Cineva începu să lovească nişte talgere şi mulţimea începu să se strîngă. Era ca o sărbătorire în miniatură a Noului An chinezesc.

– Ce se întîmplă? îl întrebă Allison pe chelner, dar acesta doar ridică din umeri şi se alătură aglomeraţiei de la uşă.

– Barry, tu poţi să vezi ceva? întrebă ea, încercînd să zărească ceva prin ferestrele dinspre stradă.

Dar era prea scundă ca să privească peste zidul mare de clienţi care se ridicaseră ca să vadă mai bine.

– Haide! comandă ea, punînd un dolar pe masă.

Ieşi repede afară, ţinîndu-şi strîns pălăria şi străduindu-se să nu lovească pe nimeni cu servieta şi să nu fie orbită de spiţele unei umbrele care intra. Şi apoi văzu care era motivul întregii agitaţii.

– Oh, ce dulce! strigă ea, iar chinezoaica în

vîrstă, de lîngă ea, îşi înclină umbrela de soare, în semn de aprobare.

– Ce teribil! zise şi Barry, trăgîndu-şi jacheta peste cap, într-o încercare inutilă de a se ascunde de picăturile de ploaie.

Motivul zarvei era o limuzină albă, imensă, un *Lincoln Continental* atît de lung, încît lăsa impresia că încă o maşină fusese înghesuită între cele trei seturi de uşi ale ei. Geamurile fumurii erau acoperite cu vechile inscripţii: „Proaspăt căsătoriţi!" şi „Aceasta este Noaptea!", care începuseră să se şteargă. Pe laturile lucioase ale elegantului vehicul, hîrtii şi serpentine roz atîrnau în ploaie, lăsînd să se scurgă curcubeie de culori pastelate peste cauciucurile albe.

Limuzina stătea nemişcată în mijlocul drumului şi în jurul ei urlau claxoane de maşini, iar oamenii fie aclamau, fie strigau la şofer să se dea la o parte din drum.

Allison încercă să vadă prin ferestre, căutînd o poziţie din care să zărească ceva, în timp ce mulţimea se umfla şi se învolbura în jurul ei. Simţea cum, sub pălărie, părul creţ i se lipea de frunte. Biata mireasă şi bietul mire. Dacă erau blocaţi înăuntru?

– Barry, poţi să vezi ceva? strigă Allison.

– Mda, e un tip în spatele volanului, spuse el. E îmbrăcat de gală.

Apoi, portiera din faţă se deschise. Un bărbat coborî, cu o eleganţă neglijentă, un bărbat înalt, cu părul la fel de negru ca al lui Allison, dar nu la fel de cîrlionţat. Umerii lui splendizi, semifamiliari, erau conturaţi de o haină cenuşie, şi purta o că-

maşă albă cu guler înalt, cu o cravată în gri şi alb, o vestă de un gri mai închis, şi pantaloni gri-mangal, cu o bandă de satin pe cusătura exterioară. În rever avea înfipt un trandafir alb, şi purta mănuşi. Arăta chiar şi mai milionar decît cu o noapte înainte, ca Fred Astaire cîntînd *Puttin' on the Ritz.*

Se uită drept spre ea şi îşi încrucişă braţele.

– Ei bine, în sfîrşit, spuse el tărăgănat. Te caut de ore întregi.

Toţi ochii se întoarseră spre ea. Allison îşi simţi faţa arzînd, în timp ce David IBC Cel Căsătorit merse spre ea, iar umbrele din jurul ei şi al lui Barry se despărţiră ca Marea Roşie.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el îşi scoase o mănuşă şi îşi ridică mîna stîngă. Era goală.

– Nici un inel, spuse el, trecîndu-şi mîna prin faţa ei.

Fără să spună nimic, ea îşi ridică privirea de la degetele lui lungi la maşina lui lungă.

– Scrie „Proaspăt căsătoriţi!" remarcă ea cu un ton categoric.

Cerul se despică; ploaia se revărsă deasupra lor ca dintr-o găleată. Barry îşi făcuse loc sub umbrela de soare a doamnei bătrîne şi acum urmărea schimbul lor de cuvinte, fascinat.

– Cum, îl întrebă doamna, a fugit în noaptea nunţii?

– Nu ştiu, zise Barry. Eu trăiesc cu ea doar pe timpul verii.

Gura doamnei formă un „O" şi ochii ei zburară de la Barry la David şi înapoi.

– O distracţie ameţitoare.

– Eu am fost cavalerul de onoare, îi spuse David lui Allison. Pe cuvînt.

– Sînt sigură, îi aruncă ea peste umăr, încercînd să găsească un loc de trecere pe trotuar.

Borul pălăriei îi atîrna în jurul capului, lăsînd apa să-i curgă pe guler şi făcîndu-i pielea de găină pe linia zveltă a gîtului. Trăgînd de pălărie, se scutură, încă încercînd o retragere spre adăpostul oferit de firma care atîrna deasupra lui *Tung Fat's.* Dar ceilalţi spectatori erau înghesuiţi, umăr lîngă umăr şi nu păreau dornici s-o lase să treacă.

– Vă rog, spuse ea, sînt udă leoarcă!

Apoi, aplecîndu-se în faţă, strănută atît de tare, încît îi căzu pălăria.

Sprîncenele lui David se ridicară, două „V"-uri stufoase deasupra ochilor lui adînci. Înaintă, ridică pălăria înaintea lui Allison şi i-o puse înapoi pe cap.

– Haide, zise el. Să mergem.

Allison clipi.

– Să mergem? Unde?

– Acasă la tine, presupun.

Barry se luminâ la faţă. Allison pufni nervos şi făcu un pas înapoi, sub pînza ploii.

– Lucrez la un caz, spuse ea. Caut cîinele lui Raphael.

Barry se încruntă.

– Mătuşă Al, gemu el, eşti nebună?

Ignorîndu-l, ea privi mulţimea din jur.

– A văzut cineva un Shar-Pei, de curînd? Sînt autorizată să ofer o recompensă pentru o informaţie privind locul unde se află.

Nimeni nu scoase nici un cuvînt. Erau prea ocupaţi cu chicotitul şi cu speculaţiile. David stătea în faţa ei şi zîmbea. Zîmbetul acela. Mirosea şi mai frumos ca în noaptea precedentă. Cu toate acestea, Allison observă că se tăiase, bărbierindu-se. Pe bărbia lui dreaptă şi netedă se observa o linie roşie, minusculă. Picăturile de ploaie se prindeau de vîrfurile firelor lui de păr, stînd agăţate de el ca şi aluzia de parfum care pluti spre ea, cînd se aplecă şi îi luă servieta.

– Haide, Allison, spus el, trecîndu-şi degetele printre ale ei.

Mîna ei mică păru şi mai mică, cînd se întinse s-o cuprindă pe a lui, catifeaua aspră a pielii lui înfăşurîndu-se în jurul ei ca un scut împotriva ploii.

– Barry! strigă Allison, răsucindu-se.

Acesta ridică doi pumni victorioşi în aer şi se grăbi să ajungă lîngă ea şi David, ocolind băltoacele şi pe un şofer furios, care era blocat în spatele *Lincoln*-ului parcat. Apa se repezi la el dintr-o parte, dar sări cu dexteritatea unuia care se autodenumise „Musca umană din 'Frisco".

– Trădătorule, murmură Allison. Ascultă, tu, îi spuse lui David, dar acesta nu păru s-o audă.

Era preocupat s-o împingă spre maşină, ţinînd-o de încheietură, ca să n-o lase să plece.

Ea încercă să-i facă semn, simţindu-se dezavantajată din cauza înălţimii lui neobişnuite. Întinzîndu-se, abia îi ajungea la piept.

Dar ce piept! În ciuda hainelor rigide, protocolare, ar fi putut trasa conturul pectoralilor sculptaţi şi al unui abdomen plat şi încordat. Îşi aminti de firele de păr creţ de la baza gîtului lui şi

avu o viziune trecătoare a modului în care arăta torsul lui fără harnaşamentul unei nunţi mondene... sau fără nimic altceva, de fapt.

– Hei! strigă ea, oprindu-se brusc.

Îşi ridică capul să protesteze, făcîndu-şi faţa o ţintă tentantă pentru picăturile de ploaie mari şi argintii, care îi loveau puternic obrajii şi fruntea, ca nişte bulgări de zăpadă.

El se opri imediat.

– Da?

Barry oftă, stîngîndu-şi braţele în jurul corpului şi gîrbovindu-se, lipit de maşină.

– Hm, este foarte măgulitor, spuse Allison înghiţind, dar sînt...

Vocea i se stinse. Cum era? O combinaţie de timiditate şi euforie, precum şi o mistificare totală îi goli creierul de orice gînd, atunci cînd înţelesese că el venise s-o caute. În mod evident, venise în grabă de la o nuntă – a cui? a lui? – fără ca măcar să-şi schimbe hainele.

David privi în jos, spre ea, ca din vîrful unui munte, şi îi puse un braţ în jurul umerilor. Ea îi putea simţi muşchii prin hainele ude, atingerea uşoară a degetelor lui la doar cîţiva centimetri de sînul ei. Începu să vibreze, sfîrcul să se umfle împotriva sutienului şi fu pe veci recunoscătoare armurii hainei ei.

– Ce spuneai? o întrebă David.

– Spuneam, repetă ea cu o voce albă, nesigură, că sînt ocupată.

Începu să rostească cuvintele fără pauză:

– Fac o investigaţie.

– Ce coincidenţă, replică el. Şi eu la fel.

Cu statura lui mare, era uşor pentru David s-o facă să se mişte din nou şi ar fi trebuit să se zbată cu adevărat ca să-l împiedice, dar ea nu voia să facă o scenă. Oricum, nu înainte să fie absolut necesar.

– Domnule... David, te rog, spuse Allison, atingîndu-i mîna.

Îl resimţi tresărind şi se trase înapoi, ca şi cum ar fi ars-o.

– Este foarte drăguţ din partea ta, cred, dar...

Drăguţ? repetă David în gînd. Ea credea că el e drăguţ? Nu putea să recunoască o marfă bună, atunci cînd o vedea? Şi cine era puştiul care era cu ea? La naiba, putea fi fiul ei, nu-i aşa? Numai dacă s-a căsătorit la opt ani, se mustră singur.

Ea îi spunea ceva, întărindu-şi umărul sub greutatea braţului lui. Fără să o asculte, îi zîmbi, privirea lui hoinărind pe silueta ei. Era atît de micuţă şi de densă. Chiar şi cu haina aceea pe ea, îşi putea da seama că avea un corp încîntător, trimiţîndu-i un frison plăcut în sus, pe şira spinării.

Permise degetelor lui să se încurce în cerceii părului ei, cînd ajunseră la maşină. Erau ca nişte spirale ude ale unei panglici de mătase netedă şi rece.

În mod evident, ea nu era conştientă de ceea ce făcea el. Vorbea în continuare, iar David îşi adună în cele din urmă minţile rătăcite, suficient ca să o audă.

– Vrei te rog să-mi explici ce se întîmplă?

– Mătuşă Al, nu strica totul, o rugă Barry. Mi-e frig, sînt pe moarte.

Ah, mătuşă Al. Nu era fiul. Bine. Lui îi plăceau

lucrurile simple, îşi spuse el în gînd.

– O să-ţi explic totul în maşină, spuse David degajat, însoţind-o spre partea pasagerului, pe scaunul din faţă, şi deschizîndu-i portiera.

Barry lipăia în spatele lor.

Ea ezită.

– David, nu pot...

– Ascultă, plouă cu cîini şi cu pisici, spuse David zîmbind, şi poţi să te uiţi după căţelul lui Raphael la fel de uşor de aici, dinăuntru, ca şi în cazul în care ai înota pe afară.

– Nu pot, începu ea, dar el închise vesel portiera.

– Vrei să stai în spate? îl întrebă David pe Barry, care aprobă din cap cu o recunoştinţă extrem de absolută.

David îl ajută să urce, apoi ocoli maşina, alergînd spre scaunul şoferului, şi se strecură înăuntru, frecîndu-şi mîinile.

– Ei, acum e mai bine, spuse el.

Ştergătoarele intrară în acţiune şi încălzitorul începu să funcţioneze. David se strecură în traficul care ocolea *Lincoln*-ul, ca un taur alergînd furios în jurul unui obstacol prea mare pentru a putea fi doborît şi, odată ce se alătură fluxului, îşi puse braţul drept pe spătarul scaunului şi îi zîmbi lui Allison.

– Este nişte brandy în barul din spatele nostru, spuse el. Ar putea să te încălzească.

Apăsă pe un buton şi peretele care îi separa de restul limuzinei coborî bîzîind.

– Hei, spuse Barry de pe scaunul din spate, depărtîndu-şi brusc mîinile de pe o carafă de cristal, plină cu un lichid de culoarea ambrei. Ah, bună, mătuşă Al.

– Cîţi ani are? întrebă David.

– Şaisprezece, răspunse Allison, zăpăcită de acel lux.

Scaunele din spate şi podeaua erau acoperite cu pluş bleu-cenuşiu, iar între ele şi scaunele din faţă era suficient loc ca să fie un teren de tenis. Chiar sub ea se afla un televizor, un sistem stereo şi o cutie strălucitoare, care se deschise cu un alt bîzîit, cînd David apăsă un buton.

– Acolo, în spate, există şi Coca-Cola şi Seven-Up, spuse David, dacă te opui să bea brandy.

Instantaneu, mai multe carafe pline cu lichide transparente şi închise la culoare se ridicară la vedere, împreună cu o gamă largă de ape minerale, pahare şi o găleată cu gheaţă.

Şi o jartieră bleu, dantelată, exact genul pe care l-ar purta o mireasă sub o rochie albă, graţioasă.

– Serveşte-te, spuse David. Cred că a mai rămas şi puţin pateu. Sau caviar, dacă preferi.

Barry ridică un platou cu un strat de „petit forus" micuţe, acoperite cu o îngheţată de un roz şters, şi avînd pe margine clopote şi inimi albe.

– Păstrezi astea pentru ceva?

– Barry, murmură Allison. Te rog, fii politicos.

David zîmbi în oglinda retrovizoare, aranjînd-o printr-o altă rotire.

– Serveşte-te, îl îndemnă pe Barry.

Înclinîndu-şi capul într-un gest de mulţumire, Barry mîncă cu zgomot una dintre prăjituri, înghiţi

şi se întinse după alta.

– Omule, maşina asta este tare. E genul pe care ar putea-o avea James Bond.

– Îmi place tehnologia, spuse simplu David.

– Mătuşă Al, vrei şi tu una din chestiile astea? o întrebă Barry, întinzînd mîna după a patra prăjitură.

Allison clătină din cap.

– Nu, mulţulmesc, zise ea rigidă, întorcîndu-se spre David. Te rog să ne laşi să coborîm. Nu pot să-l caut pe Bruce Lee în chestia asta.

David îşi atîrnă o mînă peste vîrful volanului şi îi aruncă o jumătate de zîmbet, care era mai mult decît ca unul întreg.

– Lasă-mă în pace. Doar nu vrei să hoinăreşti pe vremea asta, nu-i aşa?

– Bineînţeles că, răspunsul ei fu întrerupt de un strănut, o s-o fac.

David căută în buzunarul de la piept şi scoase o batistă albă de mătase. Era ud leoarcă. Rîzînd, el pipăi după un buzunar lateral cusut în căptuşeala maşinii, şi scoase un şerveţel de hîrtie.

– În nici un caz, Allison Jones, spuse. Te conduc direct acasă, ca să poţi să te schimbi de hainele astea ude.

– Slavă Domnului, spuse Barry, suspinînd.

Şterse farfuria goală şi începu să-şi umple un pahar cu gheaţă.

Allison îşi întoarse capul cînd îşi suflă nasul, jenată de sunetul slab, de trompetă, pe care îl scoase.

– Ascultă, începu ea, dar strănută din nou.

– Nu, tu să asculţi. Te duc acasă şi te bagi în

pat.

La aceste cuvinte, ea îşi ridică capul repede şi el îi zîmbi.

– Şi scoateţi haina şi pălăria. O să faci pneumonie.

– Mă simt bine, insistă ea, strîngîndu-şi braţele în jurul corpului, ca să-şi oprească dinţii din clănţănit. Şi, te rog, nu te deranja să mă conduci nicăieri. Pot să iau un autobuz.

Ochii lui se măriră cu o groază batjocoritoare.

– Un ce? Îi spui unui bărbat care conduce o limuzină că preferi să iei autobuzul?

În jurul lor, oamenii făceau semne cu mîna şi sunau din claxoane. Două doamne bătrîne, micuţe, într-un *Cadillac,* îşi lăsară geamurile jos şi le trimiseră sărutări. David chicoti şi le trimise şi el una.

– Ei cred că noi sîntem cei care ne-am căsătorit, spuse el, făcînd semne cu mîna celor care le transmiteau urări.

– Asta pare să fie problema ta, nu-i aşa? zise Allison, bătînd cu degetele în rezemătoarea de braţ.

Inima începu să-i bată în ritmul ştergătoarelor, iar respiraţia îi era greoaie, ameţind-o. Nu crezuse că o să-l mai vadă vreodată, iar el venise s-o caute.

Ai grijă, ai grijă, auzea Allison în urechi vocea raţiunii. Nu numai că este un bărbat ca un foc în aer liber, dar e chiar ca un foc în pădure. E un incendiu.

Aruncă o privire bordului, care arăta ca unul de comandă al unui avion 747, şi îşi încălzi mîinile

sub braţe.

David oftă.

– Pare să fie momentul explicaţiilor, spuse el tărăgănat, apăsînd un alt buton.

Uşiţa compartimentului pentru mănuşi se deschise încet, desfăcîndu-se ca un pod basculant al unui castel. Înăuntrul compartimentului se afla un singur obiect: o carte mare, neagră, cu o copertă lucioasă, cu titlul *„San Francisco's Most Watchable Bachelors"*.

– *„Could they be waiting fou YOU?"*[1], încheie Allison cu voce tare.

– Pagina 35, zise David.

– Hei, pot să ascult muzică? întrebă Barry, aplecîndu-se în faţă.

– Fă ce vrei, spuse cu mărinimie David şi închise peretele despărţitor, sigilîndu-l efectiv pe Barry în mijlocul luxului.

Şi Allison era aproape în poala lui...

Ea dădu repede paginile, oprindu-se pentru o secundă la pagina 22: Brian Tulugin, culturist. Apoi, îşi ridică ochii ei mari şi albaştri spre el, înainte să ajungă la articolul în chestiune.

– Acolo, zise David, luîndu-şi mîna de pe volan şi arătînd spre poza lui. Citeşte.

Nu avea prea multe pe el în poză, doar o pereche de pantaloni scurţi, largi, de antrenament, şi ghete cu crampoane. Era ciufulit şi stătea ghemuit pe o pajişte, răcorindu-se cu o bandă de piele.

– Triatlon, spuse el, încîntat că ea nu trecuse

1. Oare e posibil să te aştept pe TINE?

încă peste poză. Am cîştigat.

– Felicitări, spuse Allison în mod reflex şi ochii ei coborîră asupra textului:

„David King, regele burlacilor! Acesta e bogat, fetelor! Şi nu-l deranjează să lase un corp să afle asta. David e Leu, născut în Detroit, Michigan, acum treizeci şi doi de ani. Maşinile au făcut parte din karma lui încă de atunci! După ce a muncit cinci ani ca şofer de taxi, David a făcut mişcarea potrivită şi acum e preşedintele lui *King Limousine Service,* cea mai mare afacere cu limuzine din Bay Area! Lui David îi plac *maşinile rapide, vinul uşor şi femeile hedoniste.* Dar staţi departe de el fetelor, doamnelor. Nu e genul care se căsătoreşte.

Allison înghiţi, încercînd să găsească ceva de spus, dar în loc de asta, strănută. David îi întinse alt şerveţel.

– Nu ai primit un telefon de la Patricia Courtney, azi-dimineaţă? întrebă el.

Alt sunet de trompetă. Dacă va continua aşa, va putea fi ţintă la o vînătoare de elani. Clătină din cap.

– La naiba, murmură el. Oh, bine, presupun că nu pot s-o condamn. Avea alte lucruri pe cap.

Introduse o casetă în casetofonul de deasupra telefonului, dînd volumul mai încet. În aceeaşi clipă, ritmul frenetic de heavy rock începu să vibreze în maşină.

– Oricum, am adus cartea aceea tîmpită cu mine, ca să-ţi dovedesc că nu sînt căsătorit.

– Şi maşinile fac parte din karma ta? spuse ea zeflemitor, încrucişîndu-şi picioarele.

Îşi îndepărtă o şuviţă umedă de pe frunte, iar cînd îşi luă degetul, acesta era murdar de rimel. Probabil că arăt ca nevasta lui Frankestein, se gîndi, încercînd să se vadă în oglinda retrovizoare. Kim Novak nu şi-ar fi uitat umbrela.

– Nu eu am scris chestia aia, zise David, şi tonul vocii lui o făcu să-l privească.

David roşise. Pe argintiul sclipitor al geamului, profilul lui era parcă gravat în sticlă, cu două pete de culoare în obraji. Trăsăturile lui erau dure, ascuţite, nasul era aproape prea drept, iar bărbia era puternică şi pătrată. Arăta ca un bărbat dur, care trăia tare şi juca tare, imagine îmblînzită oarecum de roşeaţa de sub bronzul lui.

Oh, ptii, nu e căsătorit! jubilă Allison. Nu e, nu e, nu...

– Lasă-mă să cobor, ceru ea. Am treabă.

– Nu. Nu eşti într-o stare în care să faci altceva, decît să stai aici, lîngă mine.

Tonul lui o provoca. Se îndreptă pe scaun şi îşi încrucişă braţele, dorindu-şi ca vîrful capului lui să nu fi atins tavanul. Înălţimea lui o domina, iar ei nu-i plăcea să se simtă dominată sau, oricum, nu de el.

Hm, poate doar puţin.

– Ascultă, David, începu ea.

– Nu ascult decît dacă ai ceva nou de spus.

Cînd Allison îşi strînse buzele şi începu să privească fix înainte, el îşi îmblînzi tonul şi îşi trecu mîna peste fruntea ei.

– Cred că ai febră.

– Ph!

– De ce eşti atît de nervoasă? întrebă el. Ţi-e

teamă de mine?

– Bineînţeles că nu, răspunse ea repede, mişcîndu-şi capul astfel încît el să nu-i mai poată vedea ochii.

Umerii i se curbară cînd expiră.

– Uite, eşti foarte drăguţă şi totul este foarte măgulitor, dar adevărul e că nu vreau să mă încurc cu nimeni, în acest moment.

Întoarse capul spre geam, pentru ca să evite să-l privească, nesigură de modul în care el va reacţiona.

Urmă o pauză. Apoi, el o bătu pe mînă.

– E în regulă, Allison, spuse David cu blîndeţe. Nici eu nu vreau asta.

– Oh.

Era jenată. În mod evident, presupusese că toată atenţia pe care el i-o acorda avea o semnificaţie pe care aceasta nu o avea cu adevărat.

– M-am gîndit doar că ar putea fi... interesant... să te cunosc mai bine. Eşti o femeie neobişnuită, detectiv Jones.

Îi ridică mîna şi o duse la buze. Sărutul lui era mai mult decît o dezmierdare; ochii lui priviră în jos, spre ea, printre acele gene, nedrept de lungi.

Ar putea fi interesant. Ei bine, era destul de adevărat. Dar asta nu schimba sentimentele ei în această privinţă. Absolut deloc...

Allison inspiră adînc cînd el îşi trecu buzele umede în lungul dosului mîinii ei, răsucind-o şi terminîndu-şi sărutul pe pulsul încheieturii ei. Simţi cum nişte furnicături încep să-i urce pe braţ şi îi încercuiesc sînii, făcîndu-i sfîrcurile să se ascută şi să se întărească, abdomenul să i se con-

tracte.

– Înţeleg ce simţi, continuă David. Am ieşit cu multe femei care erau ocupate cu carierele lor şi nu voiau o relaţie greoaie cu un tip. E în regulă pentru mine, Allison. Nu e necesar să ne jurăm dragoste eternă unul celuilalt. Hai doar să ne distrăm puţin. Ştii, să ieşim împreună din cînd în cînd. Ce zici?

Ea îşi retrase mîna.

– Nu vreau să mă distrez, îi spuse ea.

El rîse, scoţîndu-şi pălăria şi punînd-o pe scaunul dintre ei.

– Va trebui să schimbăm asta, zise David, semnalînd o curbă la dreapta.

Allison nu reuşi să găsească ce să mai spună. Stătea în bătaia încălzitorului, permiţînd acestuia să-i usuce haina, nereuşind să rămînă supărată pe acest bărbat care, în definitiv, îi făcuse un mare serviciu. Ar fi fost groaznic să meargă prin acea ploaie torenţială, de la staţia de autobuz pînă acasă; începuse să simtă deja că are febră. Dar nu era necesar ca el să fie atît de chipeş – hm, de arogant, în legătură cu asta. Şi acea muzică rock îi dădea o durere de cap.

– Aceea e a ta, nu-i aşa? Cea în maro şi alb? întrebă el, privind prin parbriz.

Allison îşi ridică privirea, surprinsă.

– Da, spuse ea. De unde ai ştiut cum să ajungi aici?

– Fiecare stradă din oraşul ăsta e gravată în mintea mea, spuse el. În definitiv, nu-mi pot permite să mă rătăcesc.

– Oh, bineînţeles, zise ea, simţindu-se şi mai

prost.

Pentru o clipă presupusese că el îi căutase strada pe o hartă sau poate chiar trecuse pe acolo, după ce închisese la *Hubba*.

El coti cu maşina pe aleea ei şi opri. Allison deschise portiera şi coborî.

– Mulţumesc mult pentru că m-ai adus, zise ea cu prea multă veselie. Poate că o să ne mai vedem...

Vocea i se stinse, în timp ce el coborî şi îi ţinu portiera deschisă. Între timp, Barry o deschise pe a lui şi o luă la fugă spre casă.

– Foloseşte scările! strigă Allison.

Barry flutură o mînă ca să arate că a auzit şi dispăru în spatele casei.

– Are locul lui, în mansardă, explică Allison. Deci, cum spuneam... la revedere.

– Nu scapi atît de uşor de mine, zise David, ochii lui de culoarea topazului sclipind amuzaţi. Iar eu îmi conduc întotdeauna doamnele pînă la uşă.

– Dar eu nu sînt una dintre „doamnele" tale, remarcă ea.

Cum el nu răspunse, îşi înfundă pălăria pe cap şi îşi ridică servieta.

– Dă-mi voie.

David îi luă servieta şi o prinse de cot.

– Ai grijă. Alunecă.

Ea zîmbi strîmb, dar el nu o văzu, în timp ce o conducea în sus pe scări şi aşteptă lîngă uşă, pînă cînd ea o descuie. De cîte ori urcase ea aceste scări, pe ploaie? Şi acum era prima dată cînd ar fi trebuit să observe că sînt alunecoase?

Uşor, uşor, se dojeni singură. El încearcă să fie politicos. Nu fi ţîfnoasă doar pentru că eşti nervoasă.

Ezitînd, Allison deschise uşa şi o luă înainte.

O armată de animale se năpusti spre ei: pisici şi cîini de toate mărimile alergau prin uşile de lemn deschise şi pe un şir de trepte acoperite cu un covor. Animale la dreapta lor şi animale la stînga lor, năpustindu-se spre ei, pînă cînd Allison le putu vedea albul ochilor, dacă era alb şi dacă aveau ochi. Menajeria lui Allison consta în majoritate în animale respinse de alţii, pentru că nu erau perfecte.

Prima care ajunse la ea fu mîndra mămică Ironside, sărind pe cele trei picioare ale ei şi cărînd o pisicuţă în gură. Apoi urmă Van Helsing, cîinele transilvănean pe care Allison îl salvase din azilul pentru animale. Scheunături şi schelălăieli îi înconjurară, încurajate de rîsul argintiu al lui Allison, care îşi mîngîia, săruta şi saluta conlocatarii.

– Bună, copii! V-a fost dor de mine?

David rămase pe loc, uluit, rîzînd, în timp ce Dirty Harry, cea mai recentă corcitură vagaboandă a lui Allison, sărea pe pantalonii lui eleganţi. Apoi, îşi ridică bărbia, închise pe jumătate ochii şi strănută atît de tare, încît trei pisicuţe ca nişte mingi prăfuite – Mannix, Magnum şi McCloud – o rupseră la fugă, alunecînd în jurul şipcilor modelate şi căzînd una peste alta din cauza grabei.

– Se pare că ai luat-o şi tu, spuse Allison, punîndu-l jos pe Gunsmoke, un persan pe jumătate orb şi oferindu-i o scărpinătură pe burtă lui Edward G. Robinson, basetul fără coadă. Îţi fac un ceai înainte să pleci.

– Mulţumesc.

– Poţi să aştepţi în biroul meu, adăugă ea, descheindu-şi haina şi agăţînd-o pe unul din braţele cuierului curbat, pentru pălării. Îşi aruncă pălăria deasupra şi întinse mîna după haina lui.

În loc să o scoată şi să i-o întindă, el îi prinse degetele şi i le trecu printre ale lui.

– Încă eşti îngheţată, zise David, şi aici e frig.

– Trebuie să am grijă de notele de plată, spuse ea cu o voce slabă, încercînd să se retragă. Costă mult să încălzesc casa asta.

– Da?

O trase spre el, punîndu-i o mînă pe umăr cînd ea se împiedică de covoraşul circular care acoperea podeaua de lemn.

– E mai cald? şopti David, trăgînd-o mai aproape.

Ochii ei se măriră cît ochii unei pisicuţe şi îşi scuturară capul rapid cînd îşi dădu seama ce făcea el. David o văzu ţinîndu-şi respiraţia, îi văzu vîrfurile sfîrcurilor prin bluza subţire.

– Ceaiul, te rog, spuse Allison, stînd rigidă cînd braţele lui o înconjurară. David, eu...

– Taci! comandă el, oprindu-se chiar în pragul sărutului, savurînd anticiparea.

Nu poţi săruta pentru prima oară o femeie decît o singură dată, iar el dorea să atingă potenţialul maxim care exista în acele buze moi şi roz, de culoarea scoicilor.

– O să... o să iei şi tu răceala, şopti ea, corpul

aprinzîndu-i-se ca un cuptor.

Un val de căldură o străbătu din cap pînă-n picioare şi se legănă uşor în îmbrăţişarea lui.

– Risc, spuse el cu un glas răguşit şi, aplecîndu-se, îşi lipi gura de a ei.

Capitolul 3

Allison se încordă, aşteptîndu-se ca David s-o bombardeze cu pasiunea care îi ardea în ochi. Dar sărutul lui fu blînd, aproape politicos, cînd buzele lui se lipiră de ale ei. Gura lui era netedă şi uscată, şi el îi mîngîie faţa cu ea, respiraţia lui uşoară atingîndu-i scobitura obrazului, nasul şi fruntea.

– Detectiv Jones, murmură el, frecîndu-şi nasul de tîmpla ei.

Arătătorul mîinii lui stîngi trasă curba fină a gurii ei, atingerea lui mătăsoasă trezind fiecare nerv la o plăcere delicată.

Allison inspiră adînc cînd el se mută mai jos, spre gîtul ei încordat, degetele lui dezmierdînd-o uşor, ca şi cum ar fi liniştit un animal speriat.

– Opreşte-te, reuşi Allison să spună, iar el clătina încet din cap.

David o sărută din nou, rezemîndu-şi capul, şi

ochii ei se închiseră strîns, în timp ce o tulburare uimită o copleşea. Corpul ei izbucni în flăcări, pretutindeni şi instantaneu, dar el nu-i oferea nimic care să fie ars, cu sărutul lui total, în afară de încîntarea supremă oferită de el, de acest străin care o căutase ca un copoi urmărind un caz... Boggie căutînd-o pe Ingrid, Jimmy Steward în urmărirea lui Grace Kelly...

– Oh, te rog, opreşte-te, murmură ea. Oh...

Cînd buzele ei se despărţiră, el îi sărută colţul gurii, negîndu-şi victoria ispititoare de a penetra şi explora tainiţele sensibile dinăuntru. În loc de asta, îşi trecu gura închisă sub bărbia ei, urmărindu-i lateralul feţei pînă la lobul urechii, apoi la carnea din spatele ei, ridicîndu-i părul de pe ceafă.

– Părul tău miroase ca o ploaie de primăvară, spuse îngropîndu-şi faţa în el. Ah, încîntătoare Allison.

O excita să-l audă rostindu-i numele. Mîinile ei, lipite de pieptul lui David, deveniseră neputincioase, iar spatele i se relaxă, reţinerea lui slăbindu-i hotărîrea.

David îi ţinea ceafa într-o mînă şi îi dezmierda obrajii şi bărbia cu cealaltă, sărutînd-o din nou, la fel de tandru, ca prima dată, a doua oară şi a treia oară.

Apoi îşi apăsă capul pe coroana calotei ei de bucle şi spuse drăgăstos:

– Allison, mă ucide spatele.

Ea îşi smuci capul în sus, aproape lovindu-l în barbă.

– Îmi pare rău! îi scăpă, ca şi cum ar fi fost

vina ei că era atît de scundă şi că el era atît de înalt.

Şi cu asta vraja se destrămă. Ca la un semn, animalele – care, într-un mod oarecum mistic, se calmaseră şi se mulţumiseră să-i privească pe cei doi oameni sărutîndu-se – reintrară în acţiune, dînd din coadă şi lătrînd, mieunînd şi trăgînd unele de altele.

– Gata! comandă Allison, dar Edward G. începu să alerge nebuneşte în jurul lui David, oprindu-se la fiecare a patra sau a cincea rotaţie ca să scheune şi să danseze pe picioarele din spate.

Ironside îşi duse pisicuţa înapoi în ungherul din sufragerie, iar apoi aduse alta.

Şi, năpustindu-se pe scări în jos – verde, uriaş şi măreţ – Hercule Parrot o bombardă în picaj pe Allison, urlînd:

– Cine a făcut-o? Cine a făcut-o? Boboc! Dumnezeule, sînt copoii!

– David! strigă Allison, avertizîndu-l prin fluturarea mîinilor.

Papagalul plonjă la cîţiva centimetri deasupra capului lui, evită cu abilitate o coliziune şi se cocoţă pe candelabrul de alamă învechit, care se reflecta în oglinda de pe spatele uşii.

Era ca o scenă din „Păsările" lui Hitchcock.

– Să încercăm să ajungem în biroul meu!

Arătă cu mîna spre uşa închisă din dreapta ei.

El aprobă din cap, sări peste dunga de culoare cafenie care era Edward G. şi, gonindu-l pe Van Helsing din drum, deschise poarta spre libertate.

Un elefant mic şi galben îi bloca drumul. Cli-

pind, David făcu un pas înapoi, aterizînd pe coada lui Ironside. Aceasta scoase un „luf" înăbuşit, neîndrăznind să-şi lase pisicuţa să cadă în maelstrom.

David realiză, aproape chiar în clipa în care-l văzu, că elefantul era doar o jucărie împăiată. Clătinîndu-şi capul, îl dădu la o parte şi se întoarse să se uite la Allison. Cu vederea laterală prinse imaginea a ceva mic şi alb, fugind speriat de lîngă elefant, şi se răsuci la timp ca să vadă trei şoricei albi alergînd într-o ladă de lemn portocalie, în mijlocul căreia se afla o roată pentru hamsteri, ca un scrînciob miniatural.

– Plecaţi, zicea Allison. Mergeţi şi jucaţi-vă în altă parte.

Să se joace? se gîndi David. Dumnezeule, n-ar fi vrut să fie acolo atunci cînd se bătea.

– În regulă, aşa e bine. Acum, intraţi acolo. Bravo!

Balamucul se potoli. David auzi sunetul cîtorva uşi care erau închise şi apoi clinchetul cizmelor lui Allison pe podeaua de lemn. Ea intră în cameră cu papagalul uriaş şi verde dansînd step pe umărul ei. David se cutremură la vederea ghearelor înfipte în pielea ei delicată.

Dar Allison părea neperturbată, poate puţin stînjenită, în timp ce apleca o stinghie de lemn şi uguia spre pasăre, pînă cînd aceasta îşi înfăşură picioarele tari în jurul pivotului, aplecîndu-şi capul o dată sau de două ori cînd ea îi mîngîia aripa.

– Întotdeauna e aşa? întrebă David, trecîndu-şi o mînă prin păr.

Ea zîmbi.

– Nu. Uneori e mai rău.

El nu răspunse nimic, pentru că nu ştia ce să spună. Folosise cuvîntul greşit atunci cînd spusese că ea era interesantă, se gîndi David. Cuvîntul corect era excentrică. Puţin nebună.

Zîmbi. Şi adorabilă.

– Deci, ceai, zise ea şi conectă o plită de lîngă birou. Am ceai de ierburi şi obişnuit...

– Allison, murmură David, îndreptîndu-se spre ea, vrei să pretinzi că nu s-a întîmplat?

– Ştii, dacă inversezi numele tău, obţii King David, zise ea, îndepărtîndu-se de el. Dar tu ar trebui de fapt să fii Goliat, pentru că eşti înalt şi...

– Allison, protestă el, vocea lui avînd o nuanţă care amintea de vitalitatea lui erotică.

Mîna ei zvîcni spre vasul cu zahăr.

– Da? întrebă cu prudenţă.

David nu spuse nimic, ci oftă.

Allison se aşeză pe scaunul din spatele biroului şi îşi încrucişă mîinile.

– Îţi place biroul meu?

El îşi dădu seama că ea folosea biroul ca o barieră între ei. Îşi trăsese scaunul în spatele lui, ca şi cum ar fi fost un iepure care se baricada în vîrful unui pom găunos. Dar era o linie de apărare uşor de penetrat.

Ca să o facă să se simtă în largul ei, îi examină biroul. Era decorat în stilul măreţ şi vechi al anilor '20 şi '30, artă nouă şi artă decorativă. O masă egipteană, lăcuită în negru şi încrustată cu lapislaz şi turcoaz, avea pe ea o lampă de sticlă compusă din armături arcuite, de culoarea levănţicăi. Curbele graţioase ale artei noi trasau lilieci de hîr-

tie şi frunze împletite pe pereţii care etalau capete de gips în stilul anilor '30 – o geişă japoneză, o blondă obraznică, un arlechin. Mai erau oglinzi geometrice şi rame dreptunghiulare ciudate, încercuind afişe ale unor filme vechi cu detectivi: „Şoimul maltez", „La revedere, scumpa mea", „Crimele din Rue Morgue".

Deci, aceasta era Allison, se gîndi David. O nostalgică. Iar el era Domnul Secol 20. Ce ironie.

Ce ciudat.

Allison îşi asculta mesajele telefonice. El continuă să examineze camera, aşteptînd, şi zîmbi cînd auzi vocea gîfîită a logodnicei lui Bob – oh, Doamne, mai corect spus, soţia lui –, încercînd să explice că David King era, de fapt, necăsătorit.

– Sincer, domnişoară Jones, a fost o glumă. Acum s-au dus la bijutier, ca să taie inelul, şi îmi vine să-i omor pe amîndoi, pentru că trebuie să ne căsătorim peste o oră!

Se auzi un mic chiţăit pe bandă.

– Mi-a sosit rochia! strigă ea. Trebuie să plec! Pa!

Allison zîmbi, cu faţa acoperită de roşeaţă. Aceasta îi păta obrajii şi bărbia, şi se vedea printre buclele care îi încercuiau faţa. Arăta ca Albă ca Zăpada, se gîndi David, piersică, crem şi părul acela negru. Nici Disney n-ar fi putut s-o facă mai bine.

– Drăguţ din partea ei, murmură Allison.

– Şi din partea mea, adăugă el.

Rozul se metamorfoză în roşu.

– Îmi pare rău dacă am tras o concluzie pripită. Nu îmi stă în obicei.

– Oh, nu?

Allison nu spuse nimic. El se cocoţă lîngă ea, pe marginea biroului, şi o umări cum făcea ceaiul. Era nervoasă. Apa se împrăştie peste marginea ceştii pictate manual şi Allison se strîmbă puţin în timp ce punea jos ceainicul emailat.

– Vrei ceva? întrebă fără să-l privească, dar cum el nu răspunse, îi aruncă o privire în sus, printre gene.

Şi mai roşie şi exasperată, murmură:

– În ceai?

– Nu.

David îi luă ceaşca din mînă şi o puse pe birou, lîngă un calendar din alamă. Ridicîndu-i o mînă, i-o ţinu între ale lui. Răceala inelului lui cu monogramă făcea un contrast uimitor cu căldura care reîncepea s-o inunde şi Allison simţi cum culoarea îi revine în obraji cînd el zîmbi la vederea unghiilor ei scurte şi cu vîrfurile roase. Nici o fascinaţie gen Jean Harlow aici, domnule Rege al Burlacilor, se gîndi ea, strîngîndu-şi mental degetele.

David îi frecă încheieturile cu degetul mare, trasînd reţeaua fină a venelor de pe spatele mîinii ei. Degetele lui se mişcau constant, parcă nerăbdătoare să simtă tot ce era de simţit, să mîngîie fiecare parte pe care i-o permitea ea.

– Ce e asta? întrebă, atingînd o cicatrice semicirculară aflată chiar deasupra încheieturii mîinii ei.

– Un client recalcitrant, murmură Allison, încrucişîndu-şi picioarele sub birou şi strîngîndu-şi mîna liberă în poală. Fusese încuiat într-un ţarc şi

era nervos.

Era vorba despre cazul Terrie-ului Norvegian Nervos.

David mîngîie cicatricea micuţă, împiedicînd orice încercare de evadare, prin modul în care îi strîngea mîna.

– Pare dureros, spuse el cu blîndeţe. Mîinile tale sînt delicate. Nu e nevoie de nişte dinţi prea mari ca să rupă o bucată din ele.

– Cîteva cusături. Dispar cu timpul, spuse Allison şi îşi drese glasul. Te rog, dă-mi drumul.

– Hei, eu nu muşc, murmură el.

Se aplecă în faţă, examinîndu-i faţa. El era atît de aproape, încît respiraţia lui tulbura lujerii negri care atingeau obrajii ei. Genele lui aproape că atingeau pielea ei, în timp ce o studia, şi Allison simţi cum ceafa începe să o furnice, şira spinării să i se lichefieze. Parfumul delicat al butonierei lui se combina ce cel de after-shave şi cu mirosul ploii din părul lui. Allison nu se putea abţine să nu le inspire. Încîntîndu-i simţurile, făcînd-o să se înfioare, el se contura înalt, stînd pe biroul ei; modul în care îşi curba umerii în timp ce o studia deveni deodată un gest îndrăgit şi copleşitor.

– Nu, nici un singur semn de dinte, continuă el, întorcîndu-i faţa spre lumină. Pînă la urmă, n-o să ai nevoie de injecţii contra turbării.

Ea zîmbi slab, neputîndu-se abţine. David arăta ca un băieţandru cînd o tachina, dar ea ştia că nu era pregătită pentru ceea ce presupunea el că se va întîmpla între ei.

Totuşi, gîndul o tulbură, făcînd-o să-l dorească.

Îi îndepărtă mîna de pe faţa ei şi i-o puse pe masă, apoi inspiră adînc.

– David, începu, dar simpla rostire a numelui lui o făcu să se oprească pentru o clipă.

Vreau să-l îndepărtez, se gîndi Allison posomorîtă, şi mă aprind numai rostindu-i numele. Era o prostie sau era cel mai inteligent lucru pe care-l făcuse vreodată?

– Da, Allison?

El îi ridică o şuviţă de păr şi o învîrti între degete. Era cel mai tactil şi mai senzual bărbat pe care-l cunoscuse. Părea că nu se mai satură atingînd, experimentînd, savurînd.

David trecu de la şuviţă la buclă, înfăşurînd-o în jurul degetului. Afară, ploaia dansa pe ferestre, estompînd culorile camerei în ape şi umbre şterse. Dădea feţei ei o expresie aeriană, liniştită şi vulnerabilă, care îl făcea pe David să-şi simtă gîtul uscat.

Ai grijă, King, se avertiză singur. Natura ta acaparatoare este serios ameninţată.

– David, îmi placi.

Vocea ei era joasă şi răguşită. În tăcerea care urmă, animalele îşi transformară larma într-o culme a agitaţiei, solicitîndu-şi stăpîna. Allison părea să nu le audă, la fel cum nu tresări nici atunci cînd ceva începu să lovească uşa cu forţa unui mic berbece.

– Îmi placi, dar sînt groaznic de ocupată şi pur şi simplu nu am suficient timp ca să...

– Hei, e în regulă, interveni el. O să ne vedem atunci cînd o să putem.

David zîmbi, dar se gîndea în sinea lui că, la

naiba, dacă ea îl va alunga, nu va suporta asta. Groaznic de ocupată. Săptămîna următoare îi va spune că nu va putea să-l vadă pentru că se spală se cap.

Se opri singur. Nu, asta nu era o concediere. Ea era teribil de atrasă de el. Nu putea să nege asta; o simţise tremurînd în braţele lui atunci cînd o sărutase – şi asta nu din cauză că îi era frig. Ba, din contră, de fapt văzuse cum ea îi studia corpul, atunci cînd credea că el nu se uită. Atunci, de ce...?

Are un prieten. La naiba!

Dar nu îi spusese asta. Şi dacă ea hotărîse să nu spună, înseamnă că el avea totuşi o şansă. Atîta timp cît mai exista o speranţă, avea de gînd să folosească toate mijloacele pe care le avea la dispoziţie ca să ajungă la ea. Se gîndi la patul de la etaj – probabil că acolo se afla, din moment ce ea privea în sus atît de des –, la toată plăcerea pe care ar putea s-o împărtăşească, la încîntarea care îi aştepta, ca şi cum ar fi fost...

Nu. Vreau mai mult decît atît de la ea.

Cuvintele răsunară atît de puternic în mintea lui, încît se ridică pe jumătate. În graba lui, aproape îşi răsturnă ceaşca cu ceai; aceasta zăngăni pe farfurioară şi cîteva picături de culoarea grîului stropiră masa.

În aceeaşi clipă, uşa biroului se deschise brusc şi un potop de animale se revărsă înăuntru. Instantaneu, Edward G. ajunse la tivul pantalonilor lui David, mişcîndu-şi încoace şi încolo tot corpul, în locul cozii care-i lipsea, în timp ce muşca din material, iar Hercule se învîrtea în jurul

lor ca un avion pe o orbită de aşteptare.

– Hei, spuse David, scuturîndu-şi cu blîndeţe picioarele şi, în acelaşi timp, protejîndu-şi capul. Daţi-mi drumul, băieţi.

– Eddie, stop! ţipă Allison.

Între timp, Van Helsing făcea opturi în jurul biroului şi a mesei egiptene, coada lui cumplită punînd în pericol lampa de sticlă, care se balansă şi se clătină, ca şi cum se repeta faimosul cutremur din 1906. Pisicuţele – M & M & M-urile – mieunau, ca şi cum ar fi rîs de toată babilonia.

Allison ridică cîteva animale şi încercă să le împingă pe toate celelalte spre uşă. Edward G. Robinson îşi continuă asaltul asupra piciorului lui David. Un cocoş – David clipi, dar da, era un cocoş – îşi scoase ciocul de după uşă, văzu pisicile şi se retrase.

– Edward G., vino să-ţi cauţi mingea, îi spuse Allison cîinelui, în timp ce îl lua de pe David.

Hercule Parrot [1] ateriză pe umărul ei şi încercă să-i muşte cîrlionţii.

– Haide, găseşte-o! Găseşte-o!

Cîinele lătră şi ţîşni din mîinile ei, ghearele lui rîcîind podeaua de lemn, în timp ce alerga spre camera de zi. Gonindu-l pe Hercule, Allison îşi trecu o mînă prin păr, dezvăluind un „vîrf al văduviei" pe frunte, care îi dădea aspectul unei Madone clasice, deşi nu prea senină.

David forma ariergarda, ţinînd cele trei pisicuţe în braţe. Acestea arătau ca nişte bile de bumbac,

1. papagal (engl.); pronunţie asemănătoare cu Poirot – personaj din romanele lui Agatha Christie

în comparaţie cu el, şi izbucni în rîs cînd una dintre ele începu să-l muşte de deget.

– E timpul să am şi eu cicatricea mea? îl întrebă el pe pisoiul micuţ. Ei, durule? Trebuie să-mi scot praştia?

Pisoiul îşi întinse gîtul spre el şi, cu ochii mari, începu să toarcă.

Apoi, David făcu o grimasă.

– Oh, Allison, spune-mi că plînge, gemu el.

Se stîmbă.

– Nu, nu plînge, adăugă tot el.

Allison închise ochii.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu se comportă prea frumos azi. Încerc să-i fac să se ducă pe hîrtie, dar...

El o lăsă să-i ia pisoii, fiind deosebit de atent cu cel care era mai puţin civilizat. Ea îi scoase repede din cameră. David o auzi dojenindu-l pe pisoi.

– Urît, Magnum! Rău, rău! Nu facem la oliţă pe oameni!

David se spălă pe mîini în bucătărie – pe haine nu-i ajunsese nimic – strănută de trei ori şi intră încet în camera în care ea stătea pe podea, cu pisoii. Se aşezase cu picioarele întinse în faţă, ca o fetiţă, în timp ce-l certa pe Magnum. Ceilalţi doi pisoi săreau în jurul ei, urmărind un mosor de aţă, dînd peste ea şi rostogolindu-se pe spate.

– Nu fi prea dură cu micuţul, spuse David, aplecîndu-se şi bătîndu-l uşor cu palma pe contravenient. Presupun că nu sînt obişnuiţi cu străinii.

– Ai dreptate, zise Allison, fără să-şi dea

seama că divulga faptul că nu avea multe întîlniri sau oricum, nu în mod obişnuit.

Sau că nu îi aducea niciodată acasă.

– Iar tu eşti frumoasă.

David îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător.

– Ţi-a mai spus cineva asta?

– Am mai auzit-o de cîteva ori, răspunse ea cu sinceritate.

Şi, de fiecare dată, bărbatul care-i murmurase acele cuvinte le crezuse, era sigură de asta. Toate vechile ei pasiuni o invitaseră la masă şi la băutură... şi, în cele din urmă, lucrurile nu merseseră.

Nu-i condamn. Presupunea că exista ceva legat de ea, care îi alunga. Nimic oribil, nimic dramatic. Era ca o axiomă matematică: Bărbaţii o părăsesc pe Allison Jones.

Şi, mare lucru. Avea munca şi prietenii ei, şi nu avea de gînd să sară în luptă din nou, mai ales cu un bărbat care nu avea nimic comun cu ea. Mai ales cu un „Cel mai demn de urmărit burlac", care se mîndrea că atrăgea femei hedoniste.

Ceea ce ea nu era, se gîndi Allison. Ea nu trăia pe banda pentru maşini cu viteze mari. Nu trăia nici măcar pe banda de mijloc. Ea trăia pe banda maşinilor folosite în comun, pentru cei care merg încet, drumul paralel cu autostrada. Nu era genul tovarăşelor de joacă ale lui David King.

La naiba!

– Ascultă, hai să ieşim împreună din cînd în cînd, spuse David, clipind cînd cocoşul fantomă intră, se răsuci şi ieşi ţanţoş.

Nu ştia unde dipăruse restul menajeriei, totuşi putea să-i audă, şi se întrebă, în treacăt, cum putea Allison să suporte zgomotul şi nebunia aceea tot timpul.

– Fără obligaţii, fără un mare angajament, continuă el, cu expansivitate. Tu vrei să fii liberă, şi la fel şi eu. În definitiv, adăugă cu un zîmbet crispat, trebuie să-mi protejez reputaţia.

Mannix se tîrîse în braţele lui David şi îl mușca de butonieră. David strănută; Allison îşi aminti că-şi lăsaseră ceaiul în cealaltă cameră şi se gîndi să se mute în biroul ei.

Dar asta ar fi prelungit doar timpul pe care-l petreceau împreună, pînă la inevitabilul „la revedere". Problema era că nu ştia cum să scurteze totul. Avea senzaţia că David King nu lua niciodată un „la revedere" drept răspuns. Ei bine, exista un singur mod de a afla asta...

Inspiră adînc.

– David, la revedere.

El o privi, o încruntătură uşoară înăsprind unghiurile feţei sale, ca faţetele unui diamant tăiat cu fineţe.

– Ce ai spus?

Exact cum se gîndise ea. Nu exista asta în vocabularul lui, cel puţin nu atunci cînd o femeie îi spunea „la revedere" lui. Probabil că în sens invers ar fi funcţionat.

Allison începu să se ridice, fără să se mai rostească alt cuvînt. David îl puse jos pe Mannix şi o prinse de mîini. Era conştientă că avea bluza încă udă şi că sfîrcurile i se proiectau încă prin haine. Se curbă puţin, încercînd să întîlnească privirea

lui, dar fără să reuşească.

– Am ceva de făcut, spuse ea. Îţi mulţumesc că m-ai adus acasă, dar...

– Allison, spuse el cu fermitate. O să te văd din nou.

Umerii ei se încovoiară şi Allison se chirci şi mai mult.

– David, pur şi simplu nu pot...

Fu întreruptă de sunetul unei chei în broasca uşii de la intrare.

– Sînt doar „moi", Ally-cat! spuse melodios o voce feminină. Eşti „chez"?

Allison alunecă pe spate. David se ridică primul în picioare şi o ajută şi pe ea, mîinile lui zăbovind în jurul taliei ei. Braţele lui îi atinseseră sînii şi David îi zîmbi, ochii lui negri şi adînci fiind plini de o imensitate încrezătoare, care o făcu să se simtă ca şi cum ar fi stat pe marginea unui vîrf imposibil de înalt, de unde cădea, cădea...

– Hei, Allison, eşti...

Cea mai bună prietenă a ei, Janet, apăru de după colţ şi rămase nemişcată în prag.

– Oh, scuzaţi-mă, ciripi ea, luînd poza unei atitudini exagerate de jenă abjectă.

Părul ei platinat era răsucit în cosiţe care îi încoronau capul, iar ochii ei albaştri fluturau ridicol către David.

– Sînt fermecată, în mod sigur, spuse, aruncîndu-şi fularul gros peste umăr, în timp ce înainta ca să-i strîngă mîna lui David.

Pe marginea fularului erau tricotate chei muzicale; deasupra fiecărei octave scria: „Mă stîrneşti". Nişte bretele în culorile curcubeului se

încrucişau pe un tricou alb, iar blugii negrii şi pantofii de balet completau ansamblul.

– Janet Madison, David King, zise Allison. Janet e mim, la Cannerey.

– Printre altele, interveni Janet. Sînt şi o vrăjitoare profesionistă a gusturilor.

O privi pe Allison.

– Hei, revin mai tîrziu, dacă am întrerupt ceva.

Ochii ei scînteietori sclipiră spre David şi nu-şi putu ascunde un zîmbet răutăcios.

– De fapt, David tocmai pleca, spuse repede Allison. Deci, putem pleca şi noi.

– Să plecăm...? repetă Janet, părînd nedumerită.

Allison strînse din dinţi şi Janet recuperă imediat.

– Oh, bine. Spre locul în care trebuia să mergem. Bine.

David îşi reţinu un zîmbet trist la şiretlicul evident al lui Allison de a scăpa de el.

– Eu trebuia oricum să plec, spuse el tărăgănat, eliberînd-o pe Allison.

Dar o să mă întorc, îi spunea privirea lui. Fii sigură de asta.

Înghiţind greu şi încercînd să nu înţeleagă cuvintele nerostite, Allison îl conduse la uşă. Janet îi urmă, surescitată.

– La revedere, spuse Allison din nou, simţind un uşor regret.

Poate că fusese o proastă, se gîndi. El era atît de drăguţ, de frumos, iar dacă era vorba de talentul cu care săruta...

– Ne vedem mai tîrziu, replică David, accentuînd cuvintele.

Înclină capul spre Janet şi începu să meargă spre limuzina lui. În jurul acesteia era o mulţime imensă.

Allison nici nu închise bine uşa, cînd Janet începu.

– Oh, ce namilă! exclamă ea. Oh, Ally-cat! Unde Dumnezeu l-ai găsit?

Ascultînd din cealaltă parte a uşii, David zîmbi la răspunsul lui Allison.

– Într-un bar din North Beach.

– Glumeşti!

– Lucram la un caz, zise Allison. Căutam un animal.

– Ei bine, după cum arată, aş zice că ai găsit unul.

David se lumină, stînd şi ascultînd din verandă. Devenea interesant, se gîndi el. Poate că femeia aceea o va convinge să devină raţională.

– Şi eu credeam că nu ai ochi decît pentru Hunter, spunea Allison.

– Oh, bineînţeles că aşa e! izbucni prietena ei. Sînt atît de nebuneşte îndrăgostită, încît am gaze. Dar, desigur, e plăcut să priveşti în vitrine din cînd în cînd. Iar tipul acela al tău umple o vitrină întreagă.

– Mulţumesc, murmură David.

Aruncă o privire îngrijorată mulţimii care înconjura limuzina. Deveniseră mai curajoşi, mîinile lor oscilînd deasupra mînerelor portierelor. Dar trasul cu urechea era prea interesant ca să-l rateze.

– Nu e tipul meu, insistă Allison.

Ceea ce, din nou, poate că era adevărat.

– Oh? Nu asta a fost impresia mea cînd am intrat. Păreaţi destul de prietenoşi. Oh, Al, are nişte mîini atît de mari!

– Janet, lasă-mă în pace. Ştii cine e? E în cartea aceea a burlacilor. Am eu nevoie de un astfel de tip?

– Cred că e exact ceea ce-ţi trebuie. Cineva cu care să te distrezi. Nu trebuie să te căsătoreşti cu el, pentru Dumnezeu.

Exact gîndurile lui. David îi trimise un sărut mental lui Janet, apoi se strîmbă cînd un adolescent încercă portiera din faţă a limuzinei. Era timpul să plece.

– Ştiu că nu trebuie să mă căsătoresc cu el, ripostă Allison. Nu vreau să mă căsătoresc cu el. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni!

– Gata, spuse David calm, mergînd pe alee, spre *Lincoln*. Vă rog să lăsaţi maşina în pace.

Cu toate că majoritatea se retrase, o bătrînă micuţă îşi menţinu poziţia lîngă geamurile fumurii.

– Unde e mireasa? întrebă ea. Unde e mireasa?

Era cît pe ce să spună: „În casă", vrînd să glumească.

Dar simplul gînd îl făcu să transpire. Allison, mireasă? Allison a lui...?

Vrei să termini cu prostia asta? se mustră singur. Un tip se însoară şi tu îţi pierzi calmul. Trebuie să vezi cam ce înseamnă chestia asta.

De altfel, Allison nu voia să se mărite. O spunea chiar ea.

Asta era bine. Asta o făcea să fie ceva sigur. Femeile care doreau o relaţie neamenințătoare şi

provizorie erau tot mai puţine în oraş. Printre doamnele lui, dorinţa de a se mărita atinsese proporţiile unei epidemii. El avea nevoie de o femeie rezonabilă, ca Allison Jones, cu care să împartă bucuriile burlăciei.

– Unde e mireasa? întrebă bătrîna.

– Nu am nici una, spuse el, orbind-o cu zîmbetul lui.

Faţa ei se lumină.

– Oh? Ei bine, eu am o nepoată, o fată atît de drăguţă.

– Sînt sigur.

Îi zîmbi din nou şi ocoli repede maşina, spre locul şoferului.

– E fascinantă! strigă bătrîna. Are şi o slujbă!

El îi făcu semn cu mîna, în timp ce închidea uşa, şi porni motorul. Femeia vorbea încă, dar el dădu la maximum casetofonul şi se lăsă pe spate, în rafalele rockului heavy metal.

În timp ce pleca, aruncă o privire casei lui Allison, chiar la timp ca să vadă lumina unui neon pîlpîind la fereastră. Era un ochi mic, de culoarea levănţicăi, înconjurat de cuvintele „Allison Jones, Detectiv de animale" şi numărul ei de telefon.

Era fascinantă. Avea o slujbă. Nu voia să se căsătorească.

– Allison, eşti genul meu de femeie, spuse el, apăsînd pedala de acceleraţie pînă în podea şi ieşind din curbă. Şi o să ţi-o dovedesc.

Ei bine, crezuse că o să i-o dovedească, se gîndea David morocănos, închizînd telefonul. Călătorea într-un *Rolls Royce Silver Wraith 1957,* o dulceaţă de maşină, cu scaune de piele netedă, ornamente de cristal, căptuşeală de lemn gravată manual şi un adevărat rai sub capotă. Întoarse volanul cu degetul arătător, savurînd excepţionala manevrabilitate a maşinii. În mod categoric, răspundea mai bine decît o anumită domnişoară Allison Jones.

– Ce se întîmplă cu ea? se întrebă cu voce tare, privindu-se în oglinda retrovizoare. E făcută din piatră?

Dacă era aşa, îşi imagina că făcuse totul ca să-i tocească marginile ascuţite – flori la răsărit şi apus, telefoane, o limuzină şi un şofer parcate în faţa casei ei douăzeci şi patru de ore pe zi.

Dar trecuse o săptămînă şi ea nu îi returnase nici un telefon şi nici nu folosise limuzina. Conform surselor lui, ea lua încă autobuzul. Măcar păstrase florile.

Zîmbi. Probabil că acum interiorul casei ei arăta ca un birou de pompe funebre.

Zîmbetul îi dispăru. Aproape că avea senzaţia că el se afla în biroul de pompe funebre. La naiba, îi era dor de ea, îi lipseau ochii ei albaştri, amestecul de detectiv dur şi femeia delicată, pe care s-o strîngi în braţe. Îi lipsea distracţia pe care se gîndea că urmau să o împărtăşească.

Îşi strînse buzele într-o bosumflare frustrată. Îi lipseau toate lucrurile acestea şi de-abia dacă o cunoştea. Era ceva nou pentru el să-i lipsească atît de mult o femeie. Nou, şi potenţial periculos.

– Atunci, de ce o cauţi, King? se întrebă el, în clipa în care ţîrîi telefonul.

Înşfăcă fulgerător receptorul.

– Kemo Sabe? Localizarea posibilă în Grant, îl anunţă Tex, dispecerul lui. Carlos urmăreşte o doamnă cu pălărie şi cu o haină cenuşie.

Bingo, se gîndi David. Fără să-şi dea seama, trase de mînecile cămăşii şi îşi îndreptă cravata. Purta un costum bleumarin din trei piese, o cămaşă albă, o cravată sobră, albastru cu roşu, şi pantofi italieneşti noi, care străluceau pe pedalele de acceleraţie şi frînă. Renunţase la o întîlnire cu o necunoscută, ca să plece în căutarea lui Allison, întîlnire pe care i-o aranjase Bob, înainte să dispară cu soţia lui, în Hawaii. „O să te însor anul ăsta, chiar dacă va trebui să mor pentru asta, King", îi spusese el lui David. Şi ce burlac viguros putea rezista unei femei cu porecla Rosie Nituitoarea?

– În regulă, sînt pe drum, spuse David şi abdomenul i se contractă în mod nejustificat cînd închise.

Nu sînt nervos, îşi spuse. Este doar emoţia vînătorii.

Iar cealaltă jumătate a lui spuse: „Aşa e, King. Aşa e".

Allison îl strînse pe Bruce Lee la piept şi îl privi furioasă pe bărbatul cu ochelari de soare şi jachetă de baseball, de satin. În spatele lor, poliţia

baricadase capătul nordic al lui Kearny cu capre de lemn, pentru a împiedica mulţimea să dea năvală. Fluturînd deasupra lor ca un dinozaur-robot, o chestie ca o macara susţinea trei aripioare care se dovediră a fi doi oameni şi o cameră de filmat.

– Îţi spun că ăsta este animalul dispărut al clientului meu, insistă Allison, pentru a treizecea oară. Cîinele acesta nu aparţine domeniului public.

– Doamnă, adulmeca pe lîngă cutiile de gunoi, spuse obosit omul în jachetă de satin, tot pentru a treizecea oară.

Pe spatele jachetei lui erau înscrise cuvintele: „Kung Fu Karnival" şi, dedesubt, „Rocko Davis, Regizor Secund".

– Ce-am găsit, al nostru să fie, continuă bărbatul, întinzînd mîinile după cîine.

Bruce Lee era extraordinar de urît în ochii lui Allison. Cine putea înţelege de ce un cîine era părăsit pentru cutele de piele care îi atîrnau sub ochi şi sub bot. Dar era iubita – şi scumpa – păpuşică chinezească a lui Raphael, iar ei nu-i păsa dacă acest „ştie-tot" de la Hollywood hotărîse că era „vital" pentru scena următoare. Nu-l lăsa să alerge într-o pagodă de hîrtie în flăcări.

– Haideţi, doamnă, mîrîi Rocko.

Bruce Lee mîrîi şi el.

La fel şi Allison.

– Nu.

În acel moment, David apăru în spatele lui Allison şi îi puse o mînă pe umăr, aproape speriind-o.

Ea se răsuci. Deschise gura şi clipi, apoi îşi prinse buza de jos între dinţi, ca un copil vinovat. Ah, Allison, se gîndi David, unde ai fost tu toată viaţa mea extrastrălucitoare?

– Bună, zise el. Ai dat peste vreo problemă?

Rocko David îşi mută privirea de la unul la celălalt.

– Cine eşti tu, fratele ei?

David chicoti. Semănau unul cu celălalt la păr şi la culoarea pielii, deşi ochii erau diferiţi. Şi apoi, mai era şi problema înălţimii...

– Mda, spuse el tărăgănat. Eu sînt dominat şi ea e regresivă.

Omul se încruntă.

– Ascultă, nu-mi pasă de viaţa voastră sexuală. Eu am nevoie doar de cîinele ăla.

Allison gemu.

– Vorbea de gene. Ştii, din biologie? Eu sînt scundă, el e înalt. Eu am ochi albaştri, el îl are căprui.

– Eu port costum, tu, un trenci, încheie David calm, ca şi cum ceea ce spunea avea sens.

Rocko avea o expresie zăpăcită.

– Nu înţeleg.

– L-am găsit pe Bruce Lee, îi spuse Allison lui David. El nu vrea să mă lase să-l păstrez. Vrea să-l pună să alerge într-o clădire în flăcări.

Rocko o privi încruntat.

– O pagodă în miniatură. Nu are zgardă şi nici un semn de identificare. În ceea ce mă priveşte, e doar o javră din Chinatown.

– Javră! strigă Allison. E animalul favorit al cuiva!

– Animal favorit, pe dracu'. E un cîine vagabond.

O măsură din ochi.

– Oricum, nu poţi dovedi nimic.

David îşi drese glasul.

– Allison, pot să-ţi vorbesc o clipă?

Trecură cîteva clipe înainte ca ea să poată răspunde. Cum o găsise? se întrebă. Probabil credea că ea era incredibil de prost crescută, pentru că nu-i returnase telefoanele. Şi acele maşini elegante? Barry era gata s-o crucifice pentru că nu-l lăsa să meargă cu ele. Poate că ar fi trebuit s-o facă. Poate că ar fi trebuit să-l trimită pe străzi, ca să-l ţină departe de belele.

Oftă. Noaptea trecută îl desprinsese pe nepotul ei recalcitrant de pe peretele Palatului de Arte Frumoase.

– Dar mai am doar jumătate pînă sus! pledase el.

– Tot jumătate mai ai şi pînă jos, subliniase ea. Te rog să închei excursia.

Îşi imagina că el avea un viitor grozav ca spălător de geamuri în oraş. Poate că îşi putea croi drum – să înceapă în San Francisco şi să atingă vîrful carierei lui în New York. Maribeth – şi bunicii – ar fi atît de mîndri...

– Allison! o grăbi David.

Cu capul aplecat, scărpinîndu-l pe Bruce Lee sub bărbie, ea înclină din cap ca să arate că-l auzise. David îi făcu semn cu mîna să se tragă un pas într-o parte, ca să poată vorbi în particular. În depărtare, cineva strigă: „Linişte în platou!" şi toată lumea se opri în mijlocul mişcării.

Cu excepţia lui Bruce Lee care lătră. Şi a lui David care murmură:

– Pot să-i iau cîinele, dar o să te coste.

– Luminile! strigă omul cu megafonul.

– Cum? întrebă ea, ţinîndu-i gura închisă lui Bruce Lee.

Acesta se agită în braţele lui şi ea se bucură că trebuia să-i acorde atenţia – orice ca să evite privirea scrutătoare a lui David. Inima îi bătea cu putere şi palmele îi transpiraseră. Poate că m-am îmbolnăvit, se gîndi ea. Janet îi spunea încontinuu că e o proastă.

– El te aprinde pe tine, tu îl aprinzi pe el. Sincer, Ally-cat, e ceva rău în atracţie sexuală pură şi neadulteră? Nu lăsa să se piardă un tip ca ăsta, pentru Dumnezeu!

– Cum? repetă, cînd îşi dădu seama că David nu-i răspunsese.

El o privea, dezbrăcînd-o în minte, şi ea îl strînse pe Bruce Lee la piept, ca un scut împotriva ochilor lui ca nişte raze laser.

– Camera! urlă omul cu megafonul.

– Lasă asta în seama mea, replică David.

– Care e preţul?

Allison se întoarse cu spatele la Rocko care rămăsese în apropiere şi se străduia să le audă conversaţia. În ciuda faptului că dorea în mod alternativ să se scufunde în asfalt şi să se înalţe dincolo de macaraua camerei de filmat, toată acţiunea îi amintea de scena paşaportului din „Casablanca".

– Cină, spuse David. Diseară.

Ea ezită o clipă înainte să încline din cap, pen-

tru a accepta.

– În regulă, şopti ea.

– Acţiune! urlă omul cu magafonul, iar faţa lui David fu luminată de un zîmbet uriaş, satisfăcut, plin de aşteptări.

Acţiune, se gîndi el. În regulă.

Capitolul 4

David îi zîmbi politicos poliţistului mai în vîrstă, trecînd împreună cu Allison şi cu Bruce Lee printre baricade şi îndreptîndu-se spre *Rolls*-ul său. Un tînăr ofiţer înflăcărat se oferise să păzească *Silver Wraith*-ul cît timp David se dusese s-o caute pe Allison, iar acum părea sincer dezamăgit, cînd îl văzu pe proprietarul maşinii.

Gîfîind lîngă David şi ţinînd cu dificultate pasul cu el, Allison fierbea.

– Voiam să-i spun lui Rocko că voi chema poliţiştii, dacă nu cooperează, bombăni ea. Încercam să evit să fac o scenă.

Braţele începuseră să o doară. Bruce Lee nu era un căţeluş, şi era greu. Pe deasupra, nu era deloc recunoscător că fusese salvat. Nici ea nu era, din moment ce David nu făcuse nimic ce n-ar fi putut face şi ea.

David o bătu liniştitor pe umăr şi încetini ime-

diat pasul.

– Dar ai cîinele, nu? Asta e tot ce contează.

– Însă acum am fost şantajată să merg la cină, izbucni ea şi realiză cît de grosolan sunase asta. Îmi pare rău, zise repede, mişcîndu-l pe Bruce. Doar că...

David o lăsă cu propoziţia neterminată. Doar că eşti o epavă nervoasă, îi spuse el în gînd. Se hotărî rapid să nu se mai obosească cu rezervările pentru cină, pe care voia să le facă. Rosie Nituitoarea putea fi bună pentru o măsuţă izolată, cu lumini slabe şi viori, dar Allison nu avea dispoziţia pentru o interacţiune grea, unu-la-unu. Orice burlac, oricît de prost, îşi putea da seama de asta.

– Eşti sigură că nu vrei să car eu cîinele? o întrebă.

Ea clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

Tonul ei era mai puţin dificil.

– Mi-a luat atît de mult să-l găsesc, încît vreau să fiu sigură că îl mai am atunci cînd o să ajung la Raphael.

– Pot să sun să vină cineva să-l ducă la *Hubba,* sugeră David, ajutînd-o să urce în maşină.

Se strîmbă la cîine, amintindu-şi micul accident al lui Mannix şi adresă o rugăminte lui V-8, zeul maşinilor sport, să-i cruţe căptuşeala de lemn şi scaunele de piele, îngrijite cu meticulozitate. Închizînd uşa şi ocolind maşina spre scaunul şoferului, decise că acum avea două epave nervoase în mîinile lui – chiar trei, dacă lui Bruce Lee nu-i plăcea să meargă cu maşina.

Primul lucru pe care-l făcu David cînd se aşeză în spatele volanului – cu graţie, după cum observă Allison, ca şi cum s-ar fi născut acolo – a fost să ridice telefonul, să formeze un număr şi să spună:

– Toată lumea liberă. Misiune îndeplinită.

Rîse de ceva spus de o persoană de la celălalt capăt al firului şi închise. Apoi, maşina începu să toarcă şi David luă o curbă lină la dreapta.

Allison îl privi, suspiciunea întunecîndu-i ochii pînă la culoarea safirelor.

– Ce misiune?

David ridică din umeri.

– Am avut un comision de îndeplinit, asta e tot.

– Ce comision?

Trei adolescente într-un *Volkswagen Beethe* apărură vîjîind lîngă ei şi începură să rîdă şi să-şi fluture mîinile. Una dintre ele îşi coborî geamul. David îl coborî şi el pe al lui.

– Grozavă maşină!

David le aruncă zîmbetul şi ele începură să se desfacă în bucăţi.

Expirînd, Allison privi în altă parte, întrebîndu-se dacă roşeaţa era un alt semn al bolii, împreună cu palmele umede şi cu palpitaţiile inimii. Toate trei păreau să apară cu o frecvenţă alarmantă. Ca malaria.

David rîse spre fetişcanele pasionate de muzică pop, apoi introduse o casetă şi se lăsă pe spate în scaun. Muzica era puternică, sălbatică, tînără. Văzu încruntarea de pe faţa lui Allison şi o opri imediat.

– Deci, iată planul, spuse David, privind-o.

Pielea ei era aproape translucidă, cu excepţia culorii din obraji şi de pe frunte. Începuse să se piardă în studierea ei, conştient că trebuia să-şi îndrepte atenţia asupra drumului, dar se simţea cumva silit să examineze fiecare centimetru fără cusur al feţii ei.

Allison întoarse capul dinspre geam şi îl surprinse privind-o. Căldura îi inundă din nou faţa şi primul ei gînd a fost: „El mă face să mă simt la fel de drăguţă ca Myrna Loy".

Ei, bineînţeles că o face, dum-dum. El e Regele Burlacilor. Asta e meseria lui.

– Planul, spuse el încet, este să ducem cîinele, apoi să te urc într-o limuzină şi să vin să te iau după o oră. S-a făcut?

– Ce comision? întrebă ea, scuturîndu-se. De unde ai ştiut unde să mă găseşti?

– Am căutat toată ziua, spuse el cu sentiment. Nu ştii cîtă bătaie de cap mi-ai provocat.

– Eu ţi-am provocat ţie, începu ea, apoi zîmbi cu sfială. Mulţumesc pentru toate florile acelea. Sînt frumoase. Casa mea arată ca Grand Hotel.

La asta contribuind şi oaspeţii care se îngrămădeau în jurul limuzinelor, zi şi noapte. Allison era acum subiectul presupunerilor intense ale vecinilor. Domnul Scarpare, care locuia la trei case de ea, voia să ştie: „Care cal? Care cursă?"

David îi atinse mîna.

– De ce nu mi-ai returnat telefoanele?

Pielea lui era caldă, iar degetele, lungi, atunci cînd le înconjurară pe ale ei. Din cauza aceasta, îşi spuse ea, în timp ce era străbătută de cîteva mii de megawaţi de plăcere. Din cauză că nu

vreau să cedez dorinţei de a te primi în lumea mea.

– David, spuse ea, te rog. Poţi avea orice femeie doreşti, aşa că...

– Asta rămîne de văzut, nu-i aşa? murmură el şi o strînse uşor de mînă.

Pălăria arunca o umbră asupra ochilor lui Allison, dar David era sigur că ea se încruntase. Cîinele scheună şi ea întinse mîna ca să-l ţină, acordîndu-i atenţie cîteva momente, înainte să răspundă:

– Ţi-am spus deja, nu vreau să mă implic într-o relaţie cu nimeni.

David aprobă din cap, nerăbdător.

– Şi eu ţi-am spus că nici eu.

Brusc, ieşi din trafic şi parcă scrîşnind pe marginea drumului, într-o staţie de autobuz, unde era un semn pe care scria clar: „Parcarea interzisă în permanenţă".

– Allison, Allison, murmură el, clătinînd din cap. Ce o să mă fac eu cu tine? Ascultă, îţi promit că nu o să-ţi cer mai mult decît eşti pregătită să accepţi.

– Deja o faci, sublinie ea.

El o privi cercetător.

– Ha. Pot citi destul de bine oamenii, Ally-pisicuţo, şi tu nu emiţi semnale „pleacă". Nici măcar pe departe.

Nu o să roşesc, îşi spuse ea. Nu o să roşesc.

– Ai încredere în mine. Nu o să încep să-ţi solicit tot timpul. Nu sînt genul acesta. Îţi poţi continua viaţa la fel ca şi pînă acum. Tot ce îţi cer e să pot să te cunosc.

Ea îl privi.

– În ce scop?

Soarele începuse să apună. Dungi de foc traversau cerul, colorînd faţa lui David cu un stacojiu, pal-strălucitor. În ochii lui ardea o lumină stacojie şi Allison se trezi cuprinsă de dorinţa ca el să o sărute. Această dorinţă părea ceva viu şi neaşteptat. Electricitatea umplu maşina, agitîndu-se şi vibrînd în jurul ei şi în sufletul ei. Chiar şi cîinele o simţi, probabil, căci se calmă în braţele ei şi se lungi în tăcere, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

– Trebuie să avem un motiv? răsuflă David, pupilele dilatîndu-i-se.

Se aplecă spre ea şi îşi apăsă gura închisă de a ei.

Capul lui Allison se înclină spre spate, sprijinindu-se încet de spătarul scaunului, în timp ce David îi prinse buza superioară şi apoi îşi trecu vîrful limbii pe gîtul ei arcuit. O strînse în braţe, atent la cîine, şi îi mîngîie umerii. Simţindu-i încordarea, îşi plimbă mîinile în jurul braţelor ei şi i le strînse, conturînd muşchii încordaţi şi slăbindu-le tensiunea.

– Te simţi mai bine? murmură el.

Allison aprobă din cap.

– Da şi nu.

– Ei bine, măcar eşti sinceră, spuse el.

În spatele maşinii lui se ivise un autobuz mare, claxonînd, şi David făcu semn cu mîna, în oglinda retrovizoare, şi plecă din curbă.

După ce dădu cîteva apeluri de la telefonul din maşină, David îl localiză pe Raphael în apartamentul lui din Castro Gulch.

Locuia deasupra unui salon de cosmetică pentru bărbaţi, numit The Strap, şi Allison fu încîntată să descopere că şi el era interesat de anii '30. Avea o colecţie magnifică de articole din sticlă.

Dar, pentru moment, Raphael era mai interesat de reîntîlnirea cu Bruce Lee, decît de discutarea farmecului farfuriilor şi vazelor în culorile curcubeului.

– Bebeluşul lui tăticu'! strigă el, suspinînd, legănînd cîinele în braţe. Bruce Lee, eşti un micuţ foarte rău!

Cîinele se războia cu bărbia lui, Raphael, lingînd-o cu frenezie, foindu-se în braţele „tăticului" lui cu o bucurie nereţinută.

– Oh, detectiv Jones, spuse Raphael, strîngîndu-i mîna lui Allison. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Îşi sterse lacrimile.

– Ei, dar sigur că ştiu. Daţi-mi voie să-mi iau carnetul de cecuri.

Allison zîmbi, menţinîndu-şi calmul sufletesc, cu toate că lacrimi stăruitoare de bucurie îi voalau ochii. Abia după ce părăsi apartamentul, împreună cu David, îşi îngădui cîteva suspine, în timp ce împăturea cecul şi îl punea în poşetă.

– Sentimentală bătrînă, zise David, cuprinzînd-o cu braţul. Asta a însemnat mult pentru tine, nu-i aşa?

Allison făcu, cu jumătate de inimă, o încercare de a-i îndepărta braţul de pe umeri, apoi oftă şi îşi sterse ochii cu batista întinsă de el.

– Da, aşa e. Mă ucide să nu pot găsi animalul

favorit al cuiva.

Se strîmbă.

– „Ce-am găsit, al meu să fie", pe naiba! Mai curînd i-aş fi tras un pumn lui Rocko, decît să îl dau pe Bruce Lee!

– Noroc că m-ai lăsat pe mine să rezolv, remarcă David.

Îi împinse părul sub borul pălăriei.

– Cred că iese la iveală şovinismul tău masculin, ripostă ea.

– Cred că la fel şi blîndeţea ta feminină, spuse el, prinzîndu-i ultimele lacrimi cu degetul.

Allison se zbîrli.

– Doar pentru că îmi las sentimentele să se vadă, începu ea, dar el o întrerupse cu un sărut rapid.

– Hai să ne distrăm în seara asta, spuse David vesel. Cred că amîndoi o meritäm.

– De ce nu? Ce e rău în a te distra? întrebă Janet, lungită pe burtă la picioarele patului de alamă al lui Allison.

Allison îşi scoase pantalonii de piele, pe care Janet se oferise să-i împrumute. Nu erau genul ei. Îi împături deasupra poncho-ului purpuriu, care nici el nu era genul ei. Rămase astfel în pantalonaşii de culoarea ceaiului şi într-un sutien de dantelă asortat. Acestea nu erau suficiente ca să-şi petreacă seara în ele.

– E atît de al naibii de bogat! murmură ea

pentru sine. Probabil că se aşteaptă să cobor pe trepte într-un costum original *Bill Blass*.

– De aceea ţi-am sugerat aspectul excentric, zise Janet, rostogolindu-se pe burtă şi întinzînd fusta de ţigancă.

Purta panglici în păr şi cercei lungi de doi km, în urechi.

– Nu sînt nici genul excentric.

Allison se ridică în picioare, în faţa dulapului, care era înconjurat de coşuri de nuiele pline cu trandafiri, stînjenei şi crizanteme, şi îşi întinse braţele, tremurînd în lenjeria intimă.

Hercule Parrot, curăţindu-se singur cu pliscul în timp ce mergea ca pe sîrmă pe ornamentele capului de pat, îşi ridică privirea şi cîrîi:

– Dă-i drumul, Sam! Dă-i drumul, Sam!

Sub pat, M & M & M mieunau şi se zbenguiau. La parter, la radio, simfonia de seară a animalelor era la amplitudinea maximă.

Janet rîse, scoţînd o margaretă dintr-o vază de pe noptieră, şi începu să-i smulgă petalele, una cîte una.

– Nu, nu eşti o excentrică, Allison.

Allison îşi trecu o mînă prin păr, amintindu-şi că reuşise în cele din urmă să-şi facă toţi cîrlionţii să stea în aceeaşi direcţie, şi îşi muşcă unghia. Îşi schimbă greutatea pe de pe un picior pe altul, trecîndu-şi din nou în revistă dulapul, picioarele goale îngheţîndu-i din ce în ce mai tare pe podeaua de lemn.

– Nu am decît svetere, bluze, blugi şi svetere.

Gemu.

– Maribeth s-a ţinut de capul meu să-mi cum-

păr mai multe haine.

– Maribeth şi le poate permite.

Allison îşi arcui o sprînceană neagră deasupra unui ochi albastru-deschis.

– Aşa cum îi place mamei mele să sublinieze, şi eu mi-aş putea permite, dacă aş creşte şi mi-aş lua o slujbă decentă.

– Să nu creşti, zise Janet. Eu am încercat o dată. A fost îngrozitor.

La parter se auzi soneria. Gura lui Allison se deschise.

– Ticălosul, a venit mai devreme.

Janet se ridică în picioare.

– Nu-ţi face griji, Madame X. „Moi" îl voi distrage, dar nu prea mult, adăugă ea, chicotind.

Allison oftă.

– De ce sînt atît de nervoasă?

– „Aceasta e gloria, aceasta e povestea..."

– Janet, zise Allison tăios, nu sînt îndrăgostită de el. Nici n-aş putea fi vreodată.

– De ce nu? întrebă Janet, punîndu-şi o pereche de saboţi.

– În primul rînd, sîntem prea diferiţi.

– Atunci, doar distrează-te cu el.

Janet îşi acoperi gura cu un gest teatral, mimînd începutul înţelegerii.

– Ah, dar am uitat. Tu nu vrei să te distrezi. Am ajuns de unde am plecat. E timpul să ies prin partea dreaptă a scenei.

Ieşi, ţopăind, din cameră. Allison, răvăşind dulapul deschis, o auzi coborînd pe scări şi cîntînd:

– Da, da, da! Vin!

Uşa din faţă se deschise.

– Ei, bună, spuse Janet, apoi urlă: Blugii sînt buni, Ally-pisicuţă!

– Mulţumesc, murmură Allison, ridicîndu-şi privirea în tavan.

Se îmbrăcară în blugi. David purta şi el blugi, cu o cămaşă *madras* care evidenţia aurul din ochii lui întunecaţi, de culoarea mierii. Blugii se mulau pe şoldurile lui înguste şi pe coapsele musculoase, îngustîndu-se peste genunchi. În timp ce conducea maşina – o altă frumuseţe, o *Lamborghini Miura* roşie, strălucitoare – peste Podul Golden Gate şi în lungul străzilor întunecate, mărginite de conifere şi pini înalţi, umbrele treceau repede peste picioarele lui, accentuînd muşchii de sub materialul aspru. De cîte ori David se mişca, Allison îşi furişa cîte o privire, fascinată de puterea emanată de corpul lui.

Nu vorbiră mult, nu puteau s-o facă.

– Maşina asta nu este în top, din punct de vedere al spaţiului pentru bagaje şi al nivelului zgomotului, îi spuse el înainte ca ea să-şi lege centura de siguranţă. Dar va scoate 180 de mile pe oră pe o întindere netedă.

Acum, în timp ce zburau în jurul dealurilor şi al văilor cotite, Allison era adînc recunoscătoare pentru absenţa întinderilor netede.

– Aproape am ajuns! îi urlă David în ureche.

Maşina se opri uruind, cu graţia şi precizia unei navete spaţiale, fără nici cea mai mică

zvîcnire.

– Aşteaptă aici o clipă, spuse el, punînd frînă.

Apoi, căută în spatele scaunului, scoase un pachet şi se ridică de pe scaun. Allison era sigură că auzise un „heh, heh" înăbuşit, cînd el închise portieră.

David apăru o jumătate de minut mai tîrziu, îmbrăcat aproape identic cu ea. Peste blugi şi cămaşă purta un trenci, iar pe cap avea o pălărie de fetru neagră, înclinată într-un unghi şmecheresc.

– Ce zici? o întrebă el. Oh, uite, ia asta.

Îi întinse o lupă.

– Şi asta, adăugă.

Lăsîndu-se pe vine, îi prinse o garoafă roşie la rever.

Apoi, îşi fixă una şi la reverul lui şi ridică o a doua lupă.

– Ce Dumnezeu se întîmplă? îl întrebă Allison, cînd el o luă de mîini şi o trase pe o cărare întunecată.

Pantofii lor scoteau un scîrţîit înăbuşit pe cătina din pădure: deasupra lor, luna se zărea printre crengile care foşneau în adierea vîntului.

– Elementar, draga mea Jones. Mergem la un bal mascat.

Ea se trase înapoi.

– Cum? Spuneai că mergem în oraş, la cină!

Modul în care ridică el din umeri era ca al unui băieţel inocent, al unui băiat mare neastîmpărat, iar umerii lui bărbăteşti erau accentuaţi de epoleţii trenciului. Faţa lui era ascunsă pînă la bărbie, dîndu-i un aer misterios. Allison se gîndi la Philip

Marlowe, detectivul din California, şi îşi reţinu un zîmbet. David era întruchiparea lui, adus la viaţă în lumina lunii.

– O să fie un bufet, îi spuse el. Haide. O să te distrezi.

Din nou cuvîntul acela. Allison pufni.

– Bine. Dar data viitoare...

Se întrerupse. Cine ştia dacă va mai fi o „data viitoare"?

El îşi trecu degetele printre ale ei şi îi ridică mîna la buze, obligînd-o să se ridice pe vîrfuri.

– Data viitoare o să te avertizez mai înainte. Astă-seară am vrut să-ţi fac o surpriză.

Mîna ei ardea. Mi-ai făcut, crede-mă, se gîndi ea. Mă surprinzi tot timpul.

– Haide, Bobocule, spuse el cu o voce joasă, ca a lui Bogie. Mor de foame.

Greierii cîntau în tufişuri, creînd un contrapunct pentru zgomotele petrecerii, care deveneau din ce în ce mai puternice, în timp ce David o conducea pe Allison pe cărarea năpădită de vegetaţie. Trenciul lui părea nou-nouţ, la fel ca şi pălăria de fetru, şi Allison se întrebă dacă el se dusese şi le cumpărase special pentru gluma aceasta. Văzu o fulgerare a dinţilor lui albi, în timp ce mergeau cu paşi mărunţi spre o poartă mare, din lemn de conifere. Entuziasmul lui era contagios şi, în ciuda faptului că era nervoasă pentru că avea să-i cunoască prietenii, se trezi zîmbind şi ea.

Poarta se deschise puţin şi David îi făcu semn să treacă prin ea.

– Treci tu prima, şopti el. S-ar putea să fie cîinii

de pază.

– Mulţumesc, spuse ea sec.

David o luă din nou de braţ şi o conduse pe un şir de trepte de piatră.

– Am multă treabă cu oamenii ăştia, spuse el. Le place să se distreze.

Se uită la ceas.

– De fapt, ar trebui să am o duzină de maşini şi de lachei în faţă, la intrare, chiar acum.

Ea fu surprinsă.

– Aici?

David aprobă din cap.

– Noi am venit prin spate.

La privirea ei întrebătoare, adăugă:

– Îmi place să fiu imprevizibil.

O conduse printr-o altă poartă şi Allison ajunse în faţa unei panorame a bogăţiei şi opulenţei, care îi tăie respiraţia.

O piscină uriaşă sclipea sub lanternele chinezeşti şi, în jurul ei, şeici şi prinţese, piraţi şi dansatoare de can-can se învîrteau, rîdeau şi beau şampanie. O orchestră cînta pe o platformă de la un capăt al piscinei, iar la celălalt capăt, văzu mese încărcate cu sculpturi în gheaţă şi farfurii, la care serveau bărbaţi în smoching.

Dincolo de ele, o peluză mărginită de oleandri urca într-o pantă uşoară spre o casă uriaşă, de culoare roşiatică, care arăta ca un muzeu de artă. Era împărţit în cîteva nivele, laturile ciudate fiind punctate atît de ferestre rotunde, cu geamuri transparente, cît şi de ferestre pătrate, cu vitralii. Împăraţi şi capete conice se înălţau ca nişte papagali splendid coloraţi, pe diverse balcoane

de lemn. Deasupra tuturor, copaci uriaşi, bătrîni, lăsau să atîrne bolte şi plante agăţătoare, ca nişte draperii noduroase, în jurul unui decor de teatru.

Ce cadru perfect pentru o crimă misterioasă, se gîndi Allison, reducînd ambianţa luxoasă la termeni la care se putea raporta.

– Cina e servită, spuse David, şi se îndreptară amîndoi spre mese.

Allison se făcu mică lîngă el, simţindu-se îngrozitor de depăşită. Nici chiar Maribeth şi soţul ei chirurg nu participau la astfel de petreceri. Şi, în mod sigur, nu în blugi şi trenci. Aruncînd priviri furişe celorlalţi petrecăreţi, văzu că costumele lor erau veşminte făcute de comandă, din mătase, satin şi catifea.

– Davi, scumpule!

Vocea unei femei se înălţă peste rîsete şi clinchetul paharelor, iar Allison îl auzi pe David murmurînd:

– Oh, la naiba.

Apoi, el zîmbi strălucitor şi se întoarse în direcţia vocii.

Femeia era îmbrăcată ca o prinţesă dintr-un alt secol. Allison nu ştia din care. Interesul ei faţă de trecut nu mergea cu mai mult de 50-60 de ani în urmă. Dar era fascinată de efectul statuar al costumului femeii: mătasea se mula pe un bust impresionant, aparent fără nici un mijloc de susţinere. Părea că sfidează gravitaţia. Poate că o fixase cu clei, se gîndi Allison. Ar fi putut avea o carieră grozavă la *Clubul Hubba Hubba.*

Lady Delilah – care urma să devină curînd Godiva – avea evident intenţia să-l sărute, dar, cu

o manevră îndemînatică, David o împiedică, trăgînd-o în acelaşi timp pe Allison în faţă.

– Corinne Sanders, ea e Allison Jones, spuse el, subliniind.

Allison suportă privirea examinatoare a lui Corinne, simţindu-se la fel de fascinată pe lîngă ea ca un mic porumbel cenuşiu. Unghii ascuţite, tocuri lăcuite, se gîndi Allison melancolică. Mata Hari merge la Hollywood. Ar fi putut primi oricînd rolul feminin principal într-un film cu James Bond.

Şi ce dacă? se întrebă singură. Ţie nu-ţi pasă de David. Nu e bărbatul care să-ţi transforme existenţa pe pămînt într-o părticică din rai. Las-o să se gudure pe lîngă el. Las-o să-l sărute. Oricum, acesta e genul de femeie cu care te-ai fi aşteptat să fie el. Ea nu face decît să-ţi confirme cele mai rele temeri. Ai vreun motiv să te gîndeşti cum ar fi să o împingi în piscină?

– Tocmai voiam să mîncăm ceva, îi spuse David lui Corinne. A fost drăguţ să dăm peste tine aşa.

Se întoarse spre Allison.

– După aceea, ar trebui...

Ea nu era atentă la el. Devenise palidă şi privea cu atenţie pe cineva, peste şirurile de mese.

– Ally-oop? murmură el. Te simţi bine?

Ea se dezmetici. La naiba, bărbatul de peste drum arată exact ca Kevin Krincoulos, o veche pasiune. Era unul dintre cei luaţi de derivă, unul care se oprise doar pentru o clipă, fără nici un motiv evident.

Începu să tremure. Axiomă: Bărbaţii o părăsesc pe Allison Jones. Enunţ: David King este

un adevărat bărbat. Concluzie...

Allison Jones, pleacă de aici!

– Da, spuse, atingîndu-şi borul pălăriei. Cred că mi-e cam foame.

– Îmi plac femeile cu apetit.

David îşi scoase pălăria, zîmbetul lui crescînd cînd trăsăturile îi apărură la vedere. Arăta la fel de infatuat ca Errol Flynn.

– Îmi place cînd sînt flămînde.

Ea se prefăcu că nu pricepe dublul înţeles.

– Atunci, ai găsit femeia potrivită, replică, ridicînd hotărîtă o farfurie.

David i-o luă.

– Te servesc eu, spuse el, atingîndu-i spatele. Spune-mi doar ce vrei şi cît de mult.

Se priviră unul pe celălalt.

– Cîte puţin din fiecare, spuse ea încet.

El aprobă din cap.

– Orice vrei, Allison.

Mda, sînt sigură, se gîndi ea şi se întrebă de ce-i venea dintr-o dată să plîngă.

Serviră o mîncare excelentă: somon fiert, carne crudă şi un milion de alte lucruri care aveau toate gust de şmirghel pentru Allison. În timp ce stătea, alături de David, pe un fotoliu pentru două persoane, din fier forjat, o trupă de femei splendide trecură pe lîngă ei, făcînd reverenţe lui King, căruia totul i se părea normal. Zîmbetul lui Allison rămînea cu hotărîre la locul lui, dar ea ştia că eşua lamentabil în competiţia dintre ea şi Zigfield Follies.

Făcu cunoştinţă cu gazdele – amîndoi extrem de încîntători şi prietenoşi – şi cu cîţiva prieteni ai

lui David, care se prefăcură a nu observa lipsa ei de mare clasă. Se simţea ca şi cum ar fi fost Doris Day şi ar fi intrat întîmplător în decorul din „Cleopatra".

David o părăsi pentru o clipă, ca să caute nişte prăjituri din aluat franţuzesc şi şampanie. Ea rămase singură în fotoliul dublu, cu picioarele lipite unul de celălalt, în unghi drept un corpul, cu mîinile încrucişate cu afectare, consolîndu-se cu gîndul că, în acelaşi moment, Raphael şi Bruce Lee îşi serveau probabil prima masă împreună, după mult timp.

Iar Barry şi peretele unui zgîrîie-nori se întîlneau, probabil, pentru prima dată.

Oftă. Ce să fac în privinţa lui? Barry era hotărît să facă lucruri periculoase, cu toate că Maribeth ridiculizase temerile lui Allison, cînd sunase din nou, de data aceasta din Spania.

– Aş, spuse Allison cu voce tare.

Nu Maribeth era cea care fusese nevoită să-l ia de la secţia de poliţie sau să-l privească cătărîndu-se pe zidul casei ei. Cînd se va întoarce din Europa, vor avea o mică discuţie drăguţă despre „comportamentul" lui Barry. Dacă acesta va mai fi în viaţă atunci.

David găsise prăjiturile şi se întoarcea cu ele, cînd văzu expresia posacă de pe faţa lui Allison. La naiba, altă eroare tactică, se gîndi el. Ea nu se distrează.

Puse farfuriile şi paharele pe marginea unei fîntîni de bronz, sclipitoare, şi merse spre ea. Scoţîndu-şi lupa de detectiv, se uită la Allison prin ea şi spuse:

– În picioare, Jones. Jocul a început!

Ea rîse, surprinsă.

– Cum?

– În limbajul tinerilor, o ştergem, spuse el, ajutînd-o să se ridice în picioare. Aşa că împarte-ţi cărţile de vizită, dacă e nevoie.

– Nu e nevoie, murmură ea, stînjenită.

Exact cum se gîndea ea. El se simţea stingherit că o avea ca invitată. Nu se potrivea cu ceilalţi şi nu-şi mai făcuse o manichiură adevărată de cînd se dusese la ceremonia de început a şcolii post-universitare a lui Maribeth, cu trei ani în urmă. Îşi privi unghiile roase pînă la capăt şi îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Atunci, hai să mergem, zise David cu veselie, aruncîndu-şi un braţ după umerii ei.

Ea presupuse că o ducea acasă, dar, în timp ce el conducea repede pe străzi, văzu că se îndreptau spre oraş.

– Ce facem acum? întrebă.

– Acum sîntem doar noi doi, răspunse el, mîngîindu-i obrazul cu dosul palmei. Îmi pare rău că petrecerea te-a plictisit. Credeam că noi trebuia să ne facem o adevărată apariţie.

Noi? Allison nu spuse nimic, zăpăcită de alegerea cuvîntului. De cînd erau ei un „noi"? Oare el folosise „noi" ca un prerogativ regal: „Noi ar trebui să facem o baie astă-seară?"

Şi David era tulburat de ceea ce spusese. Noi? se gîndea. El nu aparţinea acestui „noi". De ce o spusese? Şi ce gîndea ea în privinţa asta?

Nu voia s-o sperie. Era prima femeie independentă pe care o întîlnise, după mult timp –

una care pur şi simplu nu era interesată de o relaţie de lungă durată – şi, în mod sigur, el nu voia să strice totul, purtîndu-se aşa cum făcuse.

Aşa că ai grijă, King, se autoavertiză. Rămîi calm cu doamna asta. Nu e pregătită pentru chestii serioase.

Iată. Era destul de simplu. Tură motorul, bătînd cu degetele în volanul de lemn. Lîngă el, capul lui Allison era întors spre geam şi ea privea peisajul. David simţi cum i se strînge inima şi făcu tot ce putu ca să se abţină să cotească la dreapta la prima intersecţie, manevră ce ar fi adus, în cele din urmă, *Lamborghini*-ul în faţa uşii casei sale.

La naiba, se gîndi, trecînd de intersecţie. Dacă era atît de simplu, de ce continua să se simtă confuz?

„Fisherman's Wharf"[1] era atît de luminos cît îşi putea dori David. Vara era un festival de mirosuri – aer sărat şi valuri de crustacee, pîine proaspăt coaptă, bere şi floricele. Turiştii se învîrteau, urmărind parfumuri şi mirosuri de ciocolată, din excursia de o zi la Ghira delli Square, ca să vadă căzile imense cu ciocolată bolborosind ca nişte vase cu noroi. Localnicii se îngrămădeau în cafenele şi case de păpuşi, cu borduri dantelate, ca a

1. Cheiul pescarului

lui Allison, clefăind pizza condimentată cu chimen.

– Ce vedere! murmură Allison, în timp ce se plimbau pe faleză.

Răspîndită în faţa lor, pe lîngă luminile de la *Tarantino* şi ale altor restaurante, plutea întinderea uriaşă de negru fluorescent, care era portul, acoperit cu creste argintii şi faruri rubinii.

– Da, o vedere grozavă.

Vocea lui David era blîndă şi el o cuprinse cu braţul. Îi dădea o senzaţie de căldură, în aerul rece al nopţii, pătrunzînd-o cîte puţin, pînă cînd intruziunea deveni o prezenţă liniştitoare. Şoldul ei se freca de coapsa lui, trenciul ei atingea blugii lui şi Allison era conştientă că numai nişte bucăţi subţiri de materiale protejau pielea unuia de a celuilalt.

Luna strălucea deasupra lor, aruncînd o lumină albastră, întunecată, în părul lui David. Ochii lui erau indescifrabili în umbră, dar putea simţi plenitudinea privirii lui asupra ei. Braţul lui se încordă şi rămaseră nemişcaţi, urmărind cum ceaţa spăla scena, de la ocean pînă la norii umflaţi de o pîclă eterică. Sirenele vapoarelor suspinară. Luminile deveniră mai blînde, înconjurate de coroane de culoare pală.

David se răsuci şi o cuprinse cu amîndouă braţele, trăgînd-o la pieptul lui. Sînii ei mici erau striviţi de corpul lui şi Allison putea simţi ritmul sălbatic al inimii lui. Simţi lungimea fermă şi fierbinte presată de partea de jos a abdomenului el şi îşi muşca buza. El creştea, lipit de ea, tare ca granitul.

– Allison, murmură David, pieptul ridicîndu-se şi coborînd într- un oftat adînc. Allison, hai...

Se întrerupse şi făcu un pas în spate, destrămînd vraja.

– Ally-oop, hai să mergem! strigă el.

O prinse de mînă şi o luă la fugă, trăgînd-o după el.

Zăpăcită, Allison se împiedică, apoi începu să-şi mişte picioarele cît de repede putea, ca să ţină pasul cu el. David o trăgea în spatele lui, ca un peşte luptînd cu o coardă întinsă, şi alergară în cerc în jurul unui vînzător de hot dog.

– David, opreşte-te! imploră ea, gîfîind şi rîzînd. Nu mai pot!

– Haide!

Traversa străzile aglomerate, picioarele lui lungi pompînd şi blugii strînşi conturîndu-i fesele şi coapsele în timp ce se mişca cu graţia de atlet a unui alergător experimentat.

– David, te rog!

Apoi, el o prinse în faţa Muzeului Ripley şi o învîrti în cerc, aruncîndu-şi capul pe spate şi rîzînd de hohotele ei întretăiate de rîs de fetişcană. Ochii ei străluciră cînd luna se reflectă în ei, buzele i se depărtară cînd se lipi de umerii lui, rugîndu-l să se oprească.

– David King!

El ascultă şi se opri făcînd-o să alunece în jos pe partea din faţă a corpului lui. Allison îi simţi dorinţa şi un răspuns intens o cutremură rapid, inundîndu-i venele cu un lichid auriu, stabilindu-se în şalele ei.

Cu toate că rîdeau, cu piepturile ridicîndu-se şi

coborînd, o dorinţă erotică izbucnea de sub acel rîs. Părul lui David era răvăşit de vînt şi Allison fu nevoită să-şi reţină dorinţa de a-l pieptăna cu degetele, de a se pierde în acele şuviţe negre ca pana corbului.

Pentru ei, noaptea era tăcută, cu excepţia gîfîitului lor, în timp ce îşi reveneau după alergare şi a cuvintelor nerostite care se schimbau între corpurile lor. Amîndoi doreau, amîndoi simţeau nevoia, amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru.

– Deci, înainte, spuse David şi luînd-o de mînă, se alăturară mulţimii care se înghiontea pe stradă.

Cumpărară nişte picioare de crap şi se plimbară scoţînd mîncarea gustoasă din ele. Cumpărară vată de zahăr şi chicotiră ca doi copii în timp ce li se dizolva pe vîrful limbii. După cîteva îndemnuri, David o trecu în fugă prin Muzeul figurinelor de ceară, tîrînd-o pe lîngă Camera Ororilor, cînd ea hotărîse că se scîrbea prea uşor ca s-o îndure.

Rîseră, se uitară în vitrine la standurile cu tricouri ieftine şi la galerile de artă mai rafinată. Miezul nopţii îi găsi unul în braţele celuilalt, dansînd uşor pe un ring de dans, la *„Moonie's"*, unul dintre locurile speciale ale lui David. Formaţia de rock, care era programată de obicei, avea liber în seara aceea, şi David se bucura de asta. În locul ei, un trio discret cînta la chitară, bas şi saxofon. Muzica era senzuală, moderată, hipnotică.

– Miroşi atît de frumos! murmură David, apăsîndu-şi mîinile pe claviculele ei.

– „White Shoulders", spuse ea, luptîndu-se să nu-şi sprijine capul pe pieptul lui.

Era obosită de pasul nebunesc stabilit de David, obosită să pretindă că intervalul de dorinţă sălbatică fusese întrerupt pentru totdeauna. Corpul lui David urla după al ei. Era evident în fiecare mişcare pe care o făcea el; în fiecare privire pe care o arunca în direcţia ei. Şi, în fermitatea fierbinte a corpului lui, ea îi simţea dorinţa. Închizînd ochii, îşi imagina pasiunea lui pîlpîind în interior, aşteptînd.

– E atît de bine să te ating, continuă el.

Ea nu răspunse nimic, dar se gîndi: „La fel simt şi eu, domnule".

– Eşti frîntă, nu-i aşa? zise el somnoros, privind în jos, la ea. Ai avut o zi lungă, detectiv Jones.

Ea aprobă din cap.

– Nu cred că pot ţine pasul cu tine. Tu te mişti cu viteza luminii, iar eu doar mă plimb.

Rîse cu timiditate.

– Ideea mea despre o noapte mare e o baie fierbinte şi o carte.

– Un roman poliţist, presupun, spuse ea zîmbind.

– Bineînţeles. Tu ce citeşti?

– Cărţi de reparare a maşinilor. Cataloage de mecanisme surpriză. Literatură ştiinţifico-fantastică.

– Bineînţeles.

Allison încercă să-şi suprime un căscat, dar nu reuşi.

– Eşti obosită, murmură David. Hai să mergem acasă, Bathsheba mea.

Se jucă cu cîrlionţii de pe ceafa ei.

– O ştii, amanta Regelui David? L-a sedus făcînd baie într-un loc pe care el îl vedea perfect de la fereastra dormitorului lui.

– Stricată neruşinată, spuse Allison, încercînd să ignore răguşeala din vocea lui.

Cum ar fi fost să fac baie cu el în lumina lunii? Rîzînd, săpunindu-se unul pe celălalt...

– Hai acasă, repetă David.

Muzica se stinse. Inima lui Allison începu să bubuie. Acasă? Voia să spună acasă la ea sau acasă la el, să doarmă sau să...?

Fără nici un cuvînt, terminară dansul şi coborîră de pe ring. David o ajută să-şi pună trenciul şi îi potrivi pălăria pe cap, atingîndu-i nasul şi înclinînd capul aprobator. Muşchii spatelui lui se încordară cînd îşi puse trenciul – pe care îl purtase aruncat peste umăr aproape toată seara – şi scoase cheile maşinii din buzunarul de la blugi.

În maşină, David introduse în mod mecanic o casetă cu muzică rock în casetofon, văzu linia liniştită a bărbiei lui Allison, cînd ea îşi sprijini capul pe spătarul scaunului, şi opri casetofonul înainte ca muzica trepidantă să aibă timp să izbucnească. În timp ce conducea spre casa lui Allison, aruncă deseori priviri în direcţia ei şi văzu cum genele ei coborau cînd ea clipea, părînd pierdută în gînduri. O dată, pieptul ei se ridică şi coborî cu un oftat şi Allison îşi îndepărtă cîţiva cîrlionţi de pe frunte.

David o conduse la uşă fără să spună nici un cuvînt. Cînd se opriră în prag, el o simţi că se încordează şi văzu expresia prudentă a ochilor ei, în timp ce-şi căuta cheile.

Cînd el îi puse mîna pe braţ, Allison tresări. Roşind, scotoci prin poşetă.

– Sînt aici, undeva, murmură.

David o strînse uşor de antebraţ.

– Vrei să mă uit eu?

Ea scoase un rîs nervos, aplecîndu-şi capul astfel încît pălăria să-i ascundă faţa.

– Dumnezeule, nu! Femeile nu mă lasă niciodată să le controbăi prin poşetă!

Acesta era un adevăr universal, dar David nu vedea nici un avantanj în dezbaterea ideii. În timp ce condusese aici, se gîndie să profite de orice avantaj i se oferea ca să găsească drumul magic spre dormitorul ei, de la etaj. Se gîndise s-o ţină în starea aceea de somnolenţă şi ameţeală, pînă cînd el se va afla într-o poziţie mai bună ca s-o trezească din acea semiadormire.

Dar cel mai al naibii lucru era că acum, privind-o cum îşi caută înnebunită cheile în poşetă, roşind stingherită, simţea cum gîndurile i se schimbă. Oh, ardoarea era încă acolo, dorinţa, dar dintr-o dată, chiar şi mai mult decît o voia în braţelui lui, acum dorea ca ea să se simtă liniştită cu el.

Allison îşi ridică capul, cu un zîmbet strălucitor pe faţă.

– Uite-le, zise ea, cu uşurinţă. Jur, trebuia să mi le lipesc pe frunte.

Ce sclipitoare sînt, se gîndi ea. În mod sigur ceva ce ar fi spus şi Garbo. O replică memorabilă din filmul memorabil: „Doamna Îngheţată".

David îi luă cheia. Buzele ei se depărtară şi ochii albaştri se măriră, cînd el se aplecă spre

încuietoare. Apoi, el întoarse zăvorul şi deschise încet uşa.

Lătrăturile şi scîncetele îl loviră ca o rafală de aer îngheţat. Zîmbi cu zîmbetul lui strîmb şi îi făcu semn să intre.

Înainte ca ea să o facă, o sărută pe frunte.

– Noapte bună, frumoasa mea, zise el.

Îşi ridică capul şi continuă:

– N-a scris Raymond Chandler o carte cu titlul ăsta?

Ea era în egală măsură uşurată şi dezamăgită că el nu intra. Poate că nu vrea, se gîndi, clătinînd din cap. Dar ştia că nu era cazul. Îi putea simţi dorinţa.

– Nu era „Noapte bună", zise ea. Era „Adio".

Întinse mîna după cheie şi îşi strînse degetele în jurul ei.

– M-am distrat minunat. Noapte bună.

Fără nici un alt cuvînt, intră în casă. În timp ce închidea uşa, David auzi corul comitetului canin de primire şi veselul: „Bună, băieţi. V-a fost dor de mine?" al lui Allison.

Rămase în verandă pentru o clipă, ascultînd-o cum intra în bucătărie. Se simţi încuiat afară, ca un puşti căruia nu i se permite să intre la un film pe care vrea cu disperare să-l vadă. Îşi aminti cum părăsise fabrica de automobile de acasă, din Detroit, cu un bileţel roz în mînă, şi cum îşi dăduse seama că maşinile bîzîiau în continuare şi că bărbaţii care nu fuseseră concediaţi continuau fără el.

Mai ascultă cîtva timp, încercînd să-şi imagineze ce făcea ea. Se îngrijoră că ea nu încuiase

uşa şi apoi se întrebă dacă n-ar trebui să intre şi să-şi facă treaba de burlac, dînd-o gata şi trecînd-o în carneţelul lui negru.

Răsuflă uşurat cînd o auzi întorcînd cheia în broască, pentru că acum ea era în siguranţă. Şi intangibilă.

Totuşi, foarte ciudat că asta i se părea în regulă. Dacă ea nu voia încă să se culce cu el, atunci nu voia s-o forţeze. Îi plăcea prea mult de ea. O respecta şi ţinea la ea.

– Oh, Dumnezeule, murmură, sînt într-un necaz mare de tot. Cred că mă îndrăgostesc de ea.

Îşi frecă bărbia.

– Oh, Dumnezeule, şi m-a prins tare.

Capitolul 5

Trecură patru zile fără nici o veste de la David. Allison le petrecu pe primele două învîrtindu-se pe lîngă telefon, simţindu-se din ce în ce mai ridicolă – şi rănită – pe măsură ce trecea timpul. Era evident că el nu va suna. David nu văzuse în ea ceea ce sperase să găsească.

– La naiba, murmură ea, ghemuindu-se în spatele cutiilor de gunoi din partea din spate a lui Christine's Mini-Mart.

– Sst, şopti Barry, o să-l sperii.

Allison îl privi pe nepotul ei. Acesta se distra mai bine decît Mike Hammer lucrînd la un caz în salonul de masaj. Îmbrăcat cu toate însemnele costumului său de „Muscă Umană": guler colant, negru, pantaloni de catifea negri, cizme negre şi o mască de schi neagră, el se lipise de peretele de deasupra capului ei, folosind scara de incendiu ca adăpost.

O îngrijora faptul că încuraja hobby-ul lui bizar; ca o mătuşă bună, presupunea că ar fi trebuit să-i refuze oferta de a-i asigura supravegherea aeriană. În definitiv, ea şi cu sora ei se certaseră toată vara în privinţa lui.

Dar, ca o bună detectivă, recunoştea avantajele de a avea o vedere de sus a scenei crimei. Proprietarul lui Christine's, al cărui nume era Tom, era gata să plătească o recompensă frumoasă pentru arestarea hoţilor cu patru picioare care făceau incursiuni asupra lăzilor sale de gunoi şi lăsau resturi pe toată aleea.

Existau anumite rase de cîini care alergau în haite şi altele care se hrăneau cu hoituri. Existau cîinii care le făceau pe amîndouă, iar aceştia erau mai mari şi agresivi. Aşa că era bine să ai un sprijin, pentru cazul în care jefuitorul era mare cît un cîine Plott. Dar, de obicei lucra singură.

Singură. Din nou. Suspină. Oh, măcar nu avusese suficient timp să se ataşeze de David.

Spune asta altuia, Jones, se mustră singură. Zi că nu te-a durut cînd el ţi-a spus adevărul – că nu vrea să se implice emoţional.

– La naiba.

Barry privi în jos la ea, ridicîndu-şi masca de schi.

– Linişte, mătuşă Al. Bombăni întruna.

– Îmi pare rău, răspunse ea.

– Hei, aud ceva, şopti Barry. Vine de la capătul aleii.

Sigur, se auzea lipăitul labelor mici. Simţurile ascuţite ale lui Allison intrară în alertă, în timp ce se tîra în faţă, privind pe furiş peste capacul unei

colecţii picante de lăptuci şi lămîi în putrefacţie, şi a unui fluturaş pentru Nuke Awareness Day, de deasupra, de la U.C. Berkeley. La capătul îndepărtat al aleii, ceva adulmeca printre lăzi, respirînd cu greutate. Se apropie, cît pe ce să-l vadă, o umbră neagră, mare, şi apoi...

O maşină opri cu zgomot în spatele ei şi al lui Barry, sunetul scrîşnetului frînelor ricoşînd de pereţii saturaţi de graffiti. Allison sări în sus şi Barry se clătină pe scara de incendiu, amîndoi ţipînd. Cîinele, un Labrador din cîte reuşi să vadă Allison dintr-o ochire, o luă la goană, trecînd ca un fulger pe lîngă ei.

– Bună, zise David, coborînd dintr-un *Jaguar* argintiu. Căutaţi ceva pentru cină?

– Prinde-l! Nu-l lăsa să scape! strigă înnebunită Allison, fluturînd din mîini.

Era prea tîrziu. David nu reacţionă suficient de repede şi jefuitorul din Mini-Mart dispăru în salturi.

– Mi-ai distrus acoperirea! strigă Allison şi apoi, inima ajungîndu-i din urmă mintea, roşi şi adăugă:

– Bună.

Triunghiul cu vîrful în jos, format din umerii, torsul şi şoldurile lui David era splendid reliefat de un costum de lînă bleumarin, cu vestă. Butonii îi sclipiră la manşete, cînd întinse mîinile s-o sprijine pe Allison, care se împiedicase de o cutie de gunoi, neîndemînatică atît din cauza grabei, cît şi a uşurării şi bucuriei de a-l vedea din nou. Avea un miros mult mai plăcut decît cel al lămîilor alterate. Trăsăturile lui ascuţite, însufleţite erau mai atrăgătoare decît lăptucile veştejite.

– Treceam prin cartier... începu el şi apoi rîse în sinea lui pentru scuza proastă pe care o găsise.

Dacă ea crede asta, va crede orice, King, se gîndi el. Şi Allison Jones nu e genul uşor de păcălit.

Îi fusese atît de dor de ea şi vrusese să-i telefoneze, mergînd pînă acolo încît îi formase numărul şi apoi închisese înaintea primului apel. Dar nu voia s-o sperie, ţinîndu-se mereu de capul ei. Aşa că aşteptase şi iar aşteptase, pînă cînd aşteptarea devenise atît de lungă, încît nu mai putea să suporte. Nereuşind s-o găsească acasă, plecase de la birou şi începuse s-o caute. Fusese un noroc chior că o văzuse zăbovind între produsele stricate şi teancul de ziare pentru Kiwanis Club.

Noroc şi patru ore de scotocire perseverentă a drumurilor secundare şi a aleelor oraşului.

– Îmi pare rău că ţi-am stricat pînda, zise el, încercînd o altă tactică. Presupun că acela era cîinele dispărut al cuiva?

Înainte ca ea să poată răspunde, Barry se lipi de zidul pieţii şi începu, fără nici un sistem de pîrghii vizibil, să se tîrască spre pămînt. Picioarele şi braţele lui se mişcau ciudat şi încet, ca ale unui păianjen sătul, nu ca musca pe care şi-o aleseseră ca poreclă.

– Hei, Batman, ce mai faci? zise David tărăgănat.

Barry înclină scurt capul spre el.

– Nu e Batman, e Musca Umană din 'Frisco, spuse Allison, găsindu-şi în sfîrşit glasul.

Ochii ei erau calzi şi maronii, ca un ceai tare. Trecea prin cartier, chiar aşa? Sau trecea prin cartier, căutînd-o pe ea? Pentru moment, nu-i păsa.

– Nici un locuitor din San Francisco nu spune „Frisco", zise David.

– Da? întrebă Barry îngrijorat. Dar merge atît de bine cu „Musca".

David încerca să se regrupeze în sinea lui. Ea nu voia să aibă o relaţie, pentru că era ocupată tot timpul, îşi aminti. Iar el tocmai o întrerupsese din muncă. Bravo. Ce să mai facă pentru un bis?

Se scărpină în cap, fără să-şi dea seama că vederea degetelor lui lungi, fără verighetă, trimitea un fior ascuţit prin obiectul meditaţiilor sale.

– Ştii, trebuie să fug, dar mă întrebam dacă ai vreo seară liberă săptămîna asta.

Barry pufni, în timp ce Allison se prefăcea că îşi consultă mental calendarul ei social, ocupat. Îşi aminti că trebuie să spună că era ocupată şi cu asta să termine. Dar îşi ignoră propriul sfat, la fel cum ignoră şi amuzamentul nu prea bine ascuns al lui Barry faţă de simularea ei. Adolescenţii nu au nici un tact, observă ea. Nici un pic de discreţie. De subtilitate.

– De fapt, spuse în cele din urmă, fluturînd din mînă într-un gest care evidenţia coincidenţa, se pare că sînt liberă astă-seară.

Barry pufni din nou. Allison se învîrti spre el.

– Ai răcit? îl întrebă cu o expresie rigidă, îngrijorată.

Poate că era lipsit de tact, dar nu era prost.

– Nu, mătuşă Allison, murmură Barry. Am ceva

în gît.

– Ţi-am spus să stai departe de lăzile alea de gunoi, zise ea, încercînd să arate că îl iertase.

În schimb, el îşi scoase masca de schi şi se încruntă indignat.

– Mătuşă Al, n-am...

– Cred că mătuşa ta vrea să te necăjească, îl întrerupse David amuzat. Eşti liberă în seara asta? Grozav. Şi eu la fel.

Sau va fi, după ce va da un telefon. Dacă va continua să anuleze întîlnirile orbeşte, va căpăta o reputaţie proastă. Poate că-l vor exclude din cartea burlacilor de anul următor. Bob aranjase asta tot drumul spre apartamentul închiriat pentru luna lui de miere, din Hukilan Hotel, în Insulele Hawaii, promiţînd clopote de nuntă în şase săptămîni, dacă David ducea asta la bun sfîrşit.

– Şi o să-mi recuperez toţii banii cheltuiţi pentru excursia asta, adăugase Bob, înainte ca Patricia să-l ia la bătaie cu o pernă.

Clopote de nuntă. David se cutremură.

– Vin se te iau la ora opt, îi spuse lui Allison, dregîndu-şi glasul. E bine?

– Da.

Vocea slabă din creierul ei strigă: „N-o face! Încetează! Rezistă!" dar ea îşi clătină capul şi îi zîmbi lui David.

– E bine.

– Deci, ne vedem atunci.

David reveni pe pămînt şi îi plasă un sărut moale pe buze.

– Şi să fii îmbrăcată, adăugă el. O să aveam o noapte clasa întîi.

– Ce drăguţ.

Oh, Dumnezeule. Ea avea doar o garderobă economică. De clasa a treia, aproape.

– Mă întorc în centru, continuă David. Îmi pare rău că nu conduc o maşină cu mai mult de două locuri.

Îi aruncă lui Barry o privire plină de înţeles, dar era o pierdere de timp.

– Păcat, zise Barry. Noi ne întoarcem acasă şi durează o veşnicie cu autobuzul. Trebuie să schimbăm de două ori.

Ea mergea acasă. Nu era ocupată. Poate că ar trebui s-o invite la prînz.

Dar îi aruncă o privire lui Allison, ale cărei sprîncene drăguţe erau încruntate şi se hotărî să o lase în pace.

– Ne ia mai mult de o oră, continuă Barry.

Scoase o pereche de mănuşi negre şi se aplecă peste o cutie de scule pe care David n-o observase înainte. Conţinea lanţuri, cîrlige, scripeţi – necesităţile secrete ale unei Muşte umane.

– Da? zise David. Daţi-mi voie să rezolv eu asta.

Se aplecă peste scaunul *Jaguar*-ului de lîngă cel al şoferului, ridică un telefon şi începu să formeze.

– Sînt King, zise. Am nevoie de o limuzină de ocazie, cît de repede posibil.

Dădu repede adresa şi cîteva îndrumări scurte.

Barry răsuflă:

– În regulă, iar David ridică din umeri.

– Hei, nu e nici o problemă pentru mine. Asta

e meseria mea.

O privi pe Allison şi spuse:

– O să încep să trimit o maşină dimineaţa, aşa cum am făcut săptămîna trecută. Îmi promiţi că o s-o foloseşti şi că o să încetezi să mai mergi cu autobuzele acelea stupide?

Ea nu răspunse. Prinsă într-un ciclu alternant de euforie şi nelinişte, privea drept în faţă şi îşi chinuia unghia de la degetul mare. O rochie, se gîndea, disperată. De unde o să facă rost Cenuşăreasa de o rochie?

David se lăsă pe vine, îi ridică pălăria şi o privi cu ochii întredeschişi.

– Iu-hu, e cineva acasă?

Allison tresări.

– Îmi pare rău. Ce spuneai?

El îi zîmbi.

– Te-am întrebat dacă îţi convine maşina.

Maşina? Să-i convină? Nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea el. Poate că lui îi era teamă să parcheze în cartierul ei. Dumnezeule, cartierul ei era vechi, dar nu era periculos.

– E în regulă, murmură, prea preocupată să fie de acord cu el acum.

Se întîmpla ceva cu faţa lui cînd zîmbea, se gîndi Allison, privind zîmbetul care apărea pe trăsăturile lui. Nu puteai spune că îi îmblînzea unghiurile ascuţite; mai curînd, le făcea şi mai pronunţate. Cu bărbia lui pătrată, cu nasul acvilin şi cu pometii drepţi şi înalţi ai obrajilor, el arăta – care era cuvîntul potrivit...

– Teribil! strigă Barry cînd un *Rolls* de două tone opri în spatele *Jaguar*-ului lui David.

Partea superioară era argintie; corpul era un verde steatit. Allison se îndreptă spre ea, cu gura căscată a mirare.

– Ce e asta?

Şoferul, echipat cu şapcă şi cu tunică albastră, deschise portiera şi i se adresă lui David:

– Bună ziua, domnule King, zise el. Eram în cartier cînd am primit apelul.

David rîse încet. Cartierul se dovedea a fi un loc aglomerat.

– Du-i unde vor să meargă. Dar doamna să ajungă acasă pînă la ora 7:59.

– Da, domnule.

Şoferul ocoli maşina şi deschise portiera pasagerului cu o reverenţă.

– Doamnă, o invită el, rămînînd în poziţie de drepţi.

Allison deschise gura.

– Eu n-am... începu ea, apoi urcă, stînjenită de hainele ei obişnuite şi de modul în care Barry se repezise pe scaunul pluşat, strigînd:

– Absolut teribil! În regulă!

David îi vorbi omului în particular, apoi băgă capul pe geam.

– Totul e satisfăcător?

– Bineînţeles, zise Allison, doar...

– Atunci, ne vedem diseară, detectiv Jones.

Se răsuci să plece, dar Allison îl trase de mînecă, cu faţa în flăcări. Se simţea atît de stîngace, atît de în afara clasei ei.

– Hm.

Îşi coborî vocea.

– Nu am decît preţul biletului de autobuz la

mine, spuse cu sinceritate. Nu pot să-i dau bacşiş.

El păru rănit.

– Allison, ţi-am spus că am grijă de doamnele mele, nu-i aşa? Nu-ţi face griji. Am rezolvat eu.

Ca să-i aline jena evidentă, adăugă:

– I-am promis primul meu fiu.

Ea zîmbi, recunoscătoare pentru afabilitatea lui. El putea rezolva totul, se gîndi cu admiraţie. Era fermecător.

La ce să te aştepţi de la pagina treizeci şi cinci? o necăji vocea interioară. El nu e atent, e doar inteligent. Spre deosebire de unii tipi pe care-i cunoşteam amîndouă, Allison. 4 Iulie nici nu a venit încă şi iată că tu te pregăteşti pentru o nouă dezamăgire. Ah, jurămintele ieftine făcute în North Beatch sînt uşor încălcate în spatele unei maşini elegante.

– Pe diseară, spuse David, atingîndu-i mîna.

Apoi se depărtă de limuzină şi urcă în *Jaguar*-ul lui.

– Unde mergem, doamnă? întrebă şoferul.

– La Sansalito! ţipă Barry, dar Allison clătină din cap.

– Acasă, te rog, zise era şi îi spuse adresa.

Allison termină paharul de şampanie cu piersici şi se retrase uşor cînd chelnerul apăru lîngă ea şi se făcu nevăzut.

– A fost delicios, îi zise lui David, dorindu-şi să

fi ştiut un mod mai elegant de a o spune.

Tocmai terminaseră interludiul dintre felul numărul doi şi trei, şi repertoriul ei de complimente constase în: „A fost gustos. Oh, da, foarte picant. Mm, mi-a plăcut asta". Iar acum, „A fost delicios". Ei bine, ce s-ar fi putut spune despre şampanie? „A avut un buchet delicat?. Sau mereu folositul: „Cred că te-a costat o avere?"

Treptat, realiză că David King avea averi de risipit. În primul rînd, purta un smoching care venea ca o mănuşă pe corpul lui minunat. Singura persoană care avea smoching, şi pe care o cunoscuse vreodată, era tatăl ei, iar acesta îl purta o dată pe an, la Balul Cornucopia, organizat de Cornucopia Corporation, băcănia cu vînzare en-gros la care era angajat ca supraveghetor al transportului. El avea smochingul acela de douăzeci şi nouă de ani. Al lui David părea elegant şi nou.

Allison îşi linse buzele. Ultima dată cînd ieşise cu un tip purtînd smoching fusese la balul majoratului. Vecinul ei, Elwood, fusese obligat de mama lui să o ia, iar el petrecuse toată noaptea delectînd-o cu amănunte interesante despre procesarea datelor. Allison nu fusese suficient de afabilă ca să-şi ascundă plictiseala. Elwood era acum proprietarul unei corporaţii uriaşe de computere, care era în curs de a deveni publică. Mamei lui Allison îi plăcea să menţioneze asta, ocazional, cînd vorbeau la telefon.

În timpul amintirilor ei pe tema „Smochinguri pe care le-am cunoscut şi cu care am avut întîlniri", David se aplecă în faţă şi murmură:

– Şi tu arăţi delicios, Allison. De fapt, eşti clasa întîi.

Ea zîmbi, foindu-se pe scaun. O cămaşă cu mărgele mov îi atîrna pînă la genunchi şi, sub ea, o fustă de mătase în crem şi mov îi contura gleznele, în timp ce-şi căuta pantofii pe sub masă. Doamna Scarpare, care fusese odată cîntăreaţă într-un turneu de concerte prin hoteluri, în anii '30, se oferise să-i împrumute lui Allison rochia, mergînd pînă acolo încît o modificase ca să i se potrivească ei. Tot ea îi împrumutase şi pantofii asortaţi, de mătase, care, din nefericire, erau cu un număr mai mic, dar fuseseră necesari, întrucît Allison nu avea nimic altceva care să se apropie de splendoarea ansamblului. Cu prima ocazie ivită, şi-i scosese şi îi ascunsese în faldurile rochiei.

Pentru opera ei de caritate, domnul Scarpare ceruse să ştie numele calului pe care paria ea, nevenindu-i să creadă, se pare, că lucruri cum ar fi serviciul zilnic de limuzine, puteau fi obţinute în alt mod. După ce doamna Scarpare o rugase să rîdă de el, Allison îşi aruncase în cele din urmă mîinile în aer şi spusese: „King".

– Mulţumesc pentru flori, murmură, atingîndu-şi părul.

O crenguţă cu orhidee albe, adusă la ora 7:30 de şoferul unui *Burtley,* era ascunsă în cîrlionţii ei, care fuseseră pieptănaţi în sus, în stil grecesc, şi menţinuţi la locul lor cu o panglică de mătase albă. Ineluşe şi cercei cădeau în cascadă, atingîndu-i uşor tîmplele şi gîtul lung. Purta şi un colier de argint, care aparţinuse odată mătuşii Mil-

dred; în interiorul medalionului oval era un portret în sepia al unchiului Arthur.

Pe sub masă, degetele lui David se jucau nervoase cu butonii de la manşete. Se gîndise s-o invite la cină, reluînd Planul A – Operaţiunea Nituitoarea – ducînd-o la Carnelian Room – în vîrful clădirii lui Bank of America. Se asigurase să aibă cea mai bună masă, cea din colţul de lîngă fereastre, astfel încît Allison să poată vedea atît Bay Bridge, cît şi Golden Gate. În noaptea întunecată şi lucioasă, acestea arătau ca nişte linii de beculeţe din pomul de Crăciun, ridicîndu-se şi strălucind, frumoase. El planificase totul, dar greşise undeva.

Pentru că Allison părea aproape la fel de tulburată ca o fetişcană care descoperea recipisa unui cadou de la un magazin de articole de menaj, în ciorapul ei de Crăciun.

Îl plictisesc, se gîndea Allison deprimată, căutîndu-şi pantofii. El cheltuia atîţia bani, şi iată-l stînd acolo, încruntat. Oh, ar fi vrut să moară.

Abia cînd clipi îşi dădu seama că se holbase la el. Roşind, îşi coborî privirea şi văzu că o farfurie decorată cu bucăţi de carne şi cartofi ornaţi fusese strecurată între rîndurile de argintărie, fără ca ea să observe.

– Dau un penny ca să-ţi aflu gîndurile, spuse David.

Îi luă mîna într-a lui şi îşi trecu buza superioară peste unghiile ei.

– Eşti atît de tăcută în seara asta.

Ea ezită pentru o clipă, nevrînd să-i rănească sentimentele, dar fără să fie sigură că le mai

putea ascunde pe ale ei. Clătină din cap şi lumina îi dansa în ochi. În spatele lui strălucea panorama podurilor şi a stelelor, şi Allison îşi dori să poată să se relaxeze şi să savureze fructele bătăliei triumfătoare a lui David cu viaţa.

– S-a întîmplat ceva? insistă David. Te rog, Ally-oop, spune-mi.

Acel „Ally-oop" o făcu să se hotărască. Era ca şi cum el spunea: „Hei, sînt eu, David. Mă mai ţii minte? Tipul de la *Hubba?"*

Apoi, ea privi în jos, la mîna lui care o strîngea pe a ei, la inelul elegant cu monogramă. Nu aveau nimic în comun, se gîndi cu tristeţe. Chiar dacă ea ar fi căutat un prieten – şi nu era cazul – acesta nu putea fi David. Ea nu se potrivea absolut deloc cu stilul lui de viaţă.

– Hei, şopti el, te ţin cumva trează?

El avea cele mai lungi gene şi cei mai întunecaţi ochi. Cel mai irezistibil zîmbet...

– Dacă vrei să ştii, spuse ea, inspirînd adînc, mă zbat să mă menţin la suprafaţă. Nu sînt în elementul meu. Pantofii îmi sînt prea mici.

Allison clipi. Cum de-i scăpase asta?

Buzele lui se curbară în sus într-un mod foarte atrăgător şi David îi întoarse mîna invers, întinzîndu-i degetele în timp ce îi mîngîia centrul palmei.

– Nu e adevărat că nu eşti în elementul tău, Allison. Eşti cea mai elegantă femeie de aici.

Într-o rochie împrumutată, era gata să spună Allison, dar se opri. În loc de asta, ridică furculiţa şi începu să mănînce, în timp ce David continua să-i mîngîie cealaltă mînă. Allison încerca să ignore modul în care mîna ei pulsa şi o furnica.

– Îmi pare rău că pantofii tăi sînt prea mici, adăugă el. Ştiu că asta îţi poate tăia apetitul.

Unul din colţurile gurii lui se strîmbă într-un zîmbet crispat.

– Dar ascunzi destul de bine asta.

Ochii ei erau albaştri şi limpezi ca apa.

– David, îmi place de tine, începu ea...

Oh! se gîndi el, după asta întotdeauna urmează nişte veşti proaste.

– Dar, sincer, nu cred că sînt...

– Taci şi mănîncă, o întrerupse el, punîndu-i mîna peste a lui şi prinzîndu-i degetele, ca încuietoarea unei brăţări, pe pulsul venei lui.

Bătea rapid. Poate că, pînă la urmă, el nu era plictisit.

– Dar, David...

El îi dădu drumul la mînă şi o urmări cum dispare în poala ei. Ea se zbătea, repetă David pentru sine. Bineînţeles. Cît de insensibil putea deveni un bărbat? Cu venitul ei, probabil că cina la *McDonald's.* Era atît de extraordinar de independentă, încît probabil că o înnebunea faptul că nu ştia cît costă cina aceea. Zîmbi în sinea lui. Poate că era mai bine că nu ştia. Numai preţul vinului şi i-ar fi ţinut animalele în Tender Vittles pentru o lună. Sau mai curînd pentru trei.

Şi ea găsise curajul să-i mărturisească lui asta – într-un mod ocolit. Allison Jones, eşti un puzzle superb, îi spuse el în gînd. Eşti capabilă să-ţi ţii firea într-o bombă ca *Hubba,* maiestuoasă ca o ducesă în una din cele mai luxoase camere din oraş, şi totuşi ai o lipsă de artă care mă face să

doresc să te protejez şi să te răsfăţ ca pe o doamnă din epoca victoriană.

David îşi aşează furculiţa jos, îşi împreună mîinile şi îşi sprijini bărbia pe ele.

– Vrei să strici întîlnirea asta? o întrebă încet.

Allison îşi ridică privirea, surprinsă. Avea gura plină, dar ochii ei vorbeau pentru ea, spunînd mai mult decît ar fi vrut ea să ştie el.

David chemă chelnerul şi îi murmură ceva. Chelnerul murmură şi el, cu o voce gravă, îndatoritoare. Între timp, Allison înghiţi şi încercă să intervină. Ştia că David comandase totul dinainte, şi îl plătise, şi nu putea suporta ideea că toată mîncarea şi toţi banii aceia se vor pierde numai pentru că ea avea nervii Orfanei Ally.

Dar bărbatul se retrase în vîrful picioarelor şi David îşi duse şervetul la buze, într-un mod decisiv.

– David, nu trebuie să plecăm, zise ea. Adică, mi-ar plăcea să mai stăm. Dumnezeule, n-am mîncat mult şi mor de foame...

– Allison, eşti cea mai proastă mincinoasă din lume, zise David cu jovialitate. Haide, spune-mi adevărul. Chiar vrei să mai stăm aici încă două ore?

– Mă distrez minunat, sincer, insistă ea.

– Eu nu.

Allison îşi răsuci degetele în poală.

– Ştiu, spuse ea, vinovăţia simţindu-se în tonul ei astfel încît cuvintele păreau o scuză. Presupun că nu sînt suficient de stilată...

David se ridică. Chelnerul veni pe nesimţite în spatele scaunului lui Allison şi căpitanul apăru şi îi

oferi un trandafir cu tulpină lungă, spunînd:

– Primiţi complimentele lui Carnelian Room. Sper să mai veniţi, spuse gnägide Fraulein.

David o atinse pe spate în timp ce o conducea spre ieşire.

– Mulţumesc, Gunther. Va mai veni, zise el simplu.

Erau singuri în lift, cînd coborîră spre baza clădirii. Allison îşi atinse bărbia cu trandafirul, inspirînd parfumul dulce.

David veni lîngă ea şi îi puse mîinile pe umeri, sprijinindu-se pe ea. Pieptul lui era lipit de spatele ei şi Allison se îndreptă, dar mîinile lui o împiedicară să depărteze corpurile lor, cu mai mult de un centimetru. Ea îi putea simţi fierbinţeala cărnii prin haine, şoapta respiraţiei lui pe tîmplă. Degetele lui erau închise la culoare pe rochia pastelată, unghiile albe şi îngrijite. Există vreo parte a corpului lui care nu mă înnebuneşte? se gîndi ea, dorind să-şi fi lăsat acasă simţurile ascuţite, de detectiv.

– Te simţi bine? întrebă el, alunecîndu-şi mîinile de pe umerii ei, pe partea superioară a braţelor, degetele lui mari făcînd cercuri mici pe pielea ei goală.

– Sper că nu te-am făcut să te simţi stînjenit, zise ea, pleoapele tremurîndu-i împotriva senzaţiei pe care i-o provoca el. Mă simt puţin cam nefiresc acum, pentru că am luat-o aşa la fugă.

– Atunci, să n-o mai faci altă dată, replică el. Acum, de exemplu.

O răsuci şi o sărută, punîndu-şi o mînă pe omoplaţii ei, cealaltă îndreptîndu-se spre baza

spatelui ei. Buzele lui aveau gustul vinului, cînd el îi învinsese apărarea şi îi invadă gura, zdrobind-o aproape în îmbrăţişarea lui, bînd cu sete din ea. Sînii ei erau striviţi de pieptul lui, sfîrcurile, muguri îndureraţi de o dorinţă bruscă şi intensă, care o lovi ca un fulger.

– Oh, Allison, spuse el, ondulîndu-şi şoldurile într-un dans ţigănesc, lent. Eşti cea mai de dorit femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu pot să-mi ţin mîinile departe de tine, nici pentru o clipă. Hai să oprim liftul şi...

Prea tîrziu. Uşile se deschiseră la nivelul lobby-ului, descoperind un bărbat şi o femeie între două vîrste, îmbrăcaţi protocolar, holbîndu-se la el şi la Allison.

David îi făcu cu ochiul bătrînului, luînd în acelaşi timp trandafirul de la Allison şi punîndu-şi-l între dinţi.

– Olé, zise el şi o conduse pe Allison afară din lift.

În noaptea aceasta, David conducea o limuzină *Jaguar* impunătoare, de culoare crem, şi, în timp ce valetul o oprea în faţa lor, David o sărută pe Allison pe obraz.

– Nu-ţi face griji, zise el, deschizînd portiera şi ajutînd-o să urce. În curînd o să scoatem pantofii aceia.

Ea îşi ridică brusc capul:

– Cum?

David se aşeză în spatele volanului.

– Acolo unde mergem – continuă el, desfăcîndu-şi cravata smochingului – nu o să ai nevoie de ei.

Allison îşi îngustă ochii, privindu-l.

– Şi unde anume mergem?

El ridică din umeri.

– E o surpriză.

Avea dreptate. Era o surpriză. Allison nu-şi putea imagina decît că el îşi făcea manevra de burlac, ca s-o ducă în patul lui, şi se pregătise sufleteşte pentru o confruntare. Dar, cînd el întoarse maşina spre Spruce Four Drive-In [1], gura i se căscă, din cauza surprizei. La Spruce Four rulau „Nopţile Bogartmaniei". Astă-seară rulau „Casablanca" şi „Şoimul maltez".

– Oh, e minunat! strigă Allison cînd David coti şi parcă într-un spaţiu, punînd frînă uluitoarei maşini.

Oamenii căscau gura la ei, deschizînd portierele maşinilor lor *Chevy* şi *Datsum,* şi făcîndu-şi semne unii celorlalţi. Copiii treceau pe lîngă ei şi se adunau în grupuri, arătînd cu degetul şi discutînd despre misteriosul străin din mijlocul lor.

– Este Amy Irving! auzi Allison ţipătul unei tinere.

David părea că nu observă. Era ocupat să aşeze boxa difuzorului în fereastra din spatele scaunului lui. După ce reuşi, îi aruncă o privire lui Allison şi spuse:

– Hai să ne mutăm în spate. Vom sta mai confortabil acolo.

Ea se gîndi să protesteze, dar văzu că el avea dreptate. Volanul era aproape de pieptul lui şi

1. Cinematograf sau spectacol în aer liber, care poate fi văzut din maşini.

David atingea tavanul cu capul.

Se mutară. Apoi, David înclină scaunele din faţă înainte, făcînd loc suficient ca să se poată lungi, şi îşi desfăcu cei doi butoni de sus, de la cămaşă. Punîndu-i în buzunar, îşi aşeză braţul pe spătarul scaunului, deasupra gîtului lui Allison, şi zise:

– Ar fi trebuit să te aduc aici, în loc de Carnelian Room. Plănuisem asta pentru mai tîrziu.

Conştientă de prezenţa braţului lui deasupra ei, Allison îşi scoase pantofii.

– După o cină de patru ore? Tu nu oboseşti niciodată?

El îi făcu cu ochiul.

– Nu atunci cînd mă distrez cu o femeie frumoasă, Bathsheba.

– Oh, eşti un Goliath al complimentelor.

– Complimentele mă vor duce undeva?

Ea nu spuse nimic, ci doar înghiţi şi îşi aruncă faldurile rochiei. Dar inima îi bătea cu putere şi simţea căldura lui, ca nişte mîini pe pielea ei. Corpul ei începu să răspundă. Abdomenul i se contractă şi sfîrcurile începură să împingă în sutienul de dantelă delicat, care abia îi cuprindea sînii.

Rămaseră tăcuţi. Allison ascultă ritmul crescînd al inimii ei, în timpul desenelor animate şi avanpremierelor, conştientă în mod acut că David nu făcuse nimic ca să provoace asta, ci doar stătea lîngă ea, în intimitatea întunecată a maşinii. Era tensionată, simţurile ascuţindu-i-se. Simţea pielea rece şi netedă de sub spatele şi şezutul ei, îi mirosea patina vîrstei. Satinul rochiei foşnea

cînd se mişca, mîngîind-o, trimiţînd fiori prin ea, cînd îşi imagina straturile frumosului material ridicate...

Îşi lipi picioarele strîns şi închise ochii, cînd îl auzi pe David rîzînd de ceva de pe ecran. Îi deschise şi îl văzu pe poliţistul francez la Rick's Place şi fu şocată să descopere că fusese total neatentă la desfăşurarea filmului. Nici măcar nu-şi dăduse seama că începuse.

Pulsul ei gonea. David se mişcă şi braţul îi atinse ceafa. Allison inspiră încet. Sînii şi buzele îi tremurau; locul secret dintre picioarele ei începea să pulseze.

Nu mai pot suporta, se gîndi David, privind-o cu coada ochiului. Dacă o femeie a dorit vreodată un bărbat, atunci ea mă doreşte pe mine.

În acea clipă Allison îl privi, cu ochii largi ca nişte luni azurii. Buzele ei erau umede, depărtate, ca şi cum voia să vorbească.

Dar nu spunea nici un cuvînt. Se uita doar la el, neştiind poate că expresia ei era una de rugăminte şi invitaţie. De nevoie. De dorinţă.

– Allison, murmură el şi, dintr-o dată, începu să-i potopească cu sărutări lucitoare fruntea şi obrajii, îngropîndu-şi faţa în mirosul de orhidee, înainte să găsească petalele perfecte ale buzelor ei.

Erau moi, dornice, iar Allison gemu cînd el le despărţi şi îşi puse gura, lungimea fierbinte a limbii lui atingînd vîrful limbii ei. David revendica posesia ei, strivind-o la pieptul lui, în timp ce buzele lui le stigmatiza pe ale ei, limba lui arzînd-o cu anticiparea a ceea ce urma.

Allison închise ochii şi îşi lăsă capul să-i cadă în palma lui, simţind cum cîrlionţii mătăsoşi ai părului i se răspîndesc în jurul obrajilor şi a frunţii. Degetele lui fîlfîiră ca aripile unui fluture pe arcul gîtului ei, împletindu-se în părul ei, aducînd o buclă la buzele lui.

– Părul tău e atît de moale, spuse David, dîndu-i-l după ureche şi mîngîindu-l. Îmi place să-l ating.

Mîinile lui coborîră mai jos, trasînd conturul decolteului rochiei. Sînii ei erau aproape complet expuşi, corsajul rochiei fiind ţinut doar de modul în care Allison îşi apăsa braţele pe laterale, ceea ce-i accentua decolteul. Degetele lui David hoinăriră peste moviliţele palide, ţîşnind sub satinul mov în căutarea vîrfurilor crescînde ale sfîrcurilor ei.

– Allison, te doresc, şopti el, muşcîndu-i gîtul chiar sub ureche. Vreau asta.

Capul ei zvîcni în sus cînd el o atinse între picioare, apăsîndu-şi mîna deasupra feminităţii ei. Aceasta răspunse imediat asaltului lui hotărît, şi Allison se luptă să-şi stăpînească reacţia.

– Nu, David, spuse ea cu un glas răguşit, încercînd să-l apuce de încheietura lui groasă. Nu aici. Nu acum.

Dar el o ignoră, mîna alunecîndu-i în jos pe picior pînă la tivul fustei. Degetele lui se scufundară sub ea şi retraseră dîra incandescentă, conturînd fiecare muşchi rigid al gambei şi al interiorului coapsei ei, în căutarea comorii feminităţii ei.

David se uită în jos la ea, la sînii care se ri-

dicau şi coborau. Aplecîndu-şi capul, trase şi mai jos de corsaj, dezvăluind sutienul fără bretele.

Ochii lui se aprinseră; Allison îi văzu printre pleoapele pe jumătate închise, în timp ce se contorsiona în strînsoarea lui. Trebuia să-l oprească, trebuia. Nu putea să-l lase să facă asta.

Dar insistenţa, ferocitatea neaşteptată a înaintării lui, o lăsaseră fără nici o putere. Ea se aşteptase la o evoluţie, poate o încercare sau două de a o săruta, dar asta...

Mîinile lui se opriră la partea de sus a ciorapilor ei şi David îşi ţinu respiraţia. Descoperise că ea purta jartieră.

– Allison, spuse el încet. Frumoasă, sexy, Allison. Îmbrăcată ca o vampă şi tremurînd ca o virgină. Eşti un paradox erotic, dragostea mea.

– Te rog, gemu ea, fără să-şi dea seama că vorbeşte. Nu ştii ce îmi faci.

Rîsul lui era jos şi răguşit.

– Bineînţeles că ştiu. Dar nu cred că tu ştii ce-mi faci mie.

– Eu nu fac... nimic, reuşi ea să spună.

– Ba da, faci.

Îi ridică una din mîini şi i-o apăsă pe corpul lui. Era plin de dorinţă, fierbinte, tare. Allison simţi cum se deschise şi ea în interior, înmugurind ca o floare, chemarea primitivă la predare făcînd-o să-şi desfacă puţin coapsele.

Mîna lui urcă, degetele atingînd uşor marginea pantalonilor ei. Muşchii ei se contractară violent, ridicînd-o de pe scaun. Buzele lui David îi supseră sfîrcurile prin sutien, pe fiecare pe rînd, făcînd-o să scîncească şi să geamă, în timp ce el îi sus-

ţinea fesele cu cealaltă mînă.

Apoi, el atinse firele de păr mătăsos care se împreuna ca nişte tulpini de borangic, în lungul pragului exterior al feminităţii ei, înrobind-o. David o privi, înfiorat de pasiunea ei.

– Oh, David, opreşte-te! strigă ea, dar el o forţă să-i accepte atingerea intimă.

O roşeaţă purpurie urcă pe pieptul şi gîtul ei, în timp ce lupta împotriva plăcerii pure, ştiind că era o greşeală, că n-ar fi trebuit, ştiind că nu avea puterea voinţei ca să-l oprească.

– Acceptă plăcerea pe care ţi-o ofer, îi ceru el, ţinînd-o cînd ea încercă să se depărteze. Nu lupta împotriva ei, iubito.

– Mi-e... teamă, izbucni Allison, ridicînd capul.

Dar el o împinse înapoi cu încă un sărut, şi încă unul, şi încă unul. Rezistenţa ei dispărea. Umerii i se încovoiară, apoi se arcuiră, în timp ce David făcea lucruri minunate feminităţii ei.

– Să nu-ţi fie, şopti el. Nu o să te rănesc. Nu te-aş putea răni, niciodată.

– Dar... începu ea, şi vocea i se stinse.

Cuvintele şi gîndurile îi dispăreau din minte, dizolvîndu-se în valuri care îi coborau pe şira spinării. În loc să-l împingă pe David, ea se agăţă de el, fără să-şi dea seama că făcea asta. Corpul îi învinsese total mintea.

Apoi, Allison începu să gîfîie, cîntecul eonilor care îi spunea lui că ea era aproape de vîrf. Atît de repede, se minună David. Ghicise doar ce foc se ascundea sub exteriorul ei rece. Dumnezeule, cît de mult dorea să-l consume.

– David, trebuie să ne oprim, gemu Allison,

revenindu-şi.

Se strîmbă, corpul agitîndu-i-se, sînii umflîndu-se în sutien.

– Sîntem într-un loc public. Te rog, opreşte-te.

– Geamurile sînt fumurii, îi şopti el la ureche. Nimeni nu ne poate vedea.

– Sînt... începu Allison şi inspiră adînc. Nu mă implic – consideră că sînt în interiorul tău.

Ultimele rămăşiţe ale gîndirii ei raţionale erau şocate de ceea ce făcea ea, de ceea ce făceau amîndoi. Dar restul – femeia din ea – se întindea, căuta, lupta. Corpul i se contorsionă. Era nestăpînită ca un animal sălbatic într-o frenezie de mişcare şi putere. Căldura urca în interiorul ei, o plăcere superbă, şi mai mult, mai mult, şi...

– David! strigă ea şi explodă într-un milion de puncte luminoase, sclipind şi scînteind în timp ce se depărtau şi se spărgeau într-o galaxie de sori.

Ea era totul şi nimic; era mai liberă decît fusese vreodată; era o uşurare splendidă şi era fiinţa de pasiune oarbă a lui David.

David. Deschise ochii, descoperind surprinsă că avea obrajii umezi.

El o privea printre genele lui abundente şi zîmbea.

– Tii, murmură el.

Înghiţind, ea nu spuse nimic, încercînd doar să se acopere în timp ce se ridica.

– N-ar fi trebuit să facem asta, reuşi să spună, ferindu-şi ochii în timp ce el o ajuta să-şi tragă rochia în sus.

– De ce nu?

Vocea lui era liniştită, dar în interior, sufletul îi

tremura. „Te iubesc. Te iubesc!“ strigă el. „Te iubesc şi vreau să mă iubeşti şi tu, şi, pe Dumnezeul meu, o să fac şi o să spun orice va fi nevoie, ca să obţin asta“.

Allison atinsese medalionul de la gît. Era atît de stînjenită, încît ar fi vrut să se strîngă într-unul din pliurile tapiseriei. Nu făcuse aşa ceva în întreaga ei viaţă. Mai ales cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea.

– De ce nu? repetă el.

– Ţi-am spus deja, zise ea. Nu vreau să mă implic.

La naiba, la naiba, la naiba, se gîndi David. Bob ar urla dacă m-ar vedea în clipa asta. Cum te simţi cînd eşti tu în situaţia asta, King?

Aruncîndu-i un zîmbet vesel, zise:

– Hei, nici o problemă. Cine spune că sîntem implicaţi?

Ea ar fi vrut să-l lovească. Şi să izbucnească în lacrimi. În loc de asta, îşi netezi fusta şifonată şi îi zîmbi şi ea.

– Voiam doar să fiu sigură.

Şi muri în suflet.

Capitolul 6

– E cea mai mare prostie pe care ai făcut-o vreodată, Ally-cat, o certă Janet, cînd Allison parie o cană de inimi şi boabe pe ceea ce era, de fapt, o mînă de poker îngrozitoare.

– Nu, nu este, răspunse Allison, oftînd. Am făcut o prostie şi mai mare.

Destul de recent.

Grupul era aşezat în jurul mesei din sufrageria lui Allison. Camera fusese golită de pisoi şi alte întreruperi mici şi cu blană, aşa cum se întîmpla mereu în nopţile de poker.

În taină, Allison îşi dorea o întrerupere de alt gen – sunetul strident al soneriei telefonului. Dar nimic nu deranja curgerea lină a pariatului, cînd ceilalţi îşi plasară pariurile finale.

– Trei bucăţi, anunţă îndrăgitul Hunter al lui Janet, punînd pe masă mîna cîştigătoare.

Era un băiat chipeş, cu părul şi ochii de cu-

loarea caramelei, şi o mustăcioară drăguţă de care se prindea spuma berii. Avea o slujbă frumoasă şi stabilă, la o agenţie de bursă, şi era la fel de rezistent ca Stînca Gibraltar – o bucată de balast frumos alcătuită pentru Janet, care avea o tendinţă de derivă continentală. Ea plutea de la o ocupaţie la alta – mim de stradă, artist, cîntăreţ într-o formaţie rock – şi avea nevoie de cineva ca Hunter în viaţa ei. Şi, din fericire, Hunter avea nevoie de ea.

Allison o privi pe Janet sărutîndu-l pe Hunter pe obraz, ochii prietenei ei strălucind de dragoste. Oftînd melancolică, se jucă cu mînecile bluzei ei chinezeşti, purpurii. Era băgată în nişte pantaloni marinăreşti plisaţi, din satin negru – un original pe care-l găsise în dulapul mătuşii Mildred, şi unul din echipamentele ei favorite. Cerceii de jad îi completau ţinuta, şi Janet insistase să-i macheze ochii, trasîndu-i într-o formă migdalată, cu pete de umbră de păun.

Cum de mie nu mi se întîmplă niciodată? se întrebă Allison, urmărind răspunsul afectuos al lui Hunter la sărutul lui Janet. Cum de bărbaţii mă părăsesc întotdeauna?

– Nu joci bine astă-seară, zise Emma, cunoscută şi ca Femeia Bionică, amestecînd cărţile.

Părul ei cenuşiu avea exact aceeaşi nuanţă ca al pisicii ei persane, pe care Allison o salvase de o haită de cîini, cu doi ani înainte.

– Te supără ceva, dragă?

– Nu, minţi Allison.

Dar trecuseră două zile de la spectacolul în aer liber şi David nu sunase.

Se auzi soneria de la uşă. Oprindu-se, Allison numără capetele de la masă: Emma, Tim, Curt şi turturelele. Toţi cei pe care îi invitase erau acolo. Atunci, cine putea fi?

– Poate că e şoferul tău, care vrea să folosească baia, zise Femeia Bionică.

– El lucrează doar ziua, draga mea, spuse Janet tărăgănat, vorbind pe nas. Milady trebuie să telefoneze pentru un şofer, serile.

– Ei, la-di-da.

Emma îşi flutură genele şi rîseră cu toţii.

– Probabil că e doar Regina Angliei.

Tim, un pilot a cărui pisică Allison o salvase odată, de asemenea, flutură pachetul de cărţi.

– Dar spuneţi-i să intre, ca să putem juca cu adevărat. Sînt gata de acţiune.

Allison înclină vag din cap, grăbindu-se spre uşă. El ar fi telefonat înainte, îşi spuse, simţindu-se ridicolă pentru modul în care pulsul i se accelerase. Nu e David, deci, calmează-te. Te porţi ca o adolescentă. Eşti o proastă. Calmează-te.

– Bună seara, spuse David cînd ea deschise uşa.

Se sprijinea de uşă, într-un costum alb complet, a cărui rigiditatea scrobită reliefa părul lui negru şi ochii întunecaţi. Cravata era bej şi cenuşiu, şi purta un trandafir roz la rever. Proaspăt ras, mirosind puţin a mosc, stătea în faţa ei ca William Powell, urban, sofisticat şi lacom.

David se aplecă şi o sărută cu tandreţe, prinzîndu-i bărbia cu mîna lui mare, în timp ce îşi apăsa buzele de ale ei. Allison îşi ţinu respiraţia. O dîră de praf de puşcă îi explodă pe şira spinării,

aprinsă atît de prezenţa lui, cît şi de amintirile a ceea ce se petrecuse între ei cu atît de puţin – şi totuşi mult – timp în urmă. Mîinile i se strînseră în pumni, apoi se relaxară, şi ea ştiu că era în pericol să leşine la pieptul lui tare şi să se dizolve într-o băltoacă la picioarele lui.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el, încheind cu regret sărutul. Barry mi-a spus că nu e nici o problemă dacă nu ajung exact la timp.

Barry. Probabil că uitase să-i spună că David sunase. Şi că el îl invitase. Era un băiat cu capul în nori...

– E în regulă, nu-i aşa? Sper că nu eşti supărată. A trebuit să mă duc şi la spectacolul acela de binefacere.

Vorbea ca şi cum ea ar fi ştiut totul despre asta. Luptînd împotriva impulsului de a-şi duce mîna la buze pentru ca să le liniştească furnicăturile, Allison făcu un pas în spate şi îl lăsă să intre.

– Bineînţeles că nu, reuşi să spună. Sînt bucuroasă că ai reuşit să ajungi.

– Am adus nişte vin, spuse David ridicînd o sticlă cu vin de Burgundia, al cărei dop era menţinut de un înveliş de sîrmă. E marca unui prieten. Destul de sec.

– Mulţumesc, murmură ea, întrebîndu-se în gînd: Cînd ai sunat? De cîte ori? Nu o să pleci acum, pentru că sînt prea fericită să te văd şi zăresc dezastrul la orizont?

– Hei, Allison, cine e? strigă cineva din sufragerie.

– Sînge proaspăt, îl auzi pe Tim spunînd.

Allison se opri în prag pentru o clipă, privirea ei împletindu-se cu a lui David.

– Vino să-i cunoşti pe prietenii mei, spuse. Sper să-ţi placă de ei.

El îşi trecu degetele printre ale ei şi i le strînse.

– Dacă sînt ai tăi, Ally-oop, sînt sigur că-mi vor plăcea.

Intrară în cameră împreună. Janet sări de pe genunchii lui Hunter şi bătu din palme.

– David Davidovitch! Grozav!

Se întoarse spre grup.

– Priviţi-l cu toţii! E noul prieten al lui Allison!

Un purpuriu intens începu să urce pe gîtul lui Allison.

– Janet, zise ea cu o voce joasă, David e doar un pri...

– Bună Janet, o întrerupse David liniştitor. Cum sînt levatele?

Janet îi zîmbi.

– Minunate. Dar dă-mi voie să te prezint. Iat-o pe Femeia Bionică, pe Căpitanul Curt, pe Căpitanul America şi el este Hunter al meu.

Emma înclină din cap spre el.

– Sînt cunoscută şi ca Emma Wabash.

– Are o sală de gimnastică, explică Janet. Iar Căpitanul Curt este gazdă într-un spectacol radiofonic cu invitaţi.

Curt se ridică pe jumătate şi întinse mîna, mormăind:

– Încîntat.

Purta un cozoroc *US Festival* care îi ascundea ochii, dar restul feţei lui era mohorîtă. Se părea că vorbitul era profesiunea, nu hobby-ul lui.

– Iar eu presupun că sînt Căpitanul America, zise Tim, amestecînd cărţile. Lucrez pentru TWA. Allison mi-a salvat pisica, cîndva.

– Flying Tiger era blocat într-un pom, în Golden Gate Park, explică Janet, iar Allison s-a căţărat să-l ia. Lui Tim îi e teamă de înălţime.

David îl privi pe pilot.

– Asta nu-ţi face slujba, hm, dificilă?

Tim roşi.

– Consult pe cineva în privinţa asta.

– Nu poate să-l urce peste douăzeci de mii de picioare, ciripi Janet. Avionul, vreau să spun. Oh, ai adus vin! Noi avem doar bere şi Coca-Cola.

– la loc, David.

Emma îi indică scaunul liber de lîngă ea şi privi pe lîngă el, ca să-i zîmbească lui Allison. Astă-seară jucăm Livra Cîinelui Comunist.

Tim chicoti, văzînd expresia confuză a lui David.

– Allison furnizează fisele, explică el, ridicînd un biscuite pentru cîini. Le împărţim la începutul jocului şi jucăm pînă cînd cineva le cîştigă pe toate. Apoi, i le dăm înapoi ei.

– Noi îi spunem lui Allison „Statul", interveni Emma.

Faţa ei era trandafirie cînd îl privi pe David, cu nişte ochi strălucitori şi apreciativi. Îi aruncă o privire aprobatoare lui Allison, care se prefăcu că nu o vede.

– Am tone de mîncare pentru cîini, adăugă Allison. E o mită grozavă pentru informatorii mei de pe stradă.

David rîse, acceptînd o bere de la Căpitanul

America, după ce îşi scoase sacoul şi îşi suflecă mînecile cămăşii. Allison privi muşchii care se mişcau sub pielea lui bronzată, cînd el ridică cana la buze şi luă o înghiţitură sănătoasă.

– Ei bine, intru şi eu, spuse David. Eu încerc totul.

Inclusiv să te îndrăgosteşti? şopti o voce mică şi insinuantă, cînd Allison se aşeză lîngă el.

Ridică cîţiva biscuiţi multicolori.

– Albastrele sînt 1, roşiile sînt 5 şi verzile sînt 10.

Ridică un biscuit în formă de os.

– 15.

O cană de mîncare.

– Sute.

Şi, „pièce de résistance", un şoarece de jucărie purpuriu.

– Mii.

– Mii? întrebă David amuzat. Cum să mă abţin să sparg banca – Statul, în cazul ăsta?

– Simplu, spuse ea, tonul ei uşuratic dezminţind tumultul din sufletul ei. Te împuşcăm.

– Poker comunist, îi aminti Emma.

– Atunci Statul ar trebui distrus, spuse David tărăgănat, trasînd o linie pe braţul lui Allison.

Ea le văzu pe Janet şi Emma schimbînd priviri amuzate şi îşi înălţă bărbia în timp ce număra miza lui David, încordîndu-se ca să-şi împiedice mîinile să tremure.

– Toţi încep cu aceeaşi sumă, spuse ea ca să spargă tăcerea.

– „De la fiecare după capacitatea lui...", zise David.

– „Fiecăruia după nevoile lui", încheie Allison, veselă.

Păli cînd David o fixă cu privirea, înclinînd capul. Cu toate că cei din jurul lor începuseră să vorbească între ei, ea nu-l auzi decît pe David murmurînd:

– Iar eu am nevoie de tine, Allison. Te doresc.

Apoi, el îşi examină teancul de bucurii pentru căţeluşi şi se scărpină în barbă.

– Asta va dura toată noaptea, spuse el.

Dar n-a fost aşa. Cîteva beri mai tîrziu, avea suficiente Milk Bones şi Alpo ca să-şi deschidă propriul magazin de animale. Janet îl desfătase cu poveştile bizare ale vieţii ei ca mim de stradă; Allison roşise şi mersese, împiedicîndu-se, cu cîteva pariuri proaste; iar Căpitanul Curt rosti un total de cinci cuvinte.

Era distractiv. Oamenii aceştia era caraghioşi şi David se minuna cum de o colecţie de personalităţi atît de diferite se puteau înţelege atît de bine. Deoarece cu toţii o cunoşteau pe Allison, hotărî el. Pentru că o iubeau şi voiau să fie cu ea. Ea era factorul egalizator.

– Asta e. Cedez, anunţă Janet cînd David întoarse încă o chintă.

Îl sărută pe Hunter pe obraz.

– Haide, scumpule. Mîine avem amîndoi o zi lungă.

Hunter se încruntă.

– E doar zece fără un sfert. Nu plecăm niciodată înainte de miezul...

– Hunter, îl întrerupse ea, vorbind printre dinţii încleştaţi.

Făcu semn cu capul în direcţia lui Allison.

– Hai acasă.

Allison închise ochii, iar cînd îi deschise întîlni privirea speculativă a lui David, aţintită asupra ei. Lîngă el, Emma îşi strîngea poşeta, buzele mişcîndu-i-se cu o mulţumire infatuată. În cealaltă parte a mesei, Căpitanul Curt ridică din umeri, îşi puse jos cărţile şi se ridică.

– Cred că ai cîştigat, mormăi el.

Asta îi ridică totalul la nouă cuvinte.

– Data viitoare îmi iau revanşa, propuse Tim, întinzîndu-se. Cred că e tîrziu. Mîine zbor la New York.

– Bietul de el, zise Janet.

– La treizeci de mii de picioare, ripostă el.

– Poate o să-mi vezi nepotul căţărîndu-se pe Empire State Building, zise Allison, lovindu-şi cărţile cu palma. N-ar fi trebuit să mizez două căni pe trei pătraţi, presupun.

– Mintea nu ţi-a fost deloc la joc, fu de acord Emma. Cred că ai fost foarte preocupată.

O altă privire. Allison oftă.

– Ei bine, David, ai cîştigat cinstit.

Hunter scutură mîna lui David şi porni primul spre uşă, cu braţul pe umerii lui Janet. Ceilalţi oaspeţi ai lui Allison se îngrămădiră în urma lui, traversînd practic în fugă pragul. Uşa se închise cu o bufnitură răsunătoare la mai puţin de două minute după ce Janet sugerase tuturor că era timpul să-i lase pe tinerii îndrăgostiţi singuri.

Fapt pentru care fie o va ucide, fie o va iubi, decise Allison, în funcţie de cum avea să decurgă restul serii.

Se întoarse spre David şi îşi trecu o mînă prin păr.

– Nu au fost prea subtili, nu-i aşa? zise, rîzînd slab.

– Eşti frumoasă în seara asta, murmură David. Există ceva în tine. O strălucire.

– Janet m-a aranjat, răspunse ea, grăbindu-se spre masă. Tocmai s-a alăturat Clubului „Faţa lunii". Mă refer la machiaj.

Începu să ia cănile goale de bere şi morcovii, simţind aerul adiind în jurul ei cînd el veni în spatele ei.

– Allison, zise el, punîndu-şi braţele în jurul taliei ei. Nu face asta acum.

Ea se opri, forţîndu-se să respire, în timp ce atingerea lui o fermeca.

– Bine, spuse.

E nervoasă, se gîndi David. Era ca o căprioară sperioasă. Dar, la naiba, îl dorea. Şi îl va avea.

– Hai să ne jucăm, spuse David şi zîmbi în sinea lui cînd o simţi încordîndu-se. Cărţi.

Îşi ridică mîinile pe spatele ei şi îi masă umerii încordaţi.

– Îţi dau şansa să iei înapoi tot ce-am cîştigat. Deşi nu sînt prea sigur în legătură cu tine, detectiv Jones. Cred că eşti cam demodată în departamentul jocurilor.

Dacă ar şti, se gîndi Allison.

– Haide, te provoc, o tachină el, mîinile lui experte îndepărtîndu-i ezitarea.

Ea îşi linse buzele. Gîtul i se uscase şi nu era sigură că poate să vorbească.

– De obicei sînt destul de bună, zise, pleoapele fluturîndu-i cînd mîinile lui se mişcară pe spatele ei.

Tot corpul ei se trezea la viaţă, fiecare nerv fiind deşteptat de ritmul electric al mîngîierilor. Era tot ce putea face pentru a se opri să se întoarcă în îmbrăţişarea lui.

– Pariez că eşti, spuse David.

Se lipi de ea şi o sărută în spatele urechii. Apoi, îi trase scaunul şi se aşeză pe cel din faţa ei.

– Hai să mărim deschiderea, sugeră, punîndu-şi palmele pe masă. Două albastre şi un biscuite.

Ea simulă că se gîndeşte, recunoscătoare şi dezamăgită, în acelaşi timp, că masajul se terminase.

– Nu ştiu dacă pot face faţă.

– Eu pot, răspunse el tărăgănat, aplecîndu-se în faţă şi luînd-o de mînă.

I-o legănă între ale lui, răsucindu-i-o cu faţa în sus şi sărutîndu-i palma deschisă.

– Haide, Allison. Să trecem la afaceri. Am chef să... cîştig.

Luna pătrundea prin fereastră, atîrnînd deasupra umărului lui. Cum era posibil ca el să fie atît de frumos şi să stea aici cu ea? se miră Allison. Cum de continua să o caute, tocmai cînd ea renunţase?

Cît va mai dura pînă el va pleca pentru totdeauna?

Îşi scuturâ capul, ca să scape de acea întrebare nefericită.

– Bine, spuse, îndreptîndu-şi umerii. Împart eu cărţile.

– Hai să micşorăm lumina, mai întîi.

Se întoarse spre peretele din spatele scaunului lui şi atinse un comutator, reducînd lumina candelabrului de deasupra lor. Strălucirea voalată arunca un nimb albastru în părul lui şi îi umbrea ochii, sub sprîncenele groase.

– E mai bine aşa, murmură David, studiind-o pentru o clipă, în timp ce ea împărţea cărţile. Eşti făcută pentru lumini slabe, Allison. Viaţa în focalizări blînde.

– Mai vrei cărţi? întrebă ea, dregîndu-şi glasul.

El clătină din cap.

– Sînt mulţumit. Deocamdată.

Îşi plasară mizele.

– Pas, zise David. Ce ai?

– Doi de 5, spuse ea abătută, pregătindu-se să-i împingă lui potul.

El ridică mîna.

– Doi de 3. Tu ai cîştigat. Eu am pierdut.

– Oh.

Era surprinsă.

– Nu mă aşteptam la asta, spuse, aruncîndu-i un zîmbet triumfător. Cred că mi se schimbă norocul.

– Şi al meu la fel, spuse David şi o opri să-şi strîngă cîştigul. Schimb regulile, o informă.

Pe buzele lui era un început de zîmbet curios în timp ce vorbea, o încordare uşoară a umerilor.

– Cum?

Fără să spună nimic, el începu să-şi descheie vesta. Încet, deliberat, cu ochii aţintiţi asupra ei, o scoase şi o puse pe masă.

– Ce faci? întrebă ea, trăgîndu-se înapoi.

– Ţi-am spus. Schimb regulile. Uite, mai ia nişte bere.

Îi turnă un pahar dintr-o sticlă de pe masă, apoi ciocni cu ea şi bău. O privea printre genele lui lungi, pieptul lui larg mişcîndu-se în timp ce strîngea cărţile decartate şi le punea în teanc, lîngă pachet.

Pierdu din nou. Încet, mîinile lui se ocupară de nasturii cămăşii, pe care o descheie, ţinînd-o pe Allison captivă cu privirea, şi dezvălui un tricou mulat pe corp, care evidenţia pectoralii puternici şi ondulările lui toracice. Bicepşii lui erau mari şi rotunzi, iar pielea avea culoarea scorţişoarei. Această imagine îi tăie respiraţia lui Allison.

– Poker pe dezbrăcate, spuse el. Dă cărţile, Allison.

– Stai puţin, protestă ea, ochii alunecîndu-i spre pieptul lui. Ai spus... nu putem face asta!

– De ce nu?

– Pentru că ei, ei bine... dacă intră Barry?

– Haide, Allison. Ştii foarte bine că în noaptea asta doarme acasă la prietenul lui.

– Mie nu mi-a spus asta! strigă ea, aruncînd cărţile şi încrucindu-şi braţele. Iar dacă tu crezi că o să stau aici şi... şi...

– Şi, oricum, ştiu că are intrarea lui separată, în mansardă. Chiar dacă se hotărăşte să vină acasă, nu o să fim deranjaţi.

Allison nu mai avea nici o replică. Un zîmbet triumfător se răspîndi pe faţa lui David, care îşi băgă degetele sub bretelele tricoului. Cu ochii fixaţi asupra ei, el îşi scoase, ondulîndu-se, materialul mulat.

Luna strălucea pe corpul lui, pierzîndu-se între umbrele şi văile pieptului şi abdomenului lui. O pătură de păr cobora pe torsul sculptat, învîrtindu-se în jurul sfîrcurilor masculine micuţe şi intra în pantalonii lui. Urmîndu-i traseul, Allison văzu cum mîinile lui se mişcă spre curea.

– Nu, şopti ea.

Catarama sclipi în lumină cînd Davi o desfăcu. Începu să-şi descheie fermoarul pantalonilor cu mişcări languroase, care o aţîţau şi o torturau.

– Ba da, spuse el. Pentru noi, în noaptea asta, este da.

Ar fi fost foarte simplu să se ridice de pe scaun şi să plece din cameră. Nu exista absolut nici un motiv ca să-l lase să facă asta, să stea acolo şi să-l privească scoţîndu-şi hainele într-un „striptease" lent şi seducător, care o ameţea. Acelaşi sentiment de neputinţă care o copleşise la spectacolul în aer liber o cuprindea din nou, şi avea senzaţia că altcineva îi controla acţiunile, înrobindu-i voinţa.

Şi acest altcineva stătea în faţa ei acum, scoţîndu-şi pantalonii şi lenjeria intimă, dezvăluind splendoarea formei lui masculine. Coapsele erau înguste, baza abdomenului încordată, musculoasă. Corpul lui era minunat şi o dorea pe ea. David se ridică, dezbrăcat, dorinţa lui evidenţiindu-se cu mîndrie. Înalt şi arogant, se îndreptă spre ea.

– David, şopti Allison, încleştîndu-şi mîinile în poală.

Ochii îi sclipiră şi se măriră, trădînd emoţia şi

durerea care o răscoleau. Înghiţi greu, simţind căldura lui în timp ce se apropia şi respirînd mirosul masculin de mosc care umplea spaţiul dintre ei.

– Abia aştept să te dezbrac, iubito, spuse el, ridicîndu-i mîinile şi lipindu-i-le de abdomenul lui.

Carnea lui era fierbinte. Allison se trase înapoi, înfiorată, dar David o ridică în picioare şi o lipi de lungimea virilă şi dornică a corpului lui. Bărbăţia lui se împingea în pîntecul ei, căutînd, cerînd.

– Te doresc, Allison, şopti el. Şi tu mă doreşti pe mine.

– David...

Vocea i se stinse, fierbinţeala corpului lui arzîndu-i degetele. Inima lui David bătea cu putere; Allison putea simţi sîngele alergînd în jos, în bărbăţia lui, pregătind momentul frenetic cînd toată tăria şi ardoarea vor fi mobilizate. Pieptul lui se umplu, apoi se goli, sfîrcurile lui crescînd, cînd o privi. David nu spunea nimic, nu o atingea, abia absorbind senzaţiile produse de mîinile ei pe corpul lui.

– Vezi cum te doresc? întrebă el. Vezi cum reacţionează corpul meu? Allison, e momentul nostru.

Luîndu-i mîinile într-ale lui, David alunecă în genunchi şi îşi apăsă faţa pe căldura îmbrăcată a feminităţii ei. Ea icni, capul căzîndu-i pe spate, mîinile împletindu-se în părul lui bogat. El era mătase şi stîncă, o contradicţie perfectă, o complexitate încîntătoare.

Mîinile lui îi cuprinseră fesele şi David inspiră adînc.

– Miroşi a trandafiri, murmură el. Eşti un lucru atît de preţios şi de graţios.

Îşi mută mîinile în spatele coapselor ei şi o ridică în aer.

– Allison, şopti, frumoasa mea.

– Oh, murmură ea, şi cuvîntul se transformă într-un suspin, cînd el o coborî la pieptul lui.

Ea se ţinu de umerii lui, ca să se echilibreze, simţindu-i muşchii încordaţi, vitalitatea tinereţii şi sănătăţii lui. Sînii i se striviră de pieptul lui gol, mătasea chinezească mîngîindu-i.

Masculinitatea lui se găsea între picioarele şi coapsele ei, şi fesele ei se contractară, ca răspuns. Scuturã din cap, cu sălbăticie.

– Nu, David, zise, pune-mă jos.

Fără să spună nimic, el o mută, astfel încît un braţ o susţinea, iar celălalt urca pe picioarele ei, strîngîndu-le. Apoi el o sărută o dată, cu tandreţe, şi porni spre scări.

– Stai, nu, gîfîi ea. Nu vreau să mă culc cu tine.

Faţa lui exprima neîncredere. David urcă treptele repede, nerăbdător, şi nu aşteptă ca ea să-i spună care cameră era dormitorul. Pur şi simplu începu să deschidă uşi.

– Pe aceea nu! strigă ea.

Cu ochii scînteind, el învîrti mînerul de cristal.

– Acolo ţin animalele în noaptea asta, continuă ea.

Ca pentru a-i demonstra spusele, o serie de mieunături şi lătrături izbucniră de cealaltă parte.

David dădu drumul mînerului, ca electrocutat.

– Atunci, rămîne uşa numărul trei, spuse el, întorcîndu-se. Şi eu am marele premiu în braţe.

– David, începu ea, dar el o reduse la tăcere cu un sărut, în timp ce o căra în dormitor.

Luminile erau stinse, dar draperiile erau trase într-o parte, umflîndu-se în aerul nopţii. Movul şi cenuşiul-pal al cuverturilor de satin erau scăldate de lumina lunii, reflectată de spiralele de alamă ale căpătîiului de pat. Curcubeiele produse de candelabrul de cristal de deasupra patului străluceau pe umerii lui David, cînd el o aşeză cu delicateţe pe pat, punîndu-i un deget pe buze atunci cînd ea deschise gura, ca să protesteze. Părul ei de culoarea abanosului se răspîndi pe perna de satin, ca o coroană de pene de corb; ochii ei străluceau ca nişte bijuterii rare. Era atît de frumoasă, încît David fu nevoit să închidă ochii pentru o clipă, înainte să poată vorbi:

– Allison, îţi promit că nu o să-ţi complic viaţa, zise el. Şi aşa va fi. Sîntem liberi fiecare să facem ce vrem. Dar nu poţi contesta ce există între noi. De fiecare dată cînd ne atingem unul pe celălalt, parcă există o forţă vie, care creşte. Nu ştiu dacă o înţeleg, dar sînt al naibii de sigur că nu o s-o ignor. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, Allison. Nu vreau să te forţez, deşi Dumnezeu ştie că sînt într-un punct în care e greu să n-o fac. Dar îţi cer să mă laşi să te iubesc.

Se întinse alături de ea, greutatea lui înclinînd patul. Prinzînd-o cu degetele de bărbie, el o întoarse cu faţa spre el şi îi privi cercetător trã-

săturile. Allison îi simţea bărbăţia lipită de şoldul ei şi fu străbătută de un val de dorinţă. Voia să-l atingă, să-şi pună palmele în jurul masculinităţii lui netede şi rigide, să-şi treacă degetele de-a lungul feselor lui încordate şi a coapselor.

– David, eu... începu ea.

Voia să-i spună că îi e frică. Pentru că ţinea deja atît de mult la el, deşi n-ar fi trebuit. Abia îl cunoscuse şi se temea deja de ziua cînd el o va părăsi. Şi o va face. Toţi o făceau. Nu ştia de ce şi nu putea să preîntîmpine asta. Dacă făcea dragoste cu el...

Nu putea. Şi ştia asta. Ştia că nu-l va respinge. Nu putea. Corpul ei se întindea după al lui, tînjind după împlinirea care apăruse la *Clubul Hubba Hubba.* Era inevitabil. Ar fi trebuit să accepte, în loc să i se opună. Dar prea multă frică era amestecată cu dorinţa.

– O să te fac fericită, murmură David, mîngîindu-i faţa.

Mîna lui coborî şi îi cuprinse sînul drept, în timp ce el îi acoperea buzele şi obrajii cu sărutări. Sfîrcul ei se întări ca o boabă de cafea şi el i-l dezmierdă între degetul mare şi arătător, ţinîndu-şi respiraţia cînd Allison gemu.

– Micuţă Allison, o să te fac să te bucuri că m-ai lăsat să te iubesc.

Să te iubesc. Cuvintele se prinseră de ea ca ramurile unui copac, îndemnînd-o să-l oprească. Asta nu însemna că-l iubeştie. Era doar o expresie a dorinţei lor comune, nimic mai mult. Asta nu putea duce decît la zdrobirea inimii ei. Însă era

prea tîrziu.

– Da, David, spuse răguşită, fă-mă fericită.

Zîmbetul lui luminâ întunericul camerei. Adierile şoptiră cînd el se ridică în coate şi îşi îngropă faţa între sînii ei, sărutînd ambele părţi ale rotunjimii ferme. Apoi, una cîte una, desfăcu şi trase la o parte materialul stacojiu, sărutînd pielea netedă şi albă, pe măsură ce i se dezvăluia.

– Oh, scumpa mea, gîfîi el, lăsînd bluza să cadă pe podea.

Un sutien alb de dantelă adăpostea sînii ei, fragilitatea lui transparentă expunînd sfîrcurile trandafirii. Se înfioră de plăcere cînd trasă conturul lui cu degetul mare. Pielea ei era ca mătasea, mai albă decît a lui, mai delicată. Era frumoasă.

Obrajii ei se asortau cu nuanţa sfîrcurilor, cînd ea se trase înapoi, încercînd să se acopere şi murmurînd:

– Ştiu că sînt mici.

El se încruntă drăgăstos, cuprinzîndu-i mîinile cu ale lui.

– Oh, nu, Allison. Sînt perfecţi. Sînt încîntători.

Eliberînd-o, îi acoperi sînii cu mîinile lui, simţindu-i cu atingeri uşoare.

– Sînt minunaţi.

Fiecare mîngîiere uşoară aprindea o flacără în interiorul ei. Spatele i se arcui, lipindu-se de satinul rece, şi ea începu să tremure, în timp ce focul creştea. David era splendid, conturîndu-se deasupra ei, cu luna în păr şi cu magie în degete. O copleşea cu înălţimea lui mare şi cu virilitatea

lui; corpul ei nu-i mai aparţinea ei, ci lui, şi Allison voia ca el să facă toate lucrurile minunate pe care era sigură că le va face.

– A trecut ceva timp pentru tine, nu-i aşa? întrebă el.

Nu aşteptă răspunsul ei. În loc de asta, desfăcu încheietoarea sutienului, dezvăluindu-i sînii.

Îşi ţinu respiraţia.

– Oh, Allison, zise, aplecîndu-şi capul.

Buzele lui încercuiră mai întîi un sfîrc, apoi pe celălalt, aţîţîndu-i şi transformîndu-i în mici puncte încordate, care vorbeau despre dorinţa ei crescîndă. Supse ca un copil şi ca un amant, degetele strîngînd umflăturile catifelate şi mîngîind carnea sensibilă, în timp ce lingea fiecare bucăţică din ea. Se mişca încet, languros, ca şi cum nu ar fi fost nici o grabă pentru el, dar Allison îi simţea mîinile tremurînd, corpul îndemnîndu-l spre eliberare.

David gemu, strîngînd-o în braţe. Tot corpul lui tremura.

– Nu-i nimic dacă nu mai poţi... aştepta, şopti ea, simţindu-se timidă, în ciuda sălbăticiei care se ridica în valuri în interiorul ei.

Pieptul lui era doar la cîţiva centimetri deasupra pieptului ei, şi ea îşi dorea ca el s-o zdrobească de el, să se contopească într-o pasiune mistuitoare. Fiinţa ei tînjea după asta.

Ochii lui dansau, chihlimbar adînc întîlnind cristalul albastru-pur.

– Mi-am încheiat aşteptarea, spuse el. Vreau să savurez răsplata.

Cuvintele lui o înfiorară. Îşi puse mîinile în jurul gîtului lui, vîrfurile părului lui lin atingîndu-i articulaţiile. David mirosea a curat şi picant, iar pielea lui era ca o stîncă lucioasă. Muşchii de pe ceafa lui erau corzi groase. Allison absorbi toate detaliile cu simţurile ei ascuţite de detectiv, desfătîndu-se cu ele, descoperind toate încîntările separate care, împreună, îl formau pe David, bărbatul pe care ceaţa şi un Shar-Pei dispărut îl aduseseră în viaţa ei.

Agăţîndu-se de el, îşi arcui spatele şi se ridică de pe pat, frecîndu-şi sfîrcurile de pieptul lui. El gemu cînd îşi trecu mîna pe spatele ei şi o trase mai aproape, strivindu-i sînii de el, în timp ce îşi contopea gura cu a ei.

Allison îşi despărţi buzele. Gemînd adînc, el îi acceptă invitaţia, limba lui duelînd cu a ei. Se ridică pe pat, trăgînd-o după el şi ţinînd-o atît de strîns, încît ea trebui să lupte ca să respire. Mîinile lui zburau în sus şi-n jos pe corpul ei, cuprinzîndu-i sînii, umerii scufundîndu-se la baza spatelui ei.

– Trebuie să scăpăm de pantalonii ăştia, mîrîi el.

O îndepărtă şi desfăcu fermoarul, lăsînd-o pe spate, în coate, în timp ce el îi scotea.

Un triunghi de dantelă albă cu panglici mov îi întîmpină ochii şi el se lăsă pe spate, pe călcîie, pentru o clipă, tulburat de frumuseţea ei mică. Atinse centrul triunghiului, apoi modelă cu mîna dîmbul care se ridica delicat, depărtîndu-i coapsele.

O flacără o străbătu de la pîntec pînă la sîni, întunecîndu-i sfîrcurile la un stacojiu intens. Trecu peste gîtul ei şi se stabili în obraji şi frunte. El o vedea ca pe un porţelan colorat şi îşi jură sieşi că o va trata cu grija corespunzătoare. Era atît de mică în comparaţie cu el, încît se temea că va fi aspru şi o va răni.

Degetele lui tremurau cînd desfăcură panglicile mov. Respiraţia lui era un sîsîit ascuţit, cînd farmecul ei feminin fu expus aprecierii lui masculine.

– „Ce artă atrăgătoare şi plăcută eşti tu. O dragoste, pentru încîntări!" şopti el.

În umbră, arăta ca un rege, ca David din *Biblie* murmurînd cuvinte dulci iubitei lui. Curcubeiele candelabrului licăreau pe sînii lui Allison cînd David îngenunchie între picioarele ei şi o strînse în braţe, pentru un sărut. Mîinile ei îi înconjurau gîtul şi ea îi răspunse sărutului, valuri de plăcere venind în cascadă doar asupra ei. Se ondulă în îmbrăţişarea lui ca un cîmp de bujori legănîndu-se în adierile de vară, înflorind în strălucirea zîmbetului lui, cînd el îşi umplu mîinile cu ea.

Zîmbetul lui păli cînd se mişcă mai jos.

– „Am venit în grădina mea", zise David, oftînd cînd degetele lui găsiră despicătura graţioasă dintre picioarele ei.

O mîngîie, ca şi cum ar fi atins ceva rar şi nepreţios.

O plăcere incredibilă palpita în locul atins de el, umflîndu-se în miezul feminităţii ei şi pulsînd în exterior, în spirale de senzaţii. Allison nu putea

descrie sentimentul, cu toate că îi cedă tensiune, căldură, anticipare, o ameţeală îmbătătoare, combinată cu un şoc puternic de electricitate erotică.

– Allison, răsuflă el, vocea lui rostogolindu-se asupra ei.

Inima ei începu să bată mai repede, cînd o tensiune nouă luă naştere în ea, estompîndu-i simţurile pînă cînd văzul, auzul şi pipăitul se contopiră, devenind o dorinţă mistuitoare, o nevoie iraţională care o înghiţea.

– David! strigă ea, împingîndu-şi sîni umflaţi înainte, în timp ce mîinile ei strîngeau antebraţele lui. David, oh, David!

– Da, Allison, da.

Agăţîndu-se de el, Allison se ridică şi îşi aruncă capul pe spate. Faţa îi strălucea de transpiraţie.

– Te rog, David, zise ea, intră în mine, acum.

– Nu încă.

Ea strigă cînd el îşi retrase mîna şi se aplecă să o sărute.

– Mai vreau, imploră. Te rog, nu te opri.

– Ah, Allison, cît foc există în tine.

David ridică un colţ al cearceafului şi o şterse pe frunte, trasîndu-i cu degetele sprîncenele subţiri. Apoi, trasă curbele sînilor ei, apăsîndu-şi mîna pe inima ei. Bătea cu putere, ca un ciocan.

Allison se zvîrcoli sub el.

– Nu te juca cu mine, la naiba, spuse ea printre dinţii strînşi. Te rog, nu mă necăji.

El lăsă cearceaful să cadă şi îşi aplecă capul spre delta mică, de culoarea abanosului.

– Bine, iubito, nu o s-o fac, şopti el.

Sorbi adînc, arzînd-o cu limba lui, pierzîndu-se în aroma dulce a feminităţii ei. Allison deveni rigidă sub el, apoi începu să gîfîie, necontrolat.

– Oh, David, se va întîmpla! strigă ea. Te rog, David, te vreau în mine!

– Da, iubito, da.

Se ridică în genunchi şi se menţinu în echilibru între picioarele ei.

– Da, Allison.

Apoi, alunecă în ea, unindu-şi trupul cu al ei.

Nu se mai simţise niciodată aşa. Era cuprinsă de frenezie, nu se mai putea controla. În urechi avea un zgomot care acoperea toate celelalte sunete, în corp avea o căldură care sporea bucuria delirantă ce o nimicea.

– Poţi suporta mai mult, dragostea mea? murmură David.

Ea realiză că el se reţinuse. Neputînd să vorbească, aprobă din cap şi el se împinse în ea cu toată forţa masculinităţii lui.

Asta declanşă momentul culminant pentru ea. Întreg corpul i se tensionă, planînd pe marginea prăpastiei, întinzîndu-se spre culme. Carnea ei se încordă pentru a-i stăpîni pasiunea şi ea tremura din cap pînă la degetele de la picioare, cînd zbură pe lîngă valurile încîntării, întinderii şi unirii.

– David!

Izbucni, eliberîndu-se, aruncîndu-se spre noi înălţimi ale extazului, plină de scîntei şi comete, şi David era peste tot în jurul ei. El gemea numele ei, sărutînd-o pe tot corpul, atingînd-o, mîngîind-o,

strîngînd-o, în timp ce ea ajungea în punctul culminant într-o frenezie de o plăcere minunată, inimaginabilă.

Treptat, îşi dădu seama că lacrimile îi curgeau pe obraji şi că spatele lui David era arcuit, în timp ce el pompa ultima rămăşiţă a sămînţei în ea. Allison simţi gustul sărat şi mirosi parfumul de pămînt al amorului. Suspinînd, îşi slăbi strînsoarea şi se scufundă în pat.

Dintr-o dată se simţi timidă, cînd David deschise ochii, privind în jos, la ea. Îşi acoperii sînii, dar el îi îndepărtă cu blîndeţe mîinile şi îi sărută fiecare sfîrc înroşit de dragoste. Apoi se rostogoli pe spate şi o trase în furca braţului lui.

Ea văzu pulsaţia din gîtul lui şi buclele de păr ude. Amîndoi gîfîiau, înghiţind aer cu lăcomie. Nici unul nu vorbi.

David îşi puse celălalt braţ în jurul ei, strîngînd-o, şi o sărută pe tîmplă. Era plin de emoţie. Gîtul îi era încordat şi sufletul lui tînjea să-i spună ce simţea pentru ea. Dar se abţinu, ştiind că ar fi distrus acest moment pentru ea.

– Deci, Batsheba, ce zici? murmură el, încercînd să risipească momentul de uimire care îl stăpînea.

Chicotind, ea îi căută mîna şi i-o strînse tare.

– Mulţumesc, şopti ea. A fost cea mai minunată experienţă prin care am trecut vreodată.

El se simţi periculos de aproape de lacrimi şi nu riscă să vorbească. Nu reuşi decît s-o îmbrăţişeze şi să o sărute cu tandreţe pe frunte.

Rămaseră întinşi, în tăcere, pentru o vreme

strîngîndu-şi şi desfăcîndu-şi mîinile. Apoi, degetele lui David deveniră moi şi el începu să sforăie uşor, aruncîndu-şi un braţ peste ochi şi suspinînd în somn.

Dar Allison, secătuită cum era, se simţea prea fericită ca să aţipească. Ţinîndu-l de mînă, se uită cu ochii mari la candelabrul de cristal, pînă cînd lumina zilei îl pătă cu o culoare vie care îl proiecta în stropi dezordonaţi pe peretele îndepărtat. Apoi, adormi.

Capitolul 7

Allison chicoti, încă pe jumătate adormită. El o gîdila pe degetele de la picioare, lingîndu-i-le cu limba lui fierbinte şi umedă. Privind cu ochii pe jumătate închişi din cauza luminii strălucitoare care răzbătea printre draperii, mişcă degetele, lovindu-l în joacă, în încercarea de a-l face să se oprească.

– Ajunge!

Rîzînd, îşi prinse călcîiul în cutele cearceafului şi, cînd încercă să şi-l elibereze, el începu să o muşte de degetul mare de la celălalt picior.

– Stop! ţipă strident.

Se ridică şi fugi, ferindu-se, dar el se năpusti după încîntătoarele bucăţele.

– Hei, gata cu gluma!

Îngenunche pe pat şi îşi flutură degetul spre el.

– Eşti un partener de pat îngrozitor!

Bulldog Drummond, terrier-ul ei bostonez, se aşează pe labele din spate şi lătră la ea. Apoi, se gudură pe lîngă somieră şi îşi frecă botul de mîna ei.

– Credeam că te-am încuiat afară, aseară, zise Allison, scărpinîndu-l între urechi. A mai scăpat şi altcineva?

El gîfîi şi încercă să o muşte de degete.

– Oh, eşti obraznic!

Îl bătu şi îl ridică de pe pat.

David stătea în pragul uşii, uscîndu-şi părul. În jurul taliei avea un prosop galben-pai, care era prins jos pe coapsele lui. David zîmbi pentru sine, în timp ce privea cum Allison dansa ca o Diană suplă, zeiţa greacă a vînătorii, înfăţişată de obicei în compania cîinilor ei de vînătoare. Nestingherită, ea se prăbuşi peste marginile patului, dînd din degete şi rîzînd cînd terrier-ul începu să i le lingă.

Tu, doamnă minunată, se gîndi el, pieptul încordîndu-i-se. Îngerule.

Nevrînd să distrugă clipa, rămase tăcut, admirînd curbele moi ale corpului ei – sînii mîndri şi proeminenţi, coapsele şi picioarele zvelte. Părul ei era o încîlcire sexy de onduleuri care se legănau şi se înclinau, în timp ce ea se prefăcea că se năpusteşte asupra cîinelui, sărind şi retrăgîndu-se de-a buşilea, rîsul ei subţire fiind o încîntare în liniştea dimineţii.

Doamna mea minunată, se gîndi el, aranjîndu-şi prosopul şi răvăşindu-şi părul de pe piept. Numai că nu era a lui. Ea nu voia să fie a lui. Şi dacă ar bănui că el se gîndea la asta, probabil că l-ar ruga frumos să părăsească camera – prin

ferestrele de la etajul doi.

– Oh, eşti un băiat rău! spuse Allison, rîzînd, în timp ce Drummond mîrîia şi lătra. Foarte rău!

Deci, hotărî David, cel mai bine era să se comporte normal, ca şi cum între ei n-ar fi existat nimic. Ca şi cum n-ar fi ţinut atît de mult la ea încît voia s-o ia în braţe şi să-i ceară să... să...

Înghiţi în sec. Oh, Dumnezeule, băieţii aveau dreptate. Ni se întîmplă tuturor. Vreau să mă căsătoresc, la naiba!

– Oh, Drummond! Ureche mare!

Linişteşte-te, îşi spuse David. Abia dacă o cunoşti. La naiba, cu alte femei te-ai întîlnit luni şi luni de zile, şi nu ţi-ai pierdut niciodată raţiunea pînă acum. N-are nici un sens să te arunci cu capul înainte după cîteva săptămîni.

– Aşa e, spuse el încet.

Allison îşi ridică privirea, surprinsă.

– Oh, nu te-am văzut, murmură, trăgînd cu modestie cearceaful peste ea.

David găsi gestul incredibil de mişcător. Dintr-o dată, ea devenise timidă ca o fetişcană, în timp ce ochii ei albaştri se plimbau pe corpul lui aproape gol, o roşeaţă încîntătoare colorîndu-i obrajii.

– Tocmai am ieşit de la duş, zise el.

Se jucă cu marginea prosopului, mintea alergîndu-i. Dar voia să se căsătorească cu ea. Voia cu adevărat. Clipi.

– Nu mi-am dat seama că te-ai trezit.

Apoi, recăpătîndu-şi puţin calmul sufletesc, adăugă cu o fanfaronadă lacomă.

– Altfel te-aş fi chemat să mi te alături.

Roşeaţa se accentuă. Oh, dragă, scumpă Allison. Ce să facă pentru ca să fie a lui?

– M-a trezit terrier-ul, îi spuse ea, iar Bulldog Drummond ieşi de-a buşilea de sub pat şi se grăbi să-l cerceteze pe străinul aflat în dormitorul stăpînei lui. S-a obişnuit să doarmă cu mine.

– Norocos cîine.

Ea rîse, ceea ce-l surprinse pe David. Sunetul avea o nuanţă senzuală total neaşteptată. Detectiv de animale sobru sau pisicuţă senzuală, jucăuşă? Care era adevărata Allison? Sau erau amîndouă?

Chiar atunci, Hercule Parrot schelălăi şi alergă în spatele lui David, care se feri. Renunţînd, Hercule zbură în altă parte, realizînd cîteva piruete aeriene, după care se sui pe căpătîiul de pat. Se legăna în sus şi în jos ca un metronom, ridicîndu-şi capul spre Allison.

– Ruşine, Hercule! îl certă ea. Ştii că nu trebuie să faci asta!

– Cine a făcut-o? Cine a făcut-o? ciripi papagalul.

Allison îşi puse o mînă în şold, cealaltă ţinînd cearceaful.

– Nu te preface că nu înţelegi, îl avertiză ea. Asta îţi va aduce o condamnare de la nouă la cinci ore, în ţarc, afară.

– Dumnezeule, sînt copoii! Dumnezeule, sînt copoii! cîntă vesel papagalul. Cine a făcut-o?

– Eu aş zice că noi am făcut-o, spuse David tărăgănat, mergînd cu picioarele goale pe podeaua de lemn.

Allison era cu spatele la el, o porţiune de

carne lungă şi fără cute terminîndu-se în două gropiţe deasupra rotunjimii ascunse a şezutului ei. David îşi dorea să-şi plimbe degetele în lojul ei, să se înfăşoare în jurul ei, să-i sărute cascada de ineluşe şi cîrlionţi care îi mîngîiau ceafa. Plănuise să fie la birou la ora opt, dar deja suna, în minte, ca să spună că va întîrzia.

– Şi, dacă îmi ceri părerea, continuă el, o s-o facem din nou. Chiar acum.

Allison se întoarse cu faţa la el, învîrtindu-şi cearceaful în jurul ei. Acum arăta ca o nimfă grecească – sau ca inocenta Miranda, din „Furtuna" lui Sheakespeare, dînd pentru prima oară ochii cu un bărbat.

– „Oh, bravă lume nouă, care are asemenea oameni în ea", spuse el cu o voce plăcută, aşezîndu-se pe pat lîngă ea.

Îi îndepărtă încet cearceaful, acoperind-o cu mîinile lui, în loc.

– Detectiv Jones, scapă de martori ca să putem să comitem din nou delictul.

Ea inspiră adînc, leşinînd sub atingerea lui. Nu mai făcuse niciodată dragoste aşa în toată viaţa ei. David era unic. Chiar şi acum era încă hipnotizată de mîngîierile lui experte, de privirea pătrunzătoare a ochilor lui întunecaţi şi de nepătruns, ca obsidianul. Ferestre spre suflet... Ce suflet trebuie să aibă bărbatul acesta, se gîndi ea ameţită.

– Delictul? reuşi să spună. Ce delict?

– De pasiune.

Doar pasiune? Allison privi mîinile lui, care îi cuprindeau sînii, strîngîndu-i sfîrcurile îmbobocite într-un fior de plăcere, şi se strădui să nu dezvă-

luie întrebările din ochii ei. Pentru ea, ei nu comiseseră un delict, ci un act de iubire. Chiar şi acum, simţind respiraţia lui David în adîncitura gîtului ei, inima ei era plină de o dragoste adîncă şi stăruitoare, care probabil că l-ar fi făcut să o ia la fugă în jos, pe scări, dacă ar fi ştiut de existenţa lui.

La naiba, se gîndi, tremurînd cînd David îşi trecu un deget pe abdomenul ei. Se îndrăgostea de bărbatul cel mai nepotrivit din lume pentru ea. Regele Burlacilor, nici mai mult, nici mai puţin. Probabil că era nebună.

– Allison? zise David, privind-o printre genele lucioase care îi înconjurau ochii.

Îi abandonă sînii şi îi prinse bărbia în mîini, dîndu-i capul pe spate, ca să-i poată studia trăsăturile.

– Te simţi bine?

– Sigur, răspunse ea, ridicînd din umeri. Sînt bine.

Se înmuie, lăsînd falsa veselie să-i dispară din voce.

– A fost minunat, David.

Se priviră unul pe celălalt. Iubeşte-mă, se gîndea fiecare din ei. Iubeşte-mă numai pe mine. Doreşte-mă numai pe mine. Fii unica mea iubire.

Nu mă răni.

– Boboc, Boboc! cîntă Hercule. Se uită la tine, puştiule!

– Scapă de spectatori, spuse David răguşit, mîngîind-o pe gît. Vreau să interpretez în intimitate.

Să interpreteze? Aşa vedea el evenimentul cel mai zdrobitor din viaţa ei? Ca pe un exerciţiu al

dibăciei lui de mascul?

David devenea tot mai excitat. Vederea plinătăţii lui masculine, crescînd datorită ei, o excită şi pe ea. Corpul ei începu să se pregătească pentru el, să se umezească, să se încălzească şi să se coacă. Fiecare loc pe care-l atingea el, fiecare parte pe care o privea el, se extindea spre o nouă conştienţă a senzualităţii. Voia cu disperare să-şi şteargă toate gîndurile şi să se întindă pe cearceafurile răvăşite, oferindu-se lui. Avu viziunea lor ca nişte păgîni mistici, idolatrizînd fiecare corpul celuilalt, sacrificîndu-şi independenţa, îndrăznind, în ciuda temerilor lor, să se unească în durerile unei uitări frenetice. Să se unească, să moară şi să se nască din nou, eliberaţi de îndoială, de grijă, de teamă...

David îşi aplecă capul spre sînul ei, sugînd sfîrcul încordat şi stacojiu.

– Oh, da, toarse el. Doreşte-mă aşa cum te doresc eu.

Nu, protestă mintea ei. Nu-l putea dori aşa – fără să implice nici o emoţie. Şi, de fiecare dată cînd se culca cu el, devenea tot mai legată emoţional de el, iar el rămînea neatins. Şi, în final...

– Trebuie să plec, spuse Allison brusc. Azi am o zi lungă. Trebuie să găsesc o ţestoasă pe care o cheamă Festina Lente.

Cu o scuturare bruscă a capului, se retrase de lîngă puterea apropierii lui. Furişîndu-se departe de el, rămase cu spatele la el, mergînd spre dulap şi scoţîndu-şi de acolo halatul de baie. Mîinile îi tremurau, corpul îi striga după el.

– Pot să-ţi pregătesc micul dejun, se oferi, vo-

cea tremurîndu-i.

Nu putea să-l lase să plece încă. Poate că reuşea să construiască între ei ceva mai mult decît plăcerea comună din dormitor – rîs, înţelegere, afecţiune comună.

Oh, spune-o, îşi zise în sinea lui. Vrei să te iubească şi el. Dar e asta posibil, cu un bărbat ca David?

David vru să-i accepte oferta, dar se opri. Nu trebuia să i se impună cu sila. Nu putea să facă o povară din vizitele lui, cu toate că Dumnezeu ştie că trebuia să lupte chiar în clipa aceea, ca să-şi amintească asta. Tot ce dorea era să o culce jos şi să facă dragoste cu ea.

– Nu, e în regulă, spuse el cu o voce nepăsătoare. O să iau ceva pe drumul spre birou. Continuă ca şi cum n-aş fi aici.

Ca şi cum n-ar fi acolo? Ce credea el că era ea, un robot care-şi putea porni sau opri sentimentele cînd îi făcea lui plăcere?

Bine ai revenit în scena singuraticilor, se gîndi ea cu amărăciune. Nu e distractiv?

– Bine, spuse, îndreptîndu-şi umerii şi bărbia. Sînt la parter, dacă ai nevoie de mine.

Să am nevoie de tine? se gîndi el. Dacă ai şti.

Allison coborî pe scări tîrîndu-şi picioarele, lăsîndu-l să se îmbrace. La fiecare treaptă, coapsele şi fesele o dureau în urma efortului din noaptea precedentă. Atîta iubire violentă, sălbatică! El era ca un animal cînd era excitat, un sălbatic primitiv...

Sex violent şi sălbatic, Allison, se corectă singură. Pentru el nu a fost implicată nici o dragoste.

În bucătărie puse ceainicul şi rămase în picioare lîngă cuptor, privind flacăra de gaz. Lacrimi de dezamăgire şi umilire începură să-i umple ochii. N-ar fi trebuit s-o facă, nici într-un milion de ani. N-ar fi trebuit să se urce în *Lincoln,* în ziua aceea, în Chinatown. N-ar fi trebuit să...

Înţelegerea ulterioară e ceva minunat, îşi aminti singură. Acum era prea tîrziu.

– Ei bine, presupun că o să plec, zise David din prag.

Sacoul costumului lui alb era aruncat peste umăr, iar cravata i se legăna în jurul gîtului. David ezita, sperînd că ea îşi va repeta invitaţia la micul dejun. Putea să-i ofere măcar o ceaşcă de cafea.

Un trio de mieunături întrerupse tăcerea. M & M & M se repeziră la David. Magnum sări pe pantoful lui şi începu să-l muşte de tivul pantalonilor.

– Bună, băieţi, spuse David şi făcu un pas înapoi din cauza unui strănut răsunător.

Pisicuţele se împrăştiară ca nişte pene.

El rîse cu timiditate, scoţînd o batistă din buzunar şi ştergîndu-şi nasul.

– Cred că sînt alergic la colegii tăi de cameră, spuse. Poate c- ar trebui să începem să ne întîlnim acasă la mine.

Allison, îngrozită să nu se prăbuşească în faţa lui, nu spuse nimic. Se concentră asupra măsurării boabelor parfumate, de culoarea ciocolatei, într-o rîşniţă. Aerul se umplu de un parfum condimentat.

– Deci, am plecat, zise David, încercînd să se uite peste umărul ei ca să-i vadă faţa.

Întinzîndu-se după strecurătoarele din bufet, ea reuşi să spună:

– Bine. La revedere.

Închise ochii cînd el se opri, se răsuci pe călcîie şi ieşi din casă.

Prima lacrimă i se prelinse pe obraz chiar în clipa în care-l auzi pornindu-şi maşina şi plecînd.

David plănuise să aştepte două zile înainte să o sune. Trimisese un *Packard Custom Super Clipper – 1947,* se gîndi el automat, corp Henney, distanţă între axe de 148 de inci, un vis – cu un şofer şi o duzină de trandafiri roşii cu tulpini lungi, mai tîrziu, în acea dimineaţă ameţitoare. Se gîndise mult la felicitare, zîmbind fioros, pentru că nici una dintre frazele lui superficiale de burlac nu-i putea exprima sentimentele şi pentru că, oricum, îi era frică să spună ce simte. Aşa că se semnase şi atît.

Apoi, plănuise să o lase în pace pentru o vreme. Voia să dovedească că nu încerca s-o domine, să-i conducă viaţa. Probabil că asta o deranja pe Allison. David ştia cît de sufocat te puteai simţi după ce se încheia pasiunea nopţii şi rămîneai cu ritualurile ciudate şi jenante ale politeţii din dimineaţa de după, care îţi deranjau rutina. Putea fi iritant să fii nevoit să aştepţi ca să-ţi foloseşti propria baie, sau să descoperi că ai în braţe un vorbăreţ, cînd tot ce-ţi doreşti de fapt e să bîjbîi după o ceaşcă de cafea şi un ziar, şi să

încerci să te trezeşti. Allison trebuie să fie genul acesta, decise el.

Aşa că o va lăsa să-şi dea seama că el înţelegea şi că nu avea de gînd să-i deranjeze tabieturile. Două zile vor face această declaraţie. Patruzeci şi opt de ore.

Dar, după douăzeci şi patru de ore nu-şi mai putu ţine degetele departe de telefon. Ea era ca un drog îmbătător, de care nu se putea sătura. Era în sîngele lui. Numai gîndul la ea era ca senzaţia lăsată de un pahar sau două de brandy bun.

În cele din urmă cedase şi îşi declarase predarea invitînd-o la cină. Iar acum, în timp ce deschidea vinul ca să-l lase să respire, auzi limuzina, pe care o trimisese să o ia parcînd, pe alee.

Se opri ca să verifice totul. Lumina de lumînări, vin, un jazz potolit în locul rock-ului său obişnuit, care îţi spărgea timpanele. Era îmbrăcat neglijent, într-o cămaşă de rugbi, cu dungi albe şi albastre, blugi şi cizme de cowboy. Slujnica fusese acolo, aşa că locul era curat. Totul era atît de perfect cît îl putea el face.

– Ora spectacolului, King, murmură, cînd motorul maşinii se opri.

Îşi examină părul în oglindă şi rîse la reflecţia lui.

– Cine ar fi crezut vreodată că o să fii nervos din cauza unei femei? o întrebă el.

Privi în jos, la inelarul său gol, şi îl frecă. Cine ar fi crezut?

Allison era surprinsă de mărimea casei lui. Cînd David îi spusese că locuia în Pacific Heights,

ea se aşteptase la un apartament mare, într-una din clădirile noi şi elegante, care gravau linia orizontului, noaptea. Dar şoferul o adusese la o vilă de ţară, în stil francez, aflată doar cu două cvartaluri de casa consulului francez în persoană, după cum îi spuse el.

Avea trei etaje, cu ferestre de fronton şi un acoperiş care arăta ca şi cum ar fi fost efectiv acoperit cu gresie. Aşezată în vîrful dealului, oferea o vedere impresionantă a zonei portului oraşului. Tufişuri frumos tăiate încadrau uşa din faţă, de care atîrna un ciocan de metal mare, de forma unui cap de leu. Nu era absolut deloc genul de casă pe care şi-l imaginase ea.

Şoferul o conduse la uşă. Chiar cînd ei ajunseră acolo, David o deschise şi o trase pe Allison în braţe, sărutînd-o cu tandreţe pe buze.

– Bună, spuse el, admirînd-o.

Ea se îmbrăcase pentru ocazie într-o rochie de catifea neagră, cu umeri cu pernuţe şi strînsă la gît. Ciorapii de nylon erau cu puncte negre, iar pantofii cu tocuri cui şi cureluşe pe gleznă completau ansamblul. Era o femeie nouă pentru el, rafinată şi misterioasă, opoziţia spiriduşului vesel care se juca cu terrier-ul din Boston, în toată splendoarea goliciunii ei perfecte.

Ah, Allison, tu eşti mai multe femei într-una singură, se gîndi el. Voi reuşi vreodată să le cunosc pe toate?

– Hubba Hubba, spuse, în cele din urmă, conducînd-o în casă.

– Ei, aşa aş spune şi eu, răspunse ea, ochii lărgindu-i-se.

Asta semăna mai mult cu casa în care şi-l imaginase ea. După ce văzuse exteriorul, intrarea în camera de zi era ca traversarea unei deformări temporale. Cîmpul uriaş al unui covor argintiu-cenuşiu era punctat cu grupări de scaune şi mese de lemn moderne şi rigide, cu un design abstract. Două canapele de piele erau aşezate faţă în faţă, fiecare dominată de cîte o lampă de metal cu picior, care se curba deasupra ei. Pereţii erau decoraţi cu pete de desene şi acuarele, şi ceea ce părea a fi un Leroy Neiman original, care înfăţişa un bărbat pe motocicletă. Un sistem audio uriaş, acoperea un perete întreg, cuburi argintii şi negre aşezate în jurul unui televizor cu ecran lat.

Ea îşi zări reflecţia într-un geam fumuriu şi rîse de propria ei uimire.

– Nu ştiu de ce sînt atît de surprinsă, zise, acceptînd un pahar cu vin alb de la el. E exact genul de interior în care te-aş fi aşezat.

David ridică o cutie de culoarea cromului şi mişcă un comutator. Imediat, luminile scăzură şi volumul muzicii crescu pînă cînd el atinse din nou comutatorul.

David o privi peste marginea paharului de vin.

– O să iau asta drept un compliment, spuse el tărăgănat.

– Oh, da, zise ea, te rog.

– Vrei să vezi restul casei?

Dormitorul, se gîndi ea imediat, şi mai luă o sorbitură de vin.

– Poate că puţin mai încolo, murmură.

Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic. Făcîndu-i semn lui Allison să se aşeze, i se alătură

pe canapeaua care se afla cu faţa spre uşile glisante, din sticlă.

În faţa ei licărea o vedere panoramică a apusului de soare pe apă. Cerul era aprins de raze portocalii şi purpurii irizate, făcînd să strălucească portul de dedesubt cu turcoaz şi auriu. Golden Gate scînteia ca nişte lanţuri de cupru în ultimele momente ale luminii soarelui. Pescăruşii se învîrteau printre norii roz-portocalii. O sirenă de vapor răsună peste apă.

Vinul era delicios, la fel şi aspectul şi mirosul lui David, care îşi sprijini picioarele pe măsuţa de cafea şi îşi puse în braţ în jurul ei. Profilul lui era acoperit cu picăţele de strălucirea soarelui, cînd David se lăsă pe spate şi oftă mulţumit.

El închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise repede şi se întoarse spre Allison, punîndu-şi jos paharul.

– Ţi-am spus ce am găsit la poştă ieri? o întrebă, zîmbind.

Ea clătină din cap.

– O invitaţie la nuntă, de la Raphael.

Ea îşi trecu degetul pe buza cupei cu vin.

– O invitaţie la nuntă? întrebă cu îndoială. Cu cine se căsătoreşte?

– Ei bine, de fapt, „hotărăşte să se unească". Cu Patrick, un dansator din San Francisco Ballet. Ceremonia o să aibă loc la Metropolitan Community Church.

Ea zîmbi, amintindu-şi încîntarea lui Raphael cînd i-l înapoiaseră pe Bruce Lee. Era un suflet drag, o inimă blîndă – şi era îndrăgostit.

– Mă bucur pentru el. Sper să fie fericiţi împreună.

David aprobă din cap.

– Şi eu. Cînd te-am întîlnit prima dată, am crezut că tu şi Raphael...

Îi făcu cu ochiul.

– Ştii, ei vor o nuntă „adevărată", dar presupun că nu pot obţine mai mult decît atît, legal.

– O nuntă adevărată, spuse ea meditativ, văzînd din nou cît de elegant arătase David în hainele protocolare şi cu mănuşi. Janet mi-a spus că ea şi cu Hunter se vor căsători curînd. El a făcut aluzie că o va cere, iar ea a început deja să se uite prin vitrine, după rochie.

David se ridică brusc, trecîndu-şi o mînă prin păr.

– Ce s-a întîmplat cu toţi, de vor să se căsătorească dintr-o dată? întrebă, luînd o înghiţitură mare de vin. E ceva în apă?

Allison nu reuşi altceva decît să convingă o grimasă să se străduie să devină un zîmbet, şi ridică din umeri.

– Îmi amintesc de bunii ani '60, continuă el, mergînd spre bucătărie.

Allison se ridică şi îl urmă. El avea spatele curbat şi gesticula cu paharul de vin în timp ce vorbea.

– Nimeni nu s-ar fi căsătorit nici mort! Îi priveau urît chiar şi pe monogami.

– Groaznic de „outré" [1], aprobă Allison.

– Iar acum toată lumea vrea s-o facă.

Ea îi îngădui să-i mai toarne vin, uitîndu-se

1. exagerat

cum lichidul i se scurgea în pahar, astfel încît el să nu-i poată vedea expresia feţei. Continua să zîmbească silit. La ce să te aşteptaţi de la un astfel de tip? se întrebă singură. Ştii ce va urma.

– Sînt sigură că nu toată lumea.

David dădu pe gît al doilea pahar şi şi-l turnă pe al treilea. Tăcu pentru o clipă. Nu strica totul, King, se avertiză. Nu o speria.

– Ei, sigur că nu, zise cu veselie. E lucrul cel mai depărtat de mintea mea.

O privi, în expectativă.

– Oh, şi de a mea, îl asigură ea, vorbele aproape rămînîndu-i în gît.

Allison, nu fi ridicolă, se mustră ea. Doar nu te gîndeai că tu şi el – că el ar...

– Ce înseamnă Festina Lente? întrebă David.

Descoperi două cotlete grase şi porni cuptorul. Cu o îndemînare care o impresionă pe Allison, înfipse fiecare cotlet într-o furculiţă cu doi dinţi şi le puse pe grătar.

– Grăbeşte-te încet, răspunse ea.

El zîmbi, închizînd uşa cuptorului şi deschise frigiderul.

– Şi ăsta e numele unei ţestoase?

Ea aprobă din cap.

– Al unui mascul. Aparţine unui profesor de latină.

– Îmi place, zise el, cuprinzînd-o cu braţul şi sărutînd-o pe creştetul capului. Are o anumită rezonanţă seducătoare.

– Ţestoasele sînt nişte creaturi seducătoare, replică ea, ascultîndu-i bătăile inimii. Le place să stea întinse la soare, abia mişcîndu-se şi încer-

cînd să prindă muşte.

Închise ochii cînd îşi dădu seama că cuvintele ei aveau şi alt înţeles.

– Grăbeşte-te încet, repetă David. Vrei să faci ceva în grabă?

Ea inspiră încet cînd braţele lui se încordară, trăgînd-o la pieptul lui. Inima lui David bătea mai repede.

– O să se ardă cotletele.

– Nu, dacă ne grăbim.

– Graba strică treaba, sublinie ea.

– Cel care ezită e pierdut.

– Proştii se grăbesc...

– Oh, scumpo, nu-mi pasă cum ajung acolo, zise el, cu o voce adîncă şi joasă. Doar lasă-mă înăuntru.

Grăsimea cotletelor făcu focul cuptorului să sfîrîie. Vorbind cu capul sprijinit de umărul lui, ea zise:

– Probabil că e timpul să întorci. Să le întorci, se corectă repede.

El oftă.

– Bine, Ally-oop. Văd care sînt priorităţile tale. Stomacul e mai presus de gonade. Mama îmi spunea întotdeauna că drumul spre bikiniul unei femei trece prin papilele ei gustative.

Ea continuă să privească uşa cuptorului. El nu spusese nimic despre inima ei.

Cotletele fură gata în scurt timp. David le puse pe un platou, dar cînd Allison întinse mîinile să le ducă la masă, el o dădu la o parte şi spuse:

– Nu, lasă-l pe Gort s-o facă.

– Cum?

– Priveşte! zise David zîmbind, şi luă o altă cutiuţă argintie, pe care o îndreptă în direcţia în care Allison presupuse că se afla cămara.

Uşa se deschise. O siluetă metalică, la fel de înaltă ca Allison, intră bîzîind. Corpul era fuzelat, picioarele erau de fapt unul singur, lung, stabil şi strălucitor, cu rotiţe dedesubt. Braţele de pe lateral se terminau doar cu o pereche de cîrlige lucioase. Deşi avea conturată o faţă, nu existau ochi sau alte trăsături.

– Gort, Klaatu barada nickto, zise David, şi lucrul acela bîzîi spre bufet, pe care se afla platoul cu cotlete. Braţele i se îndoiră în unghi drept şi îşi învîrti capul în direcţia lui David.

– Baringa, spuse David, după ce îi aşeză platoul în braţe.

Robotul se întoarse puţin şi se îndreptă spre masă.

Allison se feri din drum, întrucît era evident că el nu avea s-o ocolească. Bătu din palme încîntată cînd el se opri la marginea mesei şi puse platoul jos.

– Cum l-ai făcut să facă asta? întrebă ea, entuziasmată.

Zîmbind, David apăsă pe un buton şi capul robotului se întoarse în direcţia lui Allison.

– Bu-nă, Al-li-son, intonă el. Ce zici de un mic să-rut.

Allison îşi duse mîinile la faţă.

– Parcă ar vorbi suedeza! Oh, David, e uimitor! Cum l-ai făcut să-mi spună numele?

– Sînt un geniu nebun, zise David. Gort, Kloata barada mickto.

Robotul bîzîi şi păcăni, apoi se răsuci şi îl urmă pe David în bucătărie.

– Înţelege ce spui, zise Allison cu o voce slabă, impresionată.

– Îmi recunoaşte vocea, aprobă el. Are programate cîteva comenzi. E simplu.

– Mie nu mi se pare simplu.

– Asta doar pentru că nu înţelegi.

O trase în braţele lui.

– Multe lucruri nu înţelegi, detectiv Jones.

Ea îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească, ajungînd aproape în „pod" pe spate.

– Ce, de exemplu? îl întrebă.

– Asta, spuse el încet.

Se sărutară. David deveni mai înfocat, strivind-o de corpul lui. Robotul ţiui.

– Îmi aminteşte că e încă pornit, explică David, aşa că bateriile nu se vor consuma.

Puse o tavă pe mîinile-cîrlige ale lui Gort şi pe ea aşeză un vas de sticlă cu salată.

– N-ar fi mai uşor să ducem lucrurile singuri? întrebă Allison, mergînd în urma lui Gort cu două vase cu fructe tăiate şi cu glazură de miere.

David îi aruncă un zîmbet timid peste umăr.

– Sigur. Dar n-ar fi la fel de distractiv. De altfel, Gort m-a costat o avere. Trebuie să-l folosesc cumva.

– Tu l-ai construit?

– Bu-nă Al-li-son, zise robotul.

– Nu, nu sînt un tinichigiu, doar un tip cu pasiunea mecanismelor-surpriză.

Îl privi apreciativ pe Gort, care se îndrepta cu tava spre masă.

– Iubesc viitorul, tu nu? Abia aştept să... Nu! Stop! strigă, sărind înainte.

– Bu-nă Al-li-son, repetă robotul, şi vărsă vasul cu salată pe podea.

Curăţară dezastrul – cu o mătură demodată – şi îl exilară pe Gort în adăpostul lui. În timp ce mîncau, vorbiră despre lucruri fără importanţă – articole de ştiri şi spectacole TV, noaptea în care un grup rock închiriase toate limuzinele lui David ca să transporte oaspeţi de la Cow Palace la o petrecere uriaşă, într-un depozit aflat la două cvartale distanţă. Allison îi vorbi de bătrîna doamnă Mackelheny, care aduna mai mulţi vagabonzi decît ea şi nu era dispusă să se despartă de nici unul dintre ei, nici chiar atunci cînd Allison lucra pentru vreunul din proprietarii lor.

– Aşa că fac schimb, îi spuse lui David. Dacă nu găsesc părinţi pentru Magnum, Mannix şi McCloud, îi dau doamnei Mackelhenny, în schimbul animalului altcuiva.

– Te-ai gîndit vreodată să devii managerul unei echipe sportive? Ai putea face minuni pentru „Giants", o tachină David.

Era o cină reuşită. David era încîntător, un interlocutor excelent, care asculta cu adevărat ceea ce avea ea de spus. Simţea cum începeau să se cunoască. Erau mai puţin străini decît fuseseră înainte.

După un desert de îngheţată de mango şi prăjituri de vanilie italienească, servit de mîini umane, ea începu să-l ajute să strîngă masa.

– Nu, nu te deranja, zise el.

Pleoapele lui deveniră mai grele, într-o invitaţie

evidentă de genul „vino-încoace".

– Nu vreau să te oboseşti.

– Nu e nici o problemă, sincer, începu ea, dar David îi puse o mînă hotărîtă pe braţ şi îi luă ceaşca de cafea.

– Relaxează-te. Fă un tur prin casa mea.

Şi fă un mic ocol prin dormitorul meu, sugerară ochii lui.

– De acord, zise ea, prefăcîndu-se că nu observă privirea lui fierbinte.

Luminile scăzură automat în timp ce ea mergea prin camera de zi şi în lungul unui hol. În spatele ei, auzi fişîitul robinetului, cînd el începu să spele şi să aranjeze farfuriile. Pereţii coridorului erau plini de desene semnate, cu maşini clasice, şi Allison se întrebă dacă David avea portrete pictate ale parcului lui de maşini. La început i se păru amuzant, apoi se întrebă, de ce nu? Cunoştea o mulţime de oameni care preţuiau picturi cu cîinii şi pisicile lor – de ce nu şi cu maşini?

Majoritatea uşilor erau deschise. Se uită într-o cameră şi văzu o baie complet în alb. Se învecina cu o încăpere uriaşă, decorată în tonuri cenuşii, care era dominată de un pat uriaş, cu un căpătîi din lemn de mahon, în care se aflau suficiente comutatoare ca să poţi conduce o navă spaţială. Cuvertura era împăturită la picioarele patului, iar un colţ al cearceafurilor bej strălucitor – mătase, se gîndi ea – era tras, ca pentru a o invita.

Simţi cum era invadată de căldură şi merse spre uşa următoare, care era închisă. Şi pe care, bineînţeles, o deschise. Era bîrlogul unui burlac, decorat în lemn negru, cu o altă canapea de

piele. Era, evident, un refugiu intim, şi ştia că, probabil era nepoliticos să-l examineze.

Însă detectivii trebuie uneori să fie nepoliticoşi, ca să rezolve misterele. Pentru ea, David King era în mare măsură o enigmă.

Dar, mergînd prin cameră, regretă că hotărîse să-şi vîre nasul. Peste tot se zărea evidenţa devotamentului ferm al lui David pentru viaţa liberă de burlac: fotografii ale lui cu diverse femei, toate frumoase, în stilul lui lady Godiva; o acuarelă erotică; o hologramă a unui *Ferrari;* nu unul, nu două, ci trei cărţi de telefon, una dintre ele conţinînd şi numărul ei de telefon; şi un articol de ziar, vechi de ani de zile, înrămat, de la o organizaţie de femei, care-l descria pe David Robert King drept „Cel mai mare porc mascul şovin" al lunii noiembrie.

În bibliotecă erau cărţi despre masaj şi despre vin, directive pentru sporturi nocturne plăcute, cataloage de mecanisme – surpriză, cărţi cu maşini clasice, copii uzuate ale volumelor „Bărbatul senzual", „Bucuria sexului" şi, mai ales, „Cum să agăţi fetele".

Allison se încordă, sprijinindu-se de marginea unui birou mic, pe care se afla un computer şi un teanc de dischete. Lîngă acestea se afla un robot telefonic şi deasupra un carneţel de piele pe care era încrustat desenul unei limuzine şi cuvintele „Limuzinele King", dedesubt. Sub dată, David mîzgălise o listă de nume de femei, al lui Allison fiind încercuit. Terminase cu toate celelalte înainte s-o invite la cină?

Ieşi de aici, Allison, îşi spuse singură, privind

lista. *Nu mai rămîne în camera asta sau o să strici totul.*

David cunoştea două Karen, o Laurie şi o Laura, şi o doamnă exotică, pe nume Angelique. Bine că pe nici una nu o chema Allison. Asta făcea să fie puţin mai greu pentru el să-şi amintească să nu strige un nume greşit...

– Oh, Allison, nu fi proastă, murmură, muşcîndu-şi unghia de la degetul mare.

Dar autoprotecţia nu era o prostie. Bătu în listă cu degetele amorţite, apoi îşi plimbă privirea peste cărţi, peste fotografii, peste pictura în ulei a unei femei goale citind o carte pe o plajă.

Ar fi o prostie şi mai mare să pretindă că toate acestea nu o deranjau, că nu o interesa faptul că era una dintr-o distribuţie cu o mie de nume. În definitiv, nici Bette Davis n-ar reuşi să facă faţă. Jeanette MacDonald ar muri pur şi simplu, Becall i-ar spune să-i dea înapoi fluierul.

În ochi îi apărură lacrimi, în timp ce-l asculta pe David fluierînd nemelodios, în bucătărie. Ar fi trebuit să rămînă la armele ei. Ar fi trebuit să renunţe la bărbaţi. La naiba!

Axiomă: Bărbaţii o părăsesc pe Allison Jones. Enunţ: David King e bărbat. Concluzie...

Pleacă acum, Allison. Mai tîrziu va fi mai dureros.

O lacrimă reuşi marea evadare. Allison o şterse furioasă şi se ridică de la birou. Netezindu-şi rochia, îşi frecă din nou ochii şi încercă să-şi dreagă glasul. Începuse s-o doară, iar în cap avea un bîzîit îngrozitor, care o împiedica să gîndească.

Nu avea nevoie să gîndească. Ştia deja ce avea de făcut.

El curăţa rafturile bufetului din bucătărie, cînd ea apăru în spatele lui. Păreau părţi ale mobilierului unei căsuţe de păpuşi, comparate cu înălţimea lui şi cu mîinile lui mari. David fredona acum, cîntînd din cînd în cînd „dragoste adevărată", şi Allison recunoscu vag melodia ca fiind una dintre cele urlate la casetofonul din maşina lui.

Oricum, nu avem suficiente lucruri în comun, îşi spuse Allison, privind cum se mişca corpul lui îmbrăcat în blugi. Fusese o alegere proastă încă de la început.

Alegere? Oare ea avusese ocazia de a alege?

– Gata totul, anunţă David, storcînd buretele.

Se răsuci şi întinse braţele.

– Ce zici de un sărut drept recompensă, pentru că am făcut toată treaba murdară?

Nu toată, dragostea mea, se gîndi ea, studiindu-i faţa ştiind că era pentru ultima oară.

– David, trebuie să plec acasă, şopti, emoţia răpindu-i vocea.

El o privi, zîmbetul transformîndu-i-se într-o expresie îngrijorată.

– De ce, scumpo? Nu te simţi bine?

Ea îşi clătină capul, aplecîndu-l ca să-şi ascundă lacrimile.

– Te-ai îmbolnăvit?

El se aplecă şi îi puse o palmă pe frunte.

– Nu ai febră, dar, de altfel, mîinile mele au fost în apă caldă. Vrei o aspirină?

Ea îi acoperi mîna cu ale ei, simţind cum e străbătută de electricitate. Erau mîini musculoase

şi calde.

Nu era vina lui, îşi aminti singură. El nu făcuse nimic ca să merite să fie furioasă pe el. Fusese întotdeauna sincer. Ea, nu.

La revedere, dragostea mea, suspină inima ei, în timp ce ea îl strîngea şi mai tare de mînă. Ai grijă de tine.

– Nu, David. Pur şi simplu trebuie să plec acasă. Spune-i şoferului...

– Prostii, zise el brusc, cu o îngrijorare evidentă, te conduc chiar eu cu maşina.

Capitolul 8

Sună telefonul. Barry răspunse, în biroul lui Allison, în timp ce ea deschidea o sacoşă, pe care o adusese el, şi examina nişte conexiuni cu aspect amuzant şi un mosor cu aţă de pescuit.

– Nu, nu este aici, pentru moment, îl auzi pe Barry spunînd. Inima i se opri pentru o clipă.

Probabil că era David. Din nou.

Era o laşitate din partea ei să nu-l înfrunte, ştia asta, dar îi era teamă că, dacă ar face-o, s-ar prăbuşi şi ar accepta să-l vadă. În cele două săptămîni care trecuseră de la noaptea în care fusese la el acasă, se gîndise deseori să-i răspundă la telefon şi să accepte o întîlnire. Dar să fie din nou împreună ar fi amînat doar clipa în care el îi va frînge inima.

O urmărea zi şi noapte. Mai întîi, pusese o mulţime de întrebări despre cum se simţea ea, despre o vizită la doctor. Se oferise s-o ducă

chiar el la unul şi să-i plătească el, dacă ea nu-şi putea permite. Apoi încercase să-l facă pe Barry să-i spună ce se întîmpla. Întrebase dacă Allison se întîlnea cu altcineva, dacă era fericită şi aşa mai departe. Barry fusese mereu evaziv, dar asta nu părea să-l oprească pe David.

– Poate că Karen, Laurie, Laura şi Angelique sînt toate ocupate, zise ea, oftînd.

Nu, asta nu era corect. Ştia că ţinea la ea, în stilul lui limitat, de burlac. Închise ochii, amintindu-şi noaptea lor de pasiune, fiindu-i dor de el mai mult decît ar fi crezut că era posibil.

În camera alăturată, Barry îi spunea la revedere celui care sunase.

Barry intră în cameră. Ea îşi linse buzele şi întrebă:

– Era el?

Barry ridică două conexiuni şi le agăţă una de cealaltă, apoi o a treia, a patra, a cincea. Luînd-o pe a şasea de la Allison, clătină din cap.

– Era instructorul meu de alpinism. A schimbat antrenamentul pentru lunea următoare. Mi-am imaginat că nu vrei să vorbeşti cu el.

Oftînd din nou, ea aprobă din cap.

– Hei, pot să rămîn acasă, dacă nu faci faţă, zise el. A fost ideea ta ca eu să mă duc.

– Nu, nu, du-te, zise ea repede.

Îi trebuise mult ca să-l convingă pe Barry să facă un curs de ascensiune pe munte, iar această excursie era prima lui încercare de a urca pe ceva care nu era făcut de mîna omului şi nu era perfect perpendicular pe pămînt.

David nu sună deloc în acel weekend. Allison

îşi imagină că renunţase şi luni îi făcu semn cu mîna lui Barry, luîndu-şi la revedere, cu o inimă uşurată, deşi îndurerată.

Însă, la ora şapte sună telefonul. Allison ezită înainte să răspundă, fiind gata să pornească robotul telefonic.

– Dar dacă e ceva important? Dacă e un client? se întrebă cu voce tare, muşcîndu-şi unghia de la degetul mare. Dacă e cineva ca Raphael, distrus pentru că îi dispăruse cîinele? Sau dacă e Maribeth, din Europa!

De altfel, David nu sunase niciodată atît de devreme, dimineaţa. Probabil că putea fi liniştită.

Inspirînd adînc, ridică receptorul.

– Alo? zise cu o voce clară şi fermă.

Avusese dreptate. Era important.

– Allison? zise David. Am nevoie de tine. E o urgenţă.

Allison strînse receptorul cu amîndouă mîinile.

– David, ce s-a întîmplat? strigă ea. Te simţi bine?

Vocea lui părea obosită şi îndurerată.

– Mi-a dispărut cîinele. Nu-l găsesc nicăieri.

Ea se aşeză în spatele biroului, trăgîndu-şi halatul de baie peste genunchi, şi luă un creion.

– Tu nu ai cîine, zise.

– Abia mi-l luasem. Ca să mă consolez.

Din cauza ei? se întrebă Allison. Înghiţi în sec şi începu să mîzgălească pe un carneţel, scriind „David, David, David", cu o caligrafie frumoasă, în interiorul lupei din jurnalul ei. Inima îi bătea repede şi sorbea fiecare silabă rostită de el. Era atît de minunat să-i audă vocea, încît îi era greu să se

concentreze asupra a ceea ce spunea el.

Dar ceea ce-i comunica el nu avea sens.

– Eşti alergic la părul animalelor, sublinie ea.

– Nu, doar la păr de pisică. Am fost la doctor şi am verificat. Te rog, Ally-oop, el e singur, undeva. Probabil că e îngrozitor de speriat.

Era chemarea datoriei. Allison se apleçă în faţă, pe scaun, şi rupse foaia de hîrtie uzată. Începînd una nouă, oftă şi spuse:

– Bine. Descrie-l.

– Oh, mulţumesc, răsuflă David.

În ochii ei apărură lacrimi. Îi era atît de dor de el. Îşi atinse părul ciufulit cu mîna, ca şi cum ar fi fost acolo, să-l vadă, şi spuse cu blîndeţe:

– Descrierea, David.

David făcu o pauză.

– Nu ştiu ce să spun.

– Hai să începem cu rasa lui.

– St. Bernard.

Ea îşi încruntă sprîncenele.

– Un St. Bernard? David, nu poţi ţine un astfel de cîine în oraş!

Îl auzi supărîndu-se şi hotărî că nu era momentul pentru o prelegere. În definitiv, nici ea n-ar fi trebuit să ţină toate animalele acelea în casă. Problema era că ele nu aveau alt loc în care să se ducă.

– Bine, spuse ea liniştitor, un St. Bernard. Cîţi ani are?

– Cîţi ani are? repetă David. Nu ştiu!

– Cel de la magazinul de animale nu ţi-a spus?

– Magazinul de animale, se gîndi el şi apoi răspunse: L-am cumpărat de la o persoană par-

ticulară. Dar are cam, hm, 75 cm înălţime.

– Atît de mic? E mascul?

– Da.

– Atunci trebuie să fie pui, spuse ea, notînd totul. Ce pete are?

O altă pauză.

– Oh, petele obişnuite ale unui St. Bernard, cred.

– Roşu cu alb sau alb cu roşu?

– La naiba, nu ştiu.

Era într-adevăr îngrijorat; Allison îşi dădea seama de asta din încordarea din vocea lui. Profesionalismul puse stăpînire pe ea. Aproape că uită că cel cu care vorbea era David.

– În regulă, s-o luăm de la început. Există ceva care să-l diferenţieze de alt St. Bernard? Vreun semn special, poate? Un mod neobişnuit de a merge?

– Are două dungi negre, de pe frunte pînă pe nas, zise David triumfător.

Ea se scărpină pe nas cu creionul şi îşi încrucişă picioarele.

– Eşti sigur? E foarte ciudat.

– Sînt sigur.

– În regulă. Răspunde la vreun nume?

– Cujo, răspunse el repede.

Allison zîmbi în timp ce îl nota.

– Bine. Mai e altceva, David? Îi plac oamenii? Ce mănîncă?

Continuă cu o listă de întrebări. Răspunsurile lui David erau vagi şi preocupate, nefiind de prea mare ajutor. Dar dungile negre făceau cîinele uşor de reperat.

– În regulă, mă ocup imediat de asta, îi spuse ea, părîndu-i rău că discuţia ajunsese la final.

Nostim, visase cu ochii deschişi că va vorbi din nou cu el, dar nu-şi imaginase niciodată că vor discuta despre asta. Visele ei se îndreptaseră spre scene din filmele ei vechi, favorite, pînă cînd David devenise Bogie, iar ea era Ingrid, şi el, în loc să o urce în avion, la Casablanca, cădea în genunchi în faţa ei şi insista să se căsătorească pe loc.

– Cînd începem să-l căutăm? întrebă David.

Ea fu surprinsă de întrebarea lui.

– Cum adică, „noi"?

– Ei, e cîinele meu.

Nu o face, Allison, o avertiză o voce lăuntrică. De data aceasta, o ascultă.

– Oh, nu, spuse. Ca şi Philip Marlowe înaintea mea, lucrez singură.

– Dar...

– Ţinem legătura, spuse Allison şi închise repede.

Mai tîrziu, în aceeaşi zi, văzu limuzina, înainte ca şoferul s-o vadă pe ea. Era un *Lincoln* negru, mare, şi care plutea încontinuu în sus şi în jos pe străzi, ca un rechin căutîndu-şi prada. Allison nu avea nici o îndoială că David fie se afla în el, fie el îl trimisese.

Scăpă uşor de maşină. Orice detectiv de animale bun poate scăpa de o „coadă" sau poate găsi una.

Dar Cujo al lui David nu era de găsit nicăieri. Cercetă cartierul lui, evitînd *Packard*-uri, *Bentley*-uri şi *Lincoln Continental* tot timpul, punînd

întrebări vecinilor şi împărţind fluturaşi cu descrierea cîinelui şi numărul ei de telefon, cu promisiunea unei recompense pentru o informaţie utilă. Spre exasperarea ei, descoperi că majoritatea celor mari nubile femei din Pacific Heighters aveau planuri legate de atrăgătorul domn King. Una dintre ele avea întotdeauna grijă să-şi ude peluza, îmbrăcată în bikini, atunci cînd el ieşea din garaj cu una din maşinile lui. Alta îi vorbi despre petrecerile sălbatice ale burlacilor şi îi descrise cît de bine săruta el.

În zilele următoare, David sună de cîteva ori ca să afle progresele obţinute de ea, insistînd de fiecare dată să-i permită s-o însoţească. Dar ea continuă să meargă singură.

Orele pentru dimineţii erau cele mai bune pentru căutat. Cei mai mulţi oameni dorm încă, iar animalele pierdute, copleşite de aglomeraţia din timpul zilei, ies la iveală la răsăriturile soarelui şi îşi încep vînătoarea singuratică pentru hrană şi pentru căutarea casei.

Cu cît mai devreme, cu atît mai bune. Abia se luminase, cînd Allison cutreiera în lungul lui Embarcadero, strîngîndu-şi cordonul trenciului ca să se apere de ultimele rămăşiţe ale ceţii. Vagabonzii mai moţăiau încă pe bănci, în parc, vizavi de cabina de funicular verde şi strălucitoare, parcată pe un bloc de ciment. Soarele care se ridica sclipea pe suprafeţele reflectante ale masivului Hyatt Regency, unghiurile lui cvasi-piramidale deviind lumina ca o prismă. Alături, turnurile gemene cu birouri se înălţau în nori.

Era frig. Bătu din picioare, dorindu-şi o ceaşcă

de cafea. De ce venise aici, de fapt? Ar fi fost o coincidenţă uluitoare să-l găsească pe Cujo aici. Dar avusese un presentiment, cînd făcea duş, şi ea îşi urma întotdeauna presenimentele.

– Mda, exact. Ca şi cu David, zise cu tristeţe, înfundîndu-şi mîinile în buzunare.

Apoi, îl văzu. Şaptezeci de centimetri înălţime, roşu cu alb, şchiopătînd cu laba dreaptă din faţă. Mirosi cabina de funicular şi studie un trio de beţivi care dormeau, apoi începu să traverseze strada, îndreptîndu-se spre Hyatt.

Allison porni în direcţia lui, nici prea repede, nici prea încet. Ca şi cum ar fi simţit-o, el începu nişte manevre de scăpare, luînd-o drept spre fîntîna arteziană modernă din cealaltă parte a pieţei, un labirint de blocuri de ciment pe care erau matriţate cuvintele: „Quebec Libre" – opinia politică a artistului, şi nu neapărat a oraşului. Un zid de apă ţîşnea deasupra unei alei şi în acel loc cîinele se întoarse şi privi în direcţia ei.

Dungile negre! Două, chiar sub ochi. Menţinînd un pas stabil şi calm, se îndreptă spre el.

– Cujo? strigă ea, cu o voce caldă şi prietenoasă. Cujo? Vino aici, băiete.

El dădu din coadă şi lătră. Allison zîmbi încurajator.

– Aşa. Vino aici.

Lătrînd din nou, el se întoarse şi merse repede mai departe. Allison se strîmbă şi se apropie de el cu paşi mărunţi.

– Haide, scumpule. Hai să mergem acasă, la David.

El făcu trei paşi înainte şi unul înapoi. Allison

rămase nemişcată, lăsîndu-l s-o studieze, încercînd să pară cît mai neamenințătoare posibil. Pălăria ei cocheta cu vîntul aspru de dimineaţă, dar ea nu făcu nici o mişcare ca s-o ţină.

– Hei, doamnă, ai douăzeci şi cinci de cenţi în plus? o întrebă un bărbat.

Era unul dintre beţivii care dormise pe bancă şi care reuşise cumva să se strecoare în spatele ei. Era zdrenţăros, cu părul maroniu, zburlit, şi mirosea a vin.

– Nu, zise ea, te rog, pleacă.

Deodată, îi veni o idee şi întoarse capul pe jumătate.

– Stai. Ascultă, dacă poţi să fii atent la cîinele ăsta şi să te asiguri că nu pleacă, îşi dau un dolar.

– Să-l văz, ceru el.

– Nu. Mai întîi trebuie să păzeşti cîinele, spuse ea, pornind deja.

Trebuiau să fie telefoane în Hyatt. Cum ieşi din teritoriul St. Bernard-ului, o luă la fugă înăuntru.

Telefoane erau, dar ea nu avea nici măcar zece cenţi. Nici cei cîţiva muncitori care se pregăteau pentru ziua de muncă. Nu era deschis nimic. Nimeni nu avea să schimbe. Era sigură că tocmai intrase în Zona Crepusculară.

– La naiba, murmură.

Era o prostie de neiertat din partea ei. Întotdeauna avea la ea mărunţiş. Dar astăzi nu avea nici măcar bani de autobuz.

Va da vina pe David, hotărî. Fusese prea preocupată de el.

Pînă atunci, de unde să ia fise?

Lobby-ul cavernos al hotelului avea două fîn-

tîni: o sferă uriaşă plutind deasupra unui bazin la fel de neted şi întunecat ca sticla neagră, şi un şuvoi cu meandre, într-o cutie dreptunghiulară, care clipocea în stil oriental peste nişte pietre mici, roşcate.

În acel şuvoi, oamenii îşi puseseră dorinţe. Sub ape mişcătoare străluceau monede de cinci cenţi, de 1 penny, de douăzeci şi cinci de cenţi.

– Evrika! strigă Allison, căzînd în genunchi şi întinzîndu-se să salveze ceva din comoara scufundată.

Dar, aşa cum se întîmplă deseori, era prea scundă ca să-şi îndeplinească cu succes misiunea.

– La naiba, murmură din nou şi, fără nici un moment de ezitare, se urcă în fîntînă – cu cizme, trenci şi cu tot restul – şi înaintă cu greu spre moneda cea mai apropiată.

– Te-am prins, ticăloasă mică!

Zîmbind, înhăţă încîntătoarele monede subţiri.

– Acum, tot ce-mi mai lipseşte e să răspundă o femeie la telefon...

– Pot să vă ajut? întrebă o voce severă în spatele ei.

Ea trecuse cu un picior înapoi, peste margine. Apa se scurgea pe covor, ca şi cum cineva ar fi turnat-o prin blugii ei, iar bărbatul care o privea – şi purta o insignă cu numele Hyatt – nu era amuzat.

– E o urgenţă, îi spuse ea şi alergă spre telefoane.

– Ce gen de urgenţă? întrebă el, urmînd-o, dar la numărul lui David suna deja.

– David? L-am găsit! strigă ea la telefon. Repede! L-am prins la colţ. Sîntem la Embareadero.

– Allison?

Ea se aştepta parţial ca el să fie adormit, dar vocea lui era clară şi părea alarmat.

– La Embareadero? Ce faci acolo?

– L-am găsit pe Cujo! Grăbeşte-te! spuse ea şi închise.

Afară, vagabondul reuşise nu numai să păzească cîinele, ci să-l şi îmblînzească. Stătea pe marginea monumentului funicularului, bătîndu-l uşor cu palma pe spate, în timp ce cîinele saliva extaziat şi dădea din coadă ca un metronom.

Allison merse spre el, zîmbind şi strîmbîndu-se în acelaşi timp.

– Mi-e teamă că am o veste proastă, spuse ea, aşezîndu-se lîngă bărbat. Se pare că nu am nici un ban la mine. Dar stăpînul vine să-l ia şi sînt sigură...

Bărbatul rîse.

– Credeam că ai un ochi pentru detalii, spuse el tărăgănat.

Allison deschise gura. Era poliţistul care lucra sub acoperire şi pe care-l descoperise în faţa *Clubului Hubba Hubba.*

Ridică din umeri, simţindu-se ca o bleagă. Bărbatul îi făcu cu ochiul şi plecă, mergînd agale, întorcîndu-se la postul lui de pe banca parcului.

Cujo se aşeză la picioarele ei şi începu să moţăie. Allison îi era recunoscătoare pentru căldura lui. Tremura, simţind cum i se face pielea de găină, şi încercă să-şi stoarcă pantalonii. Tot dezastrul se petrecuse de la genunchi în jos, aşa că

lucrurile nu erau chiar imposibile, dar picioarele i se transformau deja în blocuri de gheaţă.

– Deci, Cujo, acesta e numele tău, zise ea, curbîndu-se şi îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

Cîinele pufni şi îşi lăsă capul pe curbura cizmei ei, aranjîndu-se pentru un pui de somn. Allison îşi dori să o poată face şi ea – nu dormise prea bine în ultima vreme –, dar tremura prea tare.

Şi continuă să tremure o vreme ce i se păru o eternitate. Cujo moţăia şi visa, privind cu aplomb problema salvării sale. Trebuie să fie drăguţ să duci o viaţă de cîine, se gîndi Allison, în timp ce el începu să sforăie.

În sfîrşit, un scîşnet de cauciucuri anunţă sosirea lui David. Allison clipi. El conducea o autofurgonetă simplă, obişnuită.

David nu se grăbi să coboare. Nevrînd să sperie cîinele, ea rămase unde era şi îl lăsă pe David să vină la ei.

– Ei bine, iată-l! anunţă ea, îmbujorîndu-se, în timp ce o căldură tulburătoare înlocuia instantaneu tremuratul.

Sveterul irlandez tricotat al lui David reliefa umerii lui largi, iar blugii scoteau în evidenţă mijlocul lui subţire. Se înălţa deasupra femeii şi a cîinelui, ochii lui fiind îndreptaţi nu asupra prietenului lui de mult pierdut, ci asupra ei.

– Nu te bucuri să-l vezi? continuă ea, făcînd semn spre căţelul adormit.

– Ah, sigur, răspunse David, apoi îşi dădu părul lui ondulat şi minunat la o parte de pe frunte şi zise:

– Allison, te-am minţit. Nu am nici un cîine.

– Cum?

Cujo tresări şi scoase un lătrat ascuţit.

Ochii albaştri ai lui Allison scăpărau flăcări.

– Nu ai? Atunci, ăsta ce e?

Făcu semn spre St. Bernard.

– Şi asta?

Ridică un picior ud.

– Ţintă ratată? întrebă el, încercînd s-o facă să zîmbească.

Cînd ea n-o făcu, David clătină din cap, cu o remuşcare plină de umilinţă.

– Dumnezeule, scumpo, îmi pare rău, murmură, luînd-o în braţe. N-am vrut să iasă ceva rău din asta.

– Atunci, ce rost a avut înşelătoria cu cazul?

Îşi smulse pălăria şi o aruncă de pămînt.

– La naiba, David!

El îi luă mîna într-a lui şi o duse la buze.

– Ştii de ce, detectiv Jones.

Un fior de plăcere intensă o traversă. Închise ochii şi trebui să-i forţeze să se deschidă din nou. Mîna ei rece era prinsă într-a lui, caldă şi protectoare. Corpul lui îl apăra pe al ei de vînt; privirea lui senină îi îmblînzea indignarea.

– Am presupus că o să mă laşi să te ajut să cauţi cîinele, explică el, ridicîndu-i pălăria şi punîndu-i-o pe cap. Altfel nu te-aş fi trecut niciodată prin asta. Dar măcar a trebuit să continui să mă suni, cu rapoartele despre caz.

– Dar...

– Allison, ţi-am promis că n-o să-mi impun prezenţa, dar acum trebuie. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar acum o s-o fac.

Cerul devenea mai luminos şi lumina se reflecta în ochii ei albaştri. Speranţa şi euforia – şi, da, teama – îi strînseră stomacul şi îşi croiră drum în sus, spre gît.

El se uită la cîine.

– Nu-l putem lăsa aici, zise. Poate că e timpul să am şi eu un cîine. Chiar şi burlacii au nevoie de dragoste.

O privi direct pe Allison.

– Hai să-l ducem la munte, ca să zburde. Are nevoie de o pauză. Şi la fel şi noi.

– Eu...

Nu putea să spună „nu". Durerea produsă de dorul pentru el creştea în ea şi nu putea s-o ignore. Ar fi durut-o prea mult să se despartă din nou de el.

Deşi avea să se întîmple, mai devreme sau mai tîrziu, îşi reaminti singură.

Reuşi un zîmbet plin de lacrimi.

– Bine, şopti. Dar mai întîi trebuie să mă duc acasă să mă schimb.

– Nu, hai să mergem acum. Poţi să scoţi totul de pe tine în autofurgonetă – tot ce e ud. Am o pătură cu care să te înveleşti.

Nu voia să rişte s-o lase să se răzgîndească. Dacă mergeau acasă la ea, ar fi fost uşor pentru ea să opteze pentru un ceai, pentru o discuţie scurtă şi pentru o altă concediere. La naiba, nu o va pierde de două ori!

Fii atent, îl avertiză vocea lui interioară. Nu o presa.

– Haide, Allison, o îndemnă, punîndu-şi braţul în jurul taliei ei. Cujo vrea să mergi, nu-i aşa, bă-

iete?

– Ham, răspunse Cujo.

Porniră toţi trei spre autofurgonetă. David îl puse pe Cujo în spate şi o ajută pe Allison să urce în cabină. Înainte să închidă uşa, o sărută cu tandreţe, mîngîindu-i lobul urechii cu degetul. Allison nu se putu abţine să răspundă, inspirînd adînc cînd buzele lui le arseră pe ale ei.

– Ce voiai să-mi ceri? şopti ea cînd el se retrase şi se pregătea să închidă uşa.

– Am făcut-o deja, răspunse el. Şi tu ai spus „da".

– Nu mi-am dat seama că ai vrut să spui sus, departe, pe munte, zise ea, după ce merseseră deja două ore cu maşina.

Se întinse sub pătură, picioarele goale mîncînd-o din cauza lînii.

– Pînă să ajungem acolo, va trebui să ne întoarcem.

– Nu, nu-i aşa. Am o căsuţă acolo.

Ea se încruntă la el, deşi emoţia urca în ea ca o rachetă. O noapte singură cu el. Chiar şi acum corpul ei ardea de dorinţă, încălzit de amintirea singurei lor nopţi împreună. David, gol, deasupra ei, conducînd-o spre înălţimi minunate...

– Stai puţin! protestă. N-ai spus nimic despre faptul că ne vom petrece noaptea acolo! Nu am haine. Cine o să aibă grijă de animalele mele?

– Allison, o întrerupse el, luînd o mînă de pe

volan şi strecurînd-o sub pătură, stai liniştită. Va fi bine. O să ne oprim la un telefon şi poţi să o suni pe Femeia Bionică sau pe Janet, ca să-i hrănească pe gălăgioşii aceia ai tăi.

– Dar, David...

– Te rog.

David îi zîmbi, cu ochii înfometaţi şi triumfători.

– Cum a fost chili? întrebă David, luînd o înghiţitură de bere.

Stătea la picioarele ei, ţinînd o farfurie în echilibru, pe genunchi. Focul trosnea în căminul de piatră, aruncînd umbre care dansau pe podeaua de lemn şi pe tavanul din grinzi. Cînd David se răsuci ca s-o privească, în părul lui licărea o aureolă albastră.

Aşezată pe canapeaua tapisată, Allison se închisese în sine. Nervii, îşi spunea ea, dar era mai mult decît atît. Era aşteptarea, dorinţa şi realizarea faptului că singura distracţie pe care o oferea căsuţa – mîncarea – avea să se termine în curînd. Nu exista nici radio, nici televizor, nici măcar vreo carte care să umple orele nopţii catifelate. Nu existau decît un bărbat şi o femeie. Electricitatea care producea scîntei între ei crescu în intensitate cînd David îşi puse jos sticla de bere şi începu să-i strîngă glezna, sub blugii rigizi, care se uscaseră în faţa focului.

Singura distracţie era Cujo. Allison se aplecă şi îl scărpină, trecîndu-şi mîna prin blana lui

deasă.

– Nu, spuse David. O să-l trezeşti.

Ca la un semn, cîinele se trezi, îşi ridică capul şi se mută mai aproape de foc.

Degetele lui David se plimbară de la gleznă spre pulpă. Înţepături ascuţite începură să treacă prin piciorul lui Allison, ca şi cum ar fi amorţit, urcînd odată cu mîna lui David. Se învîrteau şi se învolburau în interiorul ei, curenţii unei dorinţe arzătoare pe care încercă s-o potolească, îndepărtîndu-se de el, încrucişîndu-şi picioarele, în stil indian, şi trăgîndu-şi pătura peste genunchi.

– Mi-a fost dor de tine, şopti el, urmărind-o. Atît de mult. Am petrecut clipe frumoase împreună, nu-i aşa?

– Mai e chili?

– Nu-i aşa?

David îngenuche în faţa ei, luîndu-i cu forţa farfuria goală şi punînd-o pe podea. Cujo o mirosi şi începu s-o lingă.

– N-ar trebui să-l lăsăm să facă asta, spuse Allison, evitînd privirea pătrunzătoare a lui David. O să creadă că-l vom lăsa s-o facă tot timpul.

– O să-l programez pe Gort să-l atingă. Nu-i aşa?

Căutînd pe sub pătură, îşi puse o mînă pe genunchiul ei. Muşchii coapselor ei se contractară. Inele de senzaţii se răspîndeau în evantai din locul moale şi doritor, cercuri magice care emanau o vibraţie de dragoste şi dorinţă. Atingerea lui stîrnea o dragoste şi mai mare pentru el – pentru tot ce-l făcea bărbat, ce-l făcea unic, ce-l făcea David.

Mîna lui se mişcă pe spatele piciorului ei. Allison îşi ţinu respiraţia şi el gemu ca răspuns, prinzîndu-i în mînă partea de jos a bazei spatelui.

– Allison, de ce ai fugit? murmură el. De ce, chiar şi acum, te ascunzi de mine? Nu-ţi cer prea mult...

Vocea i se stinse.

– Poţi da orice vrei, poţi face tot ce vrei.

Cînd ea nu spuse nimic, el îşi trecu degetul mare de-a lungul cusăturii interioare a blugilor ei, seducător de aproape de despicătura dintre coapse, şi suspină.

– Dacă tu nu vorbeşti, o s-o fac eu, murmură el. Allison, cînd am făcut dragoste cu tine a fost diferit de orice altceva din viaţa mea. A fost... nepămîntesc. Corpul tău e atît de cald şi de receptiv, atît de dulce şi de tandru.

Îi strînse genunchiul.

– Ai fost ca o lavă topită care m-a înconjurat, atunci cînd am intrat în tine. Nu m-am culcat niciodată cu o femeie ca tine, şi al naibii să fiu dacă o să las ceva atît de bun fără luptă.

Nu s-a culcat niciodată cu o femeie ca ea. Nu: n-a iubit niciodată. N-a ţinut şi n-a dorit niciodată, la naiba, să se impună puţin asupra ei. Nu-i păsa ce făcea ea. La naiba, nu i-ar păsa nici dacă ea s-ar culca cu altul. Din cîte ştia, el continua să le vadă pe celelalte femei de pe lista lui.

– O vrei? îl întrebă, lacrimile voalîndu-i ochii.

Îi ridică mîna şi i-o lipi de ea.

– Dacă o vrei atît de mult, ia-o.

Izbucni în lacrimi. David o strînse imediat în braţe, apăsîndu-i faţa pe umărul lui, în timp ce-i

mîngîia tîmplele, fruntea, cîrlionţii lucioşi.

– Scumpo, oh, iubito, oh, draga mea, zise el melancolic. Dragostea mea mică, ce s-a întîmplat? Care e problema?

– David, David, eu...

Nu putea să-i spună. El ar pleca în mod sigur dacă ar şti că ea îl iubeşte. Îşi amintea remarcile lui despre căsătorie, îşi amintea cît de agitat devenise, cum Patricia Courtney rîsese numai la gîndul că David King s-ar căsători. Prietenii lui făceau chiar şi pariuri în privinţa asta.

– Şşt, murmură el, sărutînd-o pe creştetul capului. Nu spune nimic.

Poate că dacă el n-ar fi spus acele cuvinte, ea s-ar fi hotărît şi ar fi mărturisit. În loc de asta, înclină în tăcere din cap şi cedă, lăsîndu-se în braţele lui, permiţînd tristeţii să se transforme în bucuria de a fi cu el.

Încearcă să te bucuri de moment, îşi spuse singură. Va savura ceea ce avea, în loc să deplîngă ceea ce nu avea.

– Îmi pare rău, mormăi, ştergîndu-şi ochii. Am avut o săptămînă proastă şi cred că mi-am pierdut controlul.

– Nu trebuie nici măcar să te scuzi faţă de mine, spuse el, prinzîndu-i una din lacrimi cu degetul mare.

Ochii lui întunecaţi străluceau de o căldură aurie, privind într-ai ei cu o liniştire calmă.

– Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci.

Ea îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi.

– Inclusiv să merg în pat cu tine? îl provocă.

El îi masă gîtul şi umerii cu mîngîieri experte, cunoscătoare, care slăbiră încordarea şi o forţară să se lipească de el.

– Dar vrei să mergi în pat cu mine.

O sărută, dezmierdîndu-i gura într-o maleabilitate supusă. Îi mîngîie buza de sus cu a lui, îngăduind gurii lui să se deschidă, cînd absorbi carnea trandafirie. David mirosea a bere şi a fum de lemne – arome virile, viguroase care o invadară cînd inspiră adînc.

– Nu-i aşa?

Buzele lui se mutară spre colţul gurii ei, prinzîndu-l uşor şi apoi trasînd o cărare arzătoare în pielea albă şi moale de sub bărbia ei. Mîinile lui îi modelau umerii, îndepărtînd prin masaj tot mai mult din nervozitatea ei.

– Nu-i aşa, Allison?

Fără cuvinte, ea clătină din cap.

– Nu?

– Nu, spuse ea răguşit.

– Mai vedem noi.

Vocea lui răsuna adînc, din piept, masculină şi răguşită.

David se ridică, apoi se aplecă şi o ridică în braţe, ca şi cum n-ar fi cîntărit mai mult decît un fulg de pernă. Aruncîndu-şi pătura peste umeri, se îndreptă spre ieşirea din cameră.

Ea nu protestă, lărgindu-şi doar ochii întrebători, în timp ce el o ducea în ungherele întunecate ale căsuţei, pe lîngă pereţi cu pături indiene şi afişe prăfuite, făcînd reclamă pentru piese de maşină greu de găsit.

– Acolo e mansarda, spuse el, dînd colţul şi

începînd să urce un şir de trepte grosolan tăiate.

Dedesubt, focul trosnea şi pocnea, ridicînd căldura în adăpostul de lemn de pe palier. Usciorul era jos, aproape atingînd capul lui David, cînd acesta se opri în pragul uşii şi o privi pe Allison.

Peste prag, se gîndi el, ca un mire şi o mireasă.

Înăuntru era foarte întuneric. David se mişcă cu prudenţă pînă cînd piciorul lui atinse colţul unei somiere de pe podea. Lăsă pătura să cadă peste ea, aranjînd-o cu o mînă, în timp ce Allison se ţinea de gîtul lui.

– E o lampă, aici, undeva, spuse el, lăsînd-o jos pe patul temporar.

O părăsi pentru o clipă; îl auzi foşnind în întuneric. Urmă un fîşîit şi o flacără mică, şi apoi îi văzu faţa învăluită de lumina de gaz galben. Potrivea flacăra unei lanterne *Coleman,* aranjată pe un coş portocaliu.

– Credeam că ai lumină cu energie nucleară, spuse ea, ridicîndu-se într-un cot.

Inima îi bătea atît de tare, încît se temea că îi va sparge pieptul. Totuşi, reuşi să aibă o voce liniştită, ca şi cum scena plînsului, de la parter, n-ar fi avut loc niciodată, şi caleidoscopul de griji şi temeri, care se răsuceau în interiorul ei, nu era nimic altceva decît bucăţi de sticlă colorată.

El se aşeză lîngă ea.

– Nu. Asta e refugiul meu. Prietenul meu Bob îi spune „Casa Huckleberry", spuse David şi zîmbi. Ne-am distrat grozav în căsuţa asta, pe vremuri. Sper că o să reuşesc s-o desprind pe soţia lui de

pe el, din cînd în cînd, pentru un weekend cu băieţii.

– Căsnicia poate fi o închisoare, spuse Allison prietenoasă, inima îngreunîndu-i-se puţin.

El ridică din umeri.

– Hai să nu vorbim despre alţii. Hai să nu mai vorbim deloc.

Se întinse deasupra ei, susţinîndu-şi greutatea în coate. Lumina palidă îmblînzea trăsăturile lui necuviincioase, în timp ce el îi ridică mîna la buze şi îi supse degetele, unul cîte unul, nedesprinzîndu-şi nici o clipă privirea de la ea. Allison văzu liniile din jurul ochilor lui şi observă pentru prima dată tenta de cenuşiu de pe tîmplele lui – doar cîteva şuviţe, dar suficient ca să strălucească ca argintul în lumină. Îi făcu plăcere să le observe, avînd oarecum senzaţia că îi cunoştea un secret. Şi-ar fi dorit să-i ştie mai multe secrete, să împărtăşească mai mult din viaţa lui.

– Allison, îţi aminteşti cum a fost? şopti el. Îţi aminteşti cît de bine ne-am simţit?

Ea aprobă din cap, lingîndu-şi buzele, şi el îşi alunecă limba spre centrul palmei ei şi de-a lungul pulsului care îi bătea în încheietură.

– Va fi şi mai bine, zise el, ridicîndu-i mîna deasupra capului.

Spatele ei se arcui, sînii împingîndu-se spre el. David îşi coborî capul spre punctele suculente care se încordau împotriva părţii de jos a sveterului ei moale, frecîndu-şi faţa de ele. Le prinse între dinţi, ridicîndu-i şi celălalt braţ deasupra capului, ţintuind-o sub greutatea corpului lui.

Cînd, în sfîrşit, el îi eliberă braţele, Allison îi

cuprinse gîtul cu ele, mişcîndu-se graţios ca o balerină, ridicîndu-se de pe somieră, în timp ce el îi săruta şi îi mîngîia alternativ sînii. Cîrlionţii ei scînteiară în lumină, cînd ea îşi roti capul dintr-o parte în cealaltă, respiraţia devenindu-i întretăiată.

Nici unul din ei nu spuse nimic, cînd David o ridică în şezut şi îi scoase sveterul şi sutienul. Ea rămase în faţa lui, în aerul cald şi parfumat, cu sînii mici, trandafiri şi umflaţi, cu ochii plini de dragoste.

– Odată ce începem, nu mai e cale de întoarcere, spuse el criptic, şi ea aprobă din cap, fără să înţeleagă la ce se referise David.

Atunci, el îi scoase blugii şi pantalonaşii şi îi depărtă picioarele, ca s-o admire. Allison roşi şi încercă să-şi apropie coapsele, îngenunchiind în faţa lui, dar el nu o lăsă.

– Eşti atît de frumoasă acolo, îi spuse, mîngîind-o. De ce vrei să o ascunzi de mine? Eşti o tigroaică! şopti admirativ. Nu am cunoscut nici o femeie atît de receptivă, atît de plină de foc. Allison, eşti incredibilă!

David se ridică în genunchi, susţinînd-o de baza spatelui şi mîngîind-o. O exploră, descoperind din nou modul splendid în care era făcută. Acoperind-o cu corpul lui, îi sărută şi îi linse sînii, inundînd cu adoraţii fiecare părticică la care putea ajunge.

Allison auzi succesiunea rapidă a plesniturilor, cînd el îşi descheie nasturii. El îi dădu drumul, dar ea îşi păstră poziţia, şi apoi el alunecă în interiorul ei, trimiţînd un val de şoc al senzaţiilor care aproape că o făcu să leşine.

David strigă. O prinse de talie, împingînd cu violenţă, apoi îşi dădu capul pe spate şi se forţă să încetinească.

– Nu te rănesc, nu-i aşa, iubito? întrebă el.

Allison nu putea să vorbească. Abia dacă îl putea auzi, peste sunetul care îi năvălea în cap. Ca răspuns, se împinse în el, căutînd, cerînd mai multe mişcări sălbatice. Era încinsă, fierbinte, lipsită de raţiunea a ceea ce făcea. Se împinse în el, iar şi iar, fără să simtă nici o ruşine şi nici o jenă pentru răspunsul ei primitiv, nesimţind decît o dorinţă implacabilă de mai mult.

– Da, gîfîi el, ascultînd comanda corpului ei.

Se trase înapoi, în picioare, şi o ridică şi pe ea, astfel încît Allison se înălţă spre tavan. Ea se agăţă de el, cu picioarele pe somieră, apoi îl împinse în spate.

Mîinile lui împiedicară căderea, dar David înţelese ce voia ea. Lăsîndu-le pe spate, o ajută să încalece pe şoldurile lui şi îşi întinse picioarele. Acum, Allison era deasupra lui, cu mîinile pe pieptul lui, ondulîndu-se ca o dansatoare din harem, încercînd să-i facă plăcere.

– Scumpo, scumpo, cînta el iar şi iar. Allison, doamna mea frumoasă.

Corpul ei strălucea de transpiraţie. Era încinsă, fierbinte, şi prinsă de valul ritmic care o invada, propulsînd-o spre apogeu, oricît încerca să se abţină. Mai mult, mai mult, cerea corpul ei, contorsionîndu-se în strînsoarea puternică a lui David. El îi umplea fiinţa, esenţa lui pătrunzînd-o ca un drog puternic care o făcea nesăbuită din cauza dorinţei.

– Allison, o să termin, şopti el.

Lumina strălucea în jurul ei, apoi izbucni în mii de stele. Ea era toate stelele, şi nici una dintre ele, pulsînd de o plăcere pe care nu şi-o imaginase nici în cele mai sălbatice fantezii ale ei. Striga, plutea şi lovea pieptul lui, şi nu mai era ea însăşi. Era toate femeile care iubiseră vreodată şi care cunoscuseră extazul de a face plăcere iubiţilor lor; toate femeile care se pierduseră vreodată în plăcerea supremă. Era totul şi nimic; era totul.

Ultimele senzaţii se strînseră în interiorul ei, trimiţînd încărcături de electricitate care o făceau să danseze deasupra lui, simţindu-l în ea.

Apoi, David îi strigă numele, prinzînd-o de talie, arcuindu-se astfel încît corpul lui se ridică de pe somieră. Ea îi simţi eliberarea, urmărind secătuită, dar cu o fascinaţie fericită, cum corpul lui era nimicit de aceeaşi exaltare copleşitoare ca şi al ei.

– Allison! strigă el. Oh, Allison!

Apoi, el tăcu, strînsoarea lui slăbind. Braţele îi căzură şi gemu.

– Sînt mort, anunţă David, expirînd.

Ea se aplecă în faţă, odihnindu-şi torsul pe al lui, cuprinzîndu-l în braţe. Inima lui bătea cu putere.

– Pot să reînvii, spuse ea, punctîndu-i faţa cu sărutări.

El îşi trecu degetele prin părul ei.

– Presupun că nu e un joc de cuvinte.

– Bineînţeles că nu.

El rîse. Zîmbetul îi pieri şi ridică capul ca s-o privească.

– Allison, nu vreau să te pierd, spuse, atingîndu-i părul, umerii, sînii. Ţin la tine. Însemni foarte mult pentru mine. Viaţa e mai frumoasă cînd eşti lîngă mine. E ceva nou.

Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Probabil că spusese prea mult.

– Hai să dormim acum, zise, trăgîndu-i capul la pieptul lui.

Dar Allison era prea şocată ca să poată dormi. Îi asculta respiraţia lentă, lacrimi de fericire confuză curgîndu-i pe faţă. El ţinea la ea! O dorea!

Se înroşi. Corpul adormit al lui David radia căldură şi ea simţi brusc nevoia să se răcorească.

Merse în bucătărie şi deschise robinetul chiuvetei, stropindu-se pe faţă cu apa rece ca gheaţa. Calmează-te, îşi spuse singură. Bineînţeles că ţine la tine. Şi toţi ceilalţi au ţinut.

Chiar cînd oprea apa, două mîini mari îi cuprinseră talia. Părul bărbătesc aspru se frecă de spatele ei, şi bărbăţia puternică şi dornică se lipi de ea.

– Sînt eu, Lazăr, spuse David. A avut loc un miracol cu mine. Vrei să mi te alături?

Capitolul 9

– Ai-ho, ai-ho, mergem prin pădure! cîntă Allison, bătînd ritmul pe pieptul lui David.

Acesta mergea printre copaci, cărînd-o în cîrcă, reluîndu-şi jocul, care durase tot week-end-ul, de vînătoare cu Cujo.

Hainele lui Allison era murdare, dar ei nu-i păsa. Avea mai mulţi rugi în păr şi mai mult noroi pe obraji – şi mai multe beţişoare în şezut – decît avusese vreodată în mult criticatele ei zile de băieţoi, dar nu se simţise niciodată mai bine.

– Sîntem pe urmele tale, cîine! strigă David, prăbuşindu-se printre cătine. Ar fi mai bine să dai din coadă!

– Are nevoie de un camion?

– Da, de o remorcă, aprobă David. Poate de un *Woodie*. Îţi aminteşti zilele surf-ului, Allison? Slipuri lăbărţate şi oxid de zinc pe nas?

– Da, farmecul vremurilor vechi, zise Allison.

Cît de mult îmi lipseşte costumul meu de baie lăbărţat. Exact ca al lui Dorothy Lamour.

– Prostuţa mea nostalgică, rîse David. Nu cred că ultimii patruzeci de ani au trecut şi în lumea ta. Dacă era după tine, am trăi cu toţii în alb-negru.

– Fanaticul meu bărbat al viitorului, ripostă ea. Dacă ar fi după tine, am fi cu toţii roboţi.

– În nici un caz. Costul întreţinerii tale ar fi prea ridicat. Ar trebui să cheltui o avere ca să te păstrez bine unsă, spuse el. De altfel, adăugă cu un chicotit mic, sînt destul de modern în tehnologia mea. În definitiv, am deja un instrument de precizie.

– Oh, frate, spuse ea, bătîndu-l cu palma pe cap.

– E adevărat, nu? întrebă el, simulînd că ea îi jignise sentimentele.

Îşi frecă ceafa de sînii ei, gemînd.

– Ah, aceste servomecanisme delicioase ale tale îmi încarcă bateriile, iubito.

– Atunci, opreşte-te! ţipă ea, rîzînd. Eşti deja destul de încărcat.

Cujo, doar la un metru în faţa lor, se răsuci şi lătră la ei. Allison îşi dezgoli dinţii şi făcu un gest ameninţător, ca şi cum ar fi vrut să se repeadă la el. Cujo lătră din nou şi dispăru de pe cărare într-un desiş de conifere.

– La naiba, nu oboseşte niciodată? gîfîi David, schimbînd centrul de greutate al lui Allison. Sînt pe cale să mă prăbuşesc!

– Ţi-ai ieşit din formă, îl certă Allison, ciupindu-l de ureche.

El se prefăcu că-i dă drumul jos, rîzînd de ţipă-

tul ei cînd îi prinse din nou picioarele.

– Uite cine vorbeşte! Atît de leneşă că are nevoie de un şofer şi ca să meargă!

– Măcar asta te menţine pe tine în afaceri, replică ea cu obrăznicie.

– Asta ţi-e recunoştinţa, mormăi David. Totuşi, vorbind serios, dragostea mea, va trebui să te las jos, altfel o să fac hernie.

– Oh, domnule King, sînteţi atît de romantic. Exact ca şi Clark Gable.

El merse cu spatele spre o stîncă şi o lăsă jos. Apoi se întoarse spre Allison şi o luă în braţe.

– Ai al naibii de multă dreptate, draga mea, zise, trecîndu-şi gura deschisă pe obrazul ei. Dumnezeule, Allison, crezi că putem face dragoste din nou?

Înainte ca ea să poată răspunde, David îi prinse sînii în palme şi îi suflă în ureche. Corpul ei răspunse instantaneu, sfîrcurile înălţîndu-i-se ca nişte muguri mîndri şi tremurători, simţind pulsaţii vibrîndu-i între picioare. Era ca şi cum ea ar fi fost o lumînare pe care el tocmai o aprinsese, arzînd şi topindu-se imediat, pregătită, maleabilă şi strălucind doar pentru el. David o învăţase nişte secrete minunate în timpul celor două zile şi nopţi de pasiune, şi carnea ei era dornică să înveţe mai mult.

– Mai bine nu, zise Allison, cu regret. Am fost de acord că avem timp doar pentru o zbenguială scurtă.

Sprîncenele lui se ridicară încet.

– Cu Cujo, adăugă ea, zîmbindu-i şi clătinînd din cap.

– O să avem timp diseară, şopti el, după ce o să ajungem acasă şi o să ne terminăm treburile. Probabil că o să găsesc o grămadă de apeluri telefonice înnebunite, pe automat. Slavă Domnului că mi-am uitat „beepe"-ul.

– Sper că Festina Lente nu a realizat o ieşire precipitată spre raiul ţestoaselor, spuse Allison, încruntîndu-se. Nu e obişnuit cu climatul din San Francisco. Îi place deşertul. E al profesorului Ptacek, din Albuquerque.

Mîinile lui David se strecurară sub sveterul ei şi în sutien. Îi răsuci sfîrcurile între degetele mari şi arătătoare.

– Raiul ţestoaselor?

Ea încercă să vorbească, dar fiorii de plăcere o copleşeau.

– D-da, răsuflă în cele din urmă. Cînd aveam cinci ani, am găsit-o pe pisica mea, Dunbar, „dormind" într-un şanţ. Era primul meu contact cu moartea. Eram de neconsolat. Zîmbi cu tristeţe.

– Profesorul meu de la şcoala de duminică mi-a spus că Dunbar nu putea ajunge în rai, pentru că nu avea suflet. Am refuzat să cred asta. Am decis că fiecare animal avea propriul lui rai, şi că Dunbar mersese în raiul pisicilor.

Gemu cînd el trase de vîrfurile încordate.

– Răspunsul unui copil la o idee dificilă.

El o trase la pieptul lui.

– Doar că tu încă mai crezi asta.

Îşi apăsă buzele pe părul ei.

– Allison, eşti detectivul cel mai blînd şi mai versat pe care l-am întîlnit.

– Zîmbeşte cînd spui asta, poliţistule, spuse ea

tărăgănat, împingîndu-şi înainte bărbia.

– Cel mai mic Cezar dintre toţi.

David simulă o lovitură. Ea se feri şi îl gîdilă pe abdomen – unul dintre punctele lui vulnerabile, după cum descoperise. El se contractă, rîzînd şi prinzînd-o cu uşurinţă de încheieturile mîinilor.

– Încetează!

– Niciodată! ripostă ea, lovindu-l.

– Niciodată să nu spui niciodată, ripostă el, dîndu-i părul la o parte din ochi cu o mînă şi ţinînd-o de încheieturi cu cealaltă. „Niciodată" înseamnă mult timp.

O strînse la pieptul lui, apoi o lăsă pe pămînt.

– Înapoi pe pămînt, micuţo, zise.

– Poate că sînt mică, dar sînt puternică, zise Allison, fluturîndu-şi degetele spre el ca o dansatoare de hula.

– La fel e şi altceva, spuse el tărăgănat. Şi acolo mă gîdil.

– Nu cred că „gîdilat" e cuvîntul potrivit.

– Dar va fi bun, la nevoie.

– Oh, eşti imposibil! spuse ea şi se îndreptă din nou spre el.

Cujo sări în sus, lătrînd şi ţopăind, dornic să se alăture bătăii. Apoi, dintr-o dată, din vîrfurile pomilor se auzi cîteva cuvinte:

– Oh, la naiba.

Îngrozită, Allison ridică privirea, închizînd pe jumătate ochii împotriva soarelui de dimineaţă. Acolo, cu silueta conturată pe cerul roz se zărea nepotul ei, odată căţărător pe clădiri, acum acrobat în conifere.

– Barry! ţipă ea. Dă-te jos de acolo! Oh, pentru Dumnezeu!

– Ah, bună, mătuşă Al, spuse el vesel. Ce cauţi aici?

– Cred că asta era replica mea! strigă ea spre el, înfigîndu-şi mîinile în şolduri. Barry, dă-te jos, la naiba! Puteai să-ţi rupi gîtul!

Înainte să ţi-l sucesc eu, adăugă în gînd.

– Bine, bine. Nu face un atac de cord.

Barry dispăru. Frunzele începură să cadă ca o ploaie peste Allison şi compania, în timp ce liniştea dimineţii se umplea cu zgomot de crengi rupte.

– Vrei să mă urc eu? o întrebă David, netezindu-i sveterul peste piept.

Allison roşise, furioasă. Ce văzuse Barry? Fusese atît de atentă să nu facă nimic cu David, cînd el era prin preajmă! Ştia că-şi petrecuse weekend-ul în căsuţa lui David? O văzuse noaptea trecută, stînd dezbrăcată în lumina lunii, tremurînd, dar iubind prea mult, în acel moment, ca să intre?

– Nu, îi răspunse lui David. Nu vreau să va pierd pe amîndoi.

Privirea lui David era ciudată, ochii lui maronii părînd umbriţi de un secret.

– Nu-ţi face griji, spuse el, punîndu-şi un braţ în jurul taliei ei şi sărutînd-o.

Coborîrea lui Barry fu rapidă. El apăru la baza pomului cu un colac de nailon în jurul umărului, cu nişte ţăruşi şi un ciocan în mînă.

– Hei, spuse el. Cum merge?

– Barry, îmi vine să te ucid! ţipă Allison. Mi-ai spus că eşti într-o excursie cu clasa ta!

El îşi tîrşîi picioarele.

– Ei, am fost, pentru o vreme. Dar devenise plictisitor.

Privi pe lîngă ea, la David, ca şi cum acolo ar fi putut găsi mai multă înţelegere.

– Ştii, niciodată nu urcăm prea sus. Întotdeauna ratăm munţii cu adevărat buni.

– Cei care conduc la Raiul adolescenţilor? întrebă David, înghiontind-o pe Allison.

– Cînd mama ta va ajunge acasă... începu Allison, apoi îşi trecu o mînă prin păr şi oftă.

Cînd Maribeth se va întoarce, nu va face absolut nimic în privinţa proastei purtări a lui Barry. Şi, după cum reieşea din expresia lui neîngrijorată, Barry ştia asta.

– Ah, mătuşă Allison, mă distram şi eu! protestă el.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta, spuse scurt Allison. Acum, te întorci cu noi la căsuţă. Tocmai ne pregăteam să ne întoarcem acasă. Apropo, cum ai ajuns aici? E prea mult ca să fie o coincidenţă.

Barry mergea în urma lor.

– Ah, David a menţionat locul ăsta într-una din convorbirile noastre telefonice. M-am îndreptat în direcţia asta cînd am părăsit grupul de alpinism.

Cujo apăru pe lîngă David, ca să-l inspecteze pe Barry.

– Al cui e cîinele? întrebă Barry, cu o voce plină de veselie. Hei, băiete, cum te cheamă?

Cujo începu să lingă faţa şi mîinile lui Barry. Alerga în jurul lui în cercuri, scheunînd şi gîfîind, sărind într-o parte şi în alta, în timp ce Barry se

prefăcea că vrea să-l prindă.

– Hei, băiete, aici, băiete! cînta Barry.

Allison şi David schimbară o privire.

– O căsnicie făcută în rai? întrebă David. Barry are vreun animal acasă?

– Din cîte ştiu eu, nu, zise Allison. Se pare că se potrivesc cu adevărat, nu?

– Cui aparţine acum? întrebă Barry.

David îşi ridică sprîncenele. Allison ridică din umeri.

– S-ar putea să fie al tău, zise David. Vom vedea.

– Formidabil! spuse Barry, bătîndu-l pe Cujo pe spate. Hai, băiete!

Trecură în fugă pe lîngă Allison şi David, făcîndu-şi loc prin cătină. În curînd, lătratul lui Cujo răsună la distanţă.

– S-ar putea să fie rău pentru cîine, ştii, zise Allison. S-ar putea să-l înghesuie într-un rucsac, cînd va urca pe Everest.

– Va fi nevoie de un rucsac măricel, replică David. Dar Cujo poate duce brandy-ul în butoiaşul lui de St. Bernard.

– Vă rog, domnule, nepotul meu e minor.

David aruncă o privire în sus, spre pomii înalţi.

– Care, dacă o ţine tot aşa, nu va ajunge să fie major.

Se întoarseră la căsuţă şi încuiară. Barry nu puse nici o întrebare despre ce făceau ei acolo, iar Allison nu-i oferi nici o explicaţie. Apoi, se urcară în furgonetă, Barry şi cîinele în spate, iar Allison lîngă David, în cabină.

În ciuda dilemei ei în legătură cu Barry, sufletul

lui Allison cînta, în timp ce ea privea soarele luminînd umbrele dintre pomi şi strălucind pe întinderile de iarbă de culoarea smaraldului, de pe ambele părţi ale drumului. Era o femeie nouă – una fericită, nu nefericită, în dragoste. Se simţea uşoară, plină de curcubeie şi soare. În cele două zile scurte în care fuseseră împreună, o mare parte din teama ei dispăruse. Se simţea ca Olivia de Havilland, cînd Montgomery Clift o cerea de soţie, în filmul „The Heiress"[1].

Va fi bine, îşi spuse singură, în timp ce furgoneta traversa podul. La distanţă, conturul oraşului se ridica deasupra ceţii. Pentru prima dată, îndrăznea să spere că acesta era un bărbat care nu-i va frînge inima în cele din urmă. Se apropiaseră atît de mult în timpul weekend-ului, împărtăşind fiecare clipă unul cu celălalt, într-o timiditate pe care ea n-o mai cunoscuse înainte.

Se întinse şi îl strînse de mînă. El îi cuprinse degetele cu ale lui şi îi zîmbi, fluierînd nemelodios.

– La ce te gîndeşti, Bobocule? o întrebă.

Ea îşi sprijini capul pe umărul lui şi îl mîngîie.

– Oh, la nimic important, zise ea. Am avut un weekend atît de minunat! David.

El nu spuse nimic, ci doar îşi frecă capul de al ei şi continuă să conducă. Allison simţi o undă de îngrijorare. Spusese prea mult? Se apropiase prea mult? Dar înlătură acele gînduri, ascultînd fluieratul. E curtenitor, încîntător şi chipeş, se gîndi ea, dar complet lipsit de ureche muzicală. Într-un fel, asta făcea să-l îndrăgească şi mai mult.

1. Moştenitoarea.

Apoi, mult prea curînd, furgoneta opri în faţa casei ei.

– Te-aş invita să intri, îi spuse lui David, iubind modul în care soarele atingea părul lui, dar trebuie să fiu mătuşă pentru o vreme.

El îi atinse obrazul. Faţa îi deveni serioasă, ochii lui cercetători şi atenţi căutîndu-i pe ai ei. Privirile lor rămaseră legate una de cealaltă, iar atmosfera din furgonetă trosnea din cauza tensiunii.

– Vreau să vorbesc cu tine despre ceva important, spuse el în cele din urmă. Ceva cu care nu am mai avut niciodată de-a face în viaţa mea.

Făcu un semn spre Barry, care sărea pe trotuar, cu Cujo.

– Ştiu că trebuie să stai de vorbă cu el – continuă –, dar am nevoie să fii a mea la noapte. Nu poate să petreacă noaptea la un prieten?

Ea înghiţi cu greu, neîndrăznind să-şi îngăduie să recunoască ce spera. Că el o va cere de...

Expirînd, îşi îndreptă umerii şi mimă că muşcă dintr-un trabuc.

– Sigur, şefule. Cum spui tu. O să scap de puşti.

– Îmi place cînd eşti aşa, spuse David, ridicîndu-şi capul şi zîmbindu-i. Cînd te-am întîlnit prima dată erai foarte tăcută.

– „Vorbă multă, sărăcia omului."

– Pe mine m-a dat gata, Allison, şopti el. Mă scufund. O să vin la şapte să te iau.

– Hai să luăm cina aici, sugeră ea dintr-un impuls. Aşa putem discuta mai în intimitate. Despre orice vrei tu să vorbim, adăugă, nervozitatea

făcînd-o să-i clănţăne dinţii.

Se priviră unul pe celălalt. Oare căsătoria era...

Oh, Dumnezeule, acum că ai rostit cuvîntul – chiar şi în gînd – nu o să se mai întîmple, veni gîndul.

Şi gîndul era în mintea lui David.

Şi a lui Allison.

Allison îl dojeni aspru pe Barry şi-l trimise să-şi împacheteze cîteva lucruri, ca să meargă la Eric, unul dintre prietenii lui montagnarzi. Legîndu-şi o basma cu buline la cap, se puse pe treabă cu un pămătuf de şters praful, străduindu-se să pună ordine în haosul din casa ei.

– Trebuie să fiu sigură că nu o să fiţi la vedere, le spuse lui M & M & M şi celorlalte pisici, ultimele din „Cele mai mari succese ale lui Rod McKuen", şi care acum puteau să meargă clătinîndu-se, ca nişte jucării cu cheiţă.

– O să mă ceară, ştiu sigur! îi spuse Allison lui Hercule, în timp ce îi curăţa ciocul.

– Opriţi, în numele legii! Opriţi, în numele legii! replică Hercule.

Asta, un fox terrier cu păr sîrmos, care era un nou membru al familiei, urmărea o minge sub un scaun.

Allison rîse şi dansă, rotindu-se într-un cerc mic. Apoi se opri şi se scutură.

– S-ar putea să greşesc, adăugă, nesigură. Poate fi ceva lipsit de importanţă, cum ar fi, să

vrea să-mi împrumute pălăria.

Ha, ripostă mintea ei. Nu crezi asta nici pentru o clipă.

– Bineînţeles că nu, spuse ea cu voce tare. Cine ar vrea-o?

O bătaie la uşă îi făcu inima să-i sară din piept. Era abia ora patru. Dacă era David, o să-l ucidă.

Ei bine...

Deschise uşa. Curbată ca o minge mică, cutremurată de suspine uriaşe şi dureroase, Janet se aruncă în braţele lui Allison.

– Hunter a plecat! spuse ea, plîngînd. Hunter a plecat!

– Janet, despre ce vorbeşti? întrebă Allison, uimită.

Închise uşa cu piciorul şi, mai mult cărînd-o pe sus, o conduse în birou pe Janet care se clătina.

Cei trei şoricei albi ieşiră de sub braţele elefantului şi se aruncară în cutia lor. Hercule intră în zbor ca să tragă cu urechea, aterizînd pe stinghia lui. Reclama cu neon a lui Allison se aprinse automat, dînd lacrimilor de pe obrajii lui Janet culoarea levănţică.

Janet plînse mult timp, fără să se poată controla, în timp ce Allison o susţinea. Mîngîindu-i părul, Allison nu zise nimic, ţinînd-o doar în braţe şi legănînd-o uşor.

În cele din urmă, Janet îşi şterse faţa cu şerveţelul care îi fusese oferit şi îşi suflă cu zgomot nasul, cerîndu-şi scuze cu voce joasă. Allison îi îndepărtă scuzele cu mîna şi îi întinse un alt şervetel.

– S-a îndrăgostit de cineva de la biroul de

dactilografie, reuşi să spună Janet. Se mută, Ally-pisicuţo. Nu mă mai iubeşte!

– Dar credeam că voi doi...

Îşi lăsă propoziţia neterminată, cînd realiză cît de insensibilă era.

Părul platinat al lui Janet sclipi cînd ea îşi aplecă capul.

– Făcea mereu aluzii despre mari schimbări. Ei bine, e al naibii de sigur că nu glumea!

– Oh, scumpo, îmi pare rău, spuse cu sentiment Allison, strîngînd-o din nou în braţe.

– Bărbaţii, spuse aceasta printre suspine. Îţi spun că te vor iubi întotdeauna, dar mint de îngheaţă apele. Aveai dreptate în legătură cu ei, Allison! Nu vreau să mă mai implic niciodată sentimental. Nu merită durerea!

Buza de jos îi tremura, cînd ridică privirea spre Allison.

– De altfel, n-o să încetez niciodată să-l iubesc pe Hunter.

– Aşa simţi acum, zise Allison.

Janet îşi scutură capul cu tristeţe.

– Nu. N-o să-l uit niciodată.

Allison nu o contrazise. Înţelegea nevoia de suferinţă a lui Janet – în definitiv, nu avusese şi ea partea ei de lacrimi din cauza bărbaţilor?

Dar acelea fuseseră lacrimi de durere şi de umilinţă, îşi aminti. Nu cele care exprimă agonia adîncă a pierderii dragostei adevărate.

Genul de lacrimi pe care le-ar vărsa dacă David...

– Oh, Janet, izbucni Allison, începînd să plîngă

şi ea, hai să ne mutăm în Tanganyka. Să urcăm pe Everest, cu Barry!

– Hei, probabil că învaţă destul de repede dacă e deja în stare de asta, spuse Janet fonfăit.

Allison oftă, ştergîndu-şi lacrimile.

– Aş putea să-l ucid pe Hunter cu mîinile goale.

– Nu, Ally. Lucrurile acestea se întîmplă. Presupun că unii nu sînt făcuţi să stea cu o persoană toată viaţa lor. Hunter s-a văzut cu o mulţime de femei înainte să ne mutăm împreună. Presupun că... l-a prins dorul de ducă.

Rîse cu amărăciune de propriul ei calambur.

Rămaseră în lumina amurgului, în timp ce soarele arunca umbre pe pereţi. Janet părea mică şi palidă în fotoliul ei, prăbuşită în ea însăşi. Din cînd în cînd scotea cîte un oftat care devenea suspin şi îşi ştergea nasul cu şerveţelul. Allison stătea lîngă ea, bătînd-o pe umăr şi strîngîndu-i braţul.

– Vrei să bei ceva? întrebă ea. Am nişte scotch în sertarul de jos.

Cînd Janet păru uimită, adăugă:

– Doar pentru efect. Marlowe avea întotdeauna o sticlă în birou.

Janet reuşi să rîdă slab.

– Te iubesc, Ally. Sînt fericită că eşti aici, să mă pot sprijini de tine.

Va trebui să anulez întîlnirea cu David, se gîndi Allison. Indiferent ce voia el să discute, va trebuie să aştepte. La naiba, poate că şi el plănuia să o rupă cu ea.

Allison scoase sticla din sertar, împreună cu

două pahare. Cînd deşurubă dopul, Janet ridică o mînă şi clătină din cap.

– Nu, Ally. Făceai curat cînd am venit eu. Asta înseamnă fapte mari aici, în noaptea asta. Nu am de gînd să găsesc uitarea în băutură şi să-ţi distrug petrecerea cu David.

Allison turnă băutură, mîna ei făcînd buza sticlei să zăngăne pe cea a paharului. Tremura.

– Nu fi proastă. Eşti cea mai bună prietenă a mea şi eşti în mijlocul unei crize. Eu şi David ne putem întîlni altă dată.

– Nu. Ţi-am răpit destul timp. De altfel, vreau să fiu acasă cînd împachetează Hunter. Cine ştie? continuă, cu o veselie falsă. Poate că-mi ia din greşeală tenişii de culoarea levănţicăi.

– Oh, Janet, murmură Allison, îmbrăţişînd-o strîns. Te rog să rămîi. Poţi chiar şi să te muţi aici, dacă vrei.

Janet o îndepărtă, aranjîndu-şi părul.

– Nu, draga mea, ciripi ea cu un accent englezesc. Trebuie să fug. Te sun mîine.

Făcu o piruetă spre uşă, apoi se prăbuşi, sprijinindu-se de oglinda de lîngă ea.

– Doar să fii atentă, Ally, spuse ea cu o voce slabă, luptînd cu lacrimile. Să nu-l laşi pe David să te rănească.

Se priviră una pe cealaltă şi se îmbrăţişară încă o dată.

– Voi fi atentă, Janet, spuse Allison.

Janet îi făcu cu ochiul, o lacrimă prelungindu-i-se pe obraz, şi plecă. Allison o privi cum mergea tîrşîndu-şi picioarele pe stradă, părul ei

lung fluturînd în bătaia vîntului.

– Voi fi foarte atentă, spuse, închizînd uşa.

David veni mai devreme. Allison încă îşi hrănea animalele cînd el sună la sonerie. Panicîndu-se, aşeză cutia cu rinichi deschisă pe o farfurie şi se grăbi spre uşă.

– Bună, frumoaso, spuse el, sărutînd-o.

Purta un costum cenuşiu, cu o cămaşă albă şi o cravată în alb şi gri, şi avea în braţe trei duzini de trandafiri – o duzină roşie, o duzină albă şi o duzină roz.

– Oh, murmură Allison, copleşită. Oh, David, sînt superbi! N-am văzut niciodată atîţia trandafiri!

– Şi tu eşti splendidă, zise el, dîndu-se un pas în spate ca s-o admire.

Allison era fericită că îşi pusese rochia de catifea neagră – cea pe care o purtase la acea cină dezastruoasă de la el acasă – şi roşi de plăcere cînd luă buchetul uriaş şi merse în bucătărie. Începu să adune toate vazele pe care le avea, vorbind cu el în acelaşi timp.

– Ce zi am avut. Mi-am pierdut complet cumpătul cu Barry. Apoi, noul meu cîine, Asta, s-a luat la bătaie cu Dirty Harry şi cu Van Helsing. Blana a zburat în toate părţile, cum se spune.

Hotărî să nu-i spună despre Janet şi despre Hunter.

– Ah, cum a fost restul zilei pentru tine?

– Mmm, răspunse el.

Stătea cu spatele la ea, în sufragerie.

Încruntîndu-se, ea puse jos florile şi se uită de după uşă.

– David?

Merse spre el, apoi izbucni în rîs.

El studia cu o grimasă dezgustată, cutia cu mîncare de pisică de pe farfuria lui. Cînd Allison rîse, o privi sec şi schimbă farfuriile, strîmbînd din nas.

– Ai un gust ciudat în „hora d'o euvres", draga mea.

– Doar foarte rafinat, replică ea, luînd cutia şi ducînd-o în bucătărie.

După ce aranjă trandafirii în toate vazele pe care le găsise, rămăseseră încă destui plutind în apă caldă, în chiuvetă. Casa era plină de parfumul florilor, ameţitor şi delicat în acelaşi timp, plin de o promisiune dulce.

Dar trandafirii se ofilesc şi mor, se gîndi Allison, în timp ce-l privea pe David cum mînca biftecul Wellington gătit de ea. Iar dragostea – dragostea ce face?

Se uită la el. Era pierdut în gînduri. Nu vorbise prea mult de cînd venise.

Era prea îngrijorat ca să se angajeze într-o discuţie măruntă. Era neliniştit la gîndul că o putea pierde, dacă nu o făcea cum trebuie. Dacă o înţelesese greşit, era într-o mare belea.

– Biftecul e bun? întrebă ea, întrerupîndu-i criza de anxietate.

– E grozav, răspunse el, luînd încă o bucată ca să i-o dovedească. Eşti o bucătăreasă gro-

zavă, Allison.

– După părerea surorii mele, e singura mea valoare socială compensatoare, spuse ea cu un ton uşuratic, luptînd împotriva nervozităţii care o măcina în interior.

Nu i se părea că el se poartă ca un bărbat în pragul unei decizii fericite. Bărbia îi era încordată, colţurile buzelor trase în jos, a supărare; în mod categoric, o faţă care prevestea veşti proaste.

David îşi luă paharul cu vin roşu şi îl ridică în lumină, după care îl bău încet. Privirea lui o întîlni pe a lui Allison şi ridică paharul la buzele ei.

Surprinsă, ea bău, iar ochii lui David se aprinseră, aprobatori. Puse jos paharul şi o luă de mînă, i-o întoarse şi îşi plimbă degetul pe linia din palma ei. Îi sărută cicatricea, moliciunea sărutului trimiţînd furnicături prin corpul ei.

– Este şi desert, reuşi Allison să spună, respirînd adînc.

El făcea cercuri mici cu limba pe încheietura ei, cu ochii pironiţi asupra ei.

– Serios?

David se ridică, ridicînd-o şi pe ea. Ţinînd-o de mînă, se îndreptă spre scări, tandru dar insistent, trecîndu-şi mîna după umerii ei.

– Drumul e liber? întrebă. Tot părul de pisică a dispărut?

– Atît cît am reuşit, răspunse ea, legănîndu-se lipită de ea.

Mirosul lui, masculin, de pin, se amesteca cu parfumul trandafirilor, ameţind-o, în timp ce corpul ei începuse să anticipeze plăcerea care o aştepta. Îşi sprijini capul pe pieptul lui în timp ce

mergeau, coapsa lui frecîndu-se de şoldul ei.

Era atît de înalt şi de frumos, încît îi tăia respiraţia.

– Allison, Allison a mea, murmură el, conducînd-o spre patul în care se scufundară împreună.

Mîinile lui hoinăreau pe corpul ei ca nişte vulturi care se năpustesc.

– Îmi place să simt cum catifeaua îţi strînge sînii, şopti el.

Îi sprijini spatele pe braţul lui şi se întinse după vaza cu trandafiri pe care ea o aşezase lîngă o veioză de sticlă, pe noptiera egipteană.

– Arăţi ca regina din basme, odihnindu-se în umbrarul ei, spuse răguşit.

Îi puse mîna pe sîni, masînd umflătura fermă. Pieptul lui Allison se ridică şi se lăsă, iar ea îşi puse mîna peste a lui. Era invadată de o slăbiciune delicioasă, toate gîndurile raţionale dispărînd, nervozitatea evaporîndu-se. Acesta era David, bărbatul care făcea dragoste în stiluri incredibile, cu o pasiune incandescentă şi cu o tandreţe blîndă, care o făcea să plîngă. Acesta era un bărbat care, în mod sigur, era îndrăgostit.

De data aceasta, a fost unul din momentele de tandreţe. El o dezbrăcă cu grija cu care ar fi despăturit o comoară nepreţuită, scoţîndu-i rochia mulată, ca să dezvăluie lenjeria de dantelă neagră şi jartiera. Plasa fumurie a ciorapilor ei îi contura coapsele şi gambele cînd el îi ridică un picior deasupra umărului şi îi sărută scobitura gleznei.

Apoi, David se ridică să se dezbrace, aţîţînd-o aşa cum făcuse în noaptea în care jucaseră poker, dezvăluindu-şi corpul pe care ea îl cunoştea

acum atît de bine şi pe care-l iubea. Apoi, se înălţă deasupra ei, gol, scoţîndu-şi lenjeria, prinzîndu-i braţele şi adorîndu-i sînii.

Scoase materialul delicat, lăsînd-o în ciorapi şi jartieră. Despărţindu-i picioarele, se opri pentru o clipă, atingînd-o uşor, mîngîind locul secret care nu mai era un secret pentru el.

– Frumoasa mea, spuse David, apoi îşi uni corpul cu al ei.

Ea se arcui de plăcere, dar el îi exploată pasiunea cu împingeri tăcute, deliberate. Se priveau cu solemnitate, în timp ce se mişcau ca unul, în flux şi reflux, udaţi de un curent de extaz erotic.

Fără să strige, Allison se agăţă de el, lacrimile curgîndu-i pe obraji, luna strălucindu-i în ochi. David i se alătură, cu capul lăsat pe spate într-o încîntare mută, strîngînd-o cu putere.

El îşi lăsă capul în faţă, expirînd. Allison îşi trecu mîinile prin părul lui şi închise ochii, pierdută într-o mulţumire adîncă. David era un amant înflăcărat, un companion minunat, o fiinţă fascinantă. Nu-şi putea dori mai mult, de la nimeni.

Cu excepţia implicării sentimentale, o sîcîi o voce mică.

David îşi şterse fruntea şi se rostogoli pe spate, acoperindu-i mîna cu a lui. Ea simţi absenţa greutăţii lui, ca un şoc.

Am dreptate, se gîndi David. Ţine la mine. Nu credea că ea va fi prea supărată dacă îi va face propunerea. O va lua uşor şi, dacă va vedea că merge, îi va cere ceea ce dorea el cu adevărat – să se căsătorească cu el. Dar, deocamdată, se va mulţumi cu mai puţin. Ea se va îndrepta. Era

sigur de asta.

Se întoarse într-o parte şi îşi sprijini capul cu mîna. O mîngîie pe faţă, apoi îşi întinse degetele pe clavicula ei.

– E timpul să stăm de vorbă, spuse el şi Allison aprobă din cap, cu ochii ei ca de cristal, imenşi şi întrebători.

– M-am gîndit mult la asta, continuă el, inima începînd să-i bată cu putere. Nu o spun cu uşurinţă.

Ce? Ce? se gîndi ea cu frenezie. Spune-o!

El îşi puse capul pe inima ei.

– Mi-ai dăruit atît de mult, şopti David. Înainte să te întîlnesc, am alergat prin viaţă ca să înşfac orice experienţă reuşeam. Am irosit mult. Dar tu m-ai făcut să mă opresc şi să privesc în jurul meu. M-ai făcut să văd culorile apusului de soare, curbura lunii în noapte. Mi-ai dăruit mirosul florilor şi al ierbii proaspăt cosite.

Ea înghiţi cu greu, pierdută în intensitatea lui. Trandafirii din părul ei erau reci şi mătăsoşi, atingîndu-i pielea ca mîngîierea buzelor lui, în primele raze ale dimineţii.

– Pentru prima dată în viaţă am vrut să stau nemişcat şi să privesc totul, să ating totul, să învăţ nuanţele şi subtilităţile a ceea ce se întîmpla cu mine. Datorită ţie, Allison, spuse el cu sinceritate.

– Mulţumesc, şopti ea, dar el îi puse un deget pe buze.

– Şi cred că ar trebui să trăim împreună, spuse el.

Înainte ca ea să poată reacţiona, David ridică o mînă.

– Dar fără o implicare apăsătoare. Sîntem liberi să plecăm şi să venim cînd vrem, atîta timp cît nu ne rănim unul pe celălalt. Vreau să spun că pot avea o relaţie deschisă, dacă tu vrei asta.

Ea deschise gura, îngrozită.

– Deschisă?

David se mişcă în pat, părînd stingherit. Nu o să vrea, se gîndi el cu disperare. La naiba. E timpul să dau înapoi.

– Orice vrei tu, o asigură. Nu vreau să-ţi impun nimic.

– Nu? întrebă ea cu o voce slabă.

– Nu, minţi el.

Spre uimirea lui, ea sări din pat şi se trase înapoi, ca şi cum el ar fi lovit-o.

– Atunci, la naiba cu tine! strigă ea, izbucnind în lacrimi.

Privi în jur cu sălbăticie, apoi îşi ridică rochia şi se acoperi cu ea. Se simţea atît de proastă, de incredibil de ridicolă. Şi tu ai crezut că o să-ţi ceară mîna? se mustră singură. Ai crezut că te iubeşte cu adevărat!

– Şi ieşi naiba de aici! adăugă, ieşind în fugă din cameră.

– Allison!

David era prea uimit ca să se mişte. Pînă cînd sări el din pat şi alergă după ea, Allison se baricadase deja în baia de la parter.

– Allison!

David bătu cu putere în uşă. Ea dădu drumul la robinet.

– La naiba, ieşi de acolo!

– Pleacă! Ţi-am spus, zise ea cu o voce înă-

buşită, ţi-am spus că nu... că nu vreau să mă implic!

– Asta-i o prostie! strigă el, dar acum nu mai era atît de sigur.

Şi era rănit. Era prima femeie pe care o iubea cu adevărat, prima... Şi simpla idee de a trăi cu el o făcuse să înnebunească.

– Bine! acceptă el. Fie cum vrei tu. Dar dă-mi voie să-ţi spun că eşti o doamnă nevrotică! Cînd cineva ţine la tine, te porţi ca şi cum... Oh, uită totul! Îmi pare rău că ţi-am cerut-o!

David se retrase. Cu urechea încă lipită de uşă, Allison lăsă apa să curgă în continuare, pentru ca el să n-o poată auzi plîngînd. Un cap mic şi păros ieşi dintr-un prosop îngrămădit în colţ şi mieună la ea. Pisicuţa ieşi clătinîndu-se şi începu să-i muşte degetele de la picioare, ca pentru a o linişti.

Să ţină? se gîndi ea. Asta credea el că înseamnă să ţii la cineva? O căsnicie deschisă, în genul unei convieţuiri?

De ce să cumperi vaca, cînd poţi obţine lapte pe gratis? întrebă cu sălbăticie vocea ei interioară.

Lovi uşa cu pumnul strîns.

– Pleacă, David! şopti, suspinînd. Fă-o acum şi să se termine totul.

După cîteva minute, pocnetul uşii din faţă îi spuse că el făcuse exact asta.

Capitolul 10

Trei ore mai tîrziu, Janet şi Allison stăteau pe podea, în camera de zi a lui Janet, plîngînd la unison şi trecîndu-şi una alteia ultima cană cu „rootbeer“ [1] dietetică, ca pe o pipă a păcii. O Janet înlăcrimată sunase şi o rugase pe Allison să vină la ea, pentru că Hunter plecase. O Allison înlăcrimată se aruncase asupra ocaziei, deoarece plecase şi David.

– E o ironie faptul că plîngem, spuse Allison, terminînd cana. Întotdeauna am considerat că apartamentul tău e un loc atît de vesel.

Făcu semn cu mîna spre afişele strălucitoare cu clovni, de pe pereţi. Casa lui Janet era o explozie de culori, o sărbătorire a tot ceea ce însemna optimism. Decorul era în culori primare:

1. băutură efervescentă din extract de plante

roşu, albastru şi galben, cu pete de portocaliu şi verde aruncate din loc în loc. Nu era deloc decorul potrivit pentru un priveghi.

– Am terminat băuturile dietetice, adăugă ea, la întîmplare. Va trebui să trecem la chestii mai tari.

Janet ridică din umeri.

– Hunter a luat tot restul.

– Porcul, pufni Allison. Bărbaţii sînt nişte bestii. Aveam dreptate, nu-i aşa? Mi se întîmplă mereu, nu?

Janet se jucă cu panglicile din păr, încolăcindu-le în jurul degetelor şi scoţîndu-le. Respirînd adînc, se scărpină şi întrebă:

– Ce ţi se întîmplă?

Allison o privi chiorîş.

– Bărbaţii mă părăsesc întotdeauna.

– Dar David nu te-a părăsit. Tu l-ai alungat.

Ochii lui Allison fulgerară, flăcările dansînd în albastrul cristalin.

– Nu-i adevărat! Am...

Vocea i se stinse.

– Ei bine, am avut motive temeinice, continuă, încruntîndu-se.

– Oare?

Allison se lăsă pe spate, pe coate, şi se aşeză în stil indian, aranjîndu-şi picioarele, şi ridicîndu-şi capul spre prietena ei. Faţa lui Janet era umflată şi roşie, iar acum avea o expresie serioasă, care nu avea legătură cu necazul ei.

– La naiba, sigur că am avut motive temeinice! ripostă Allison. El voia să primească prăjitura şi să o şi mănînce! E!...

Se întrerupse confuză.

– Dar tu de partea cui eşti?

Janet zîmbi slab.

– De partea lui Cupidon. Ascultă, probabil că David nu ştie ce vrea, în afară de tine. E nebun după tine, Ally-cat. Orice prost poate vedea asta.

– Dar chiar tu m-ai avertizat în legătură cu el, în după-amiaza asta!

– Eram supărată. David te iubeşte. Vrea să trăiască cu tine.

Ezită.

– Ally, dragostea e atît de greu de găsit. Nu o arunca.

Allison se strîmbă.

– Stai puţin. Îmi cunoşti trecutul. Bărbaţii cu care m-am întîlnit...

Janet îşi muşcă buza de jos şi începu să se joace din nou cu panglicile. Nu o privi pe Allison mult timp. Apoi îşi ridică capul şi spuse:

– Nu ţi-am spus asta niciodată, dar mă roade de mult. Tipii aceia cu care te întîlneai n-au fost niciodată potriviţi pentru tine. Ed era prea direct; Mark era prea bizar. Kevin era întotdeauna intimidat de judecata ta. Au plecat, pentru că *ei* nu erau buni pentru tine, nu invers.

Allison se holbă la ea, mintea lucrîndu-i cu viteză. Ceva suna oarecum greşit. Era prea uşor.

– Vrei să spui că pur şi simplu aleg bărbaţii groaznici?

Janet clipi spre ea.

– De obicei. Dar David – el e cu totul altceva.

– Nu, a fost o greşeală încă de la început, insistă Allison. A făcut din nou o alegere proastă.

Nu ne potrivim deloc. Eu sînt demodată, el e domnul Tehnologie. Eu sînt din clasa mijlocie inferioară, el e bogat. Eu sînt lentă, el e rapid.

Se înroşi.

– De obicei, spuse Janet. Îi iubeşti şi el te iubeşte. Trebuie să te iubească. Gîndeşte-te ce greu a fost pentru Regele Burlacilor să ceară unei femei să locuiască cu el.

– Şi eu vreau să mă căsătoresc într-o zi, iar el nu vrea.

Agitată, Allison se ridică şi începu să meargă.

– Greşeşti, Janet. În toate privinţele. Există ceva legat de mine, care alungă bărbaţii.

– Prostii. Şi de unde ştii că IBC nu vrea să se căsătorească? spuse ea tărăgănat, întinzîndu-se după o rotiţă şi, suflînd încet pe marginea ei, o făcu să se învîrtească. L-ai întrebat?

Inima lui Allison sări peste o bătaie. Janet părea atît de sigură de ce spunea, atît de încrezătoare. Dar nu avea sens... Oare?

– M-ar fi întrebat el, dacă voia, răspunse, nesigură. Nu e genul care se căsătoreşte.

– Aha, răsuflă Janet, strîngîndu-şi genunchii sub bărbie.

Părul lung îi cădea peste braţe, ca o ploaie argintie.

– Tu l-ai minţit. De ce să nu te mintă şi el?

Buzele lui Allison se despărţiră.

– Cînd l-am minţit?

– Lasă-mă-n pace. I-ai spus că nu vrei să te implici.

– Nu vreau!

Janet flutură un deget dojenitor.

– Nu vrei să fii rănită, asta e tot.

– Exact. Pentru că bărbaţii întotdeauna...

– Allison, n-o să fiu de acord cu tine în privinţa asta, o întrerupse Janet. Da, ai făcut nişte alegeri groaznice. Ai ales tipi care nu se potriveau cu tine. Dar apoi ai fost norocoasă. Ai găsit pe cineva care se potriveşte.

– Atunci, de ce trec prin asta? strigă ea. Dacă mă iubeşte cu adevărat, de ce nu mi-a spus-o?

– Din acelaşi motiv ca şi tine, prostuţo. Ca să se apere.

Clătină din cap, ridicîndu-se cu greu în picioare şi îmbrăţişînd-o pe Allison.

– Nu fi tîmpită, puştoaico. Nu există garanţii în nici o relaţie.

Rîse cu amărăciune.

– Ceea ce pot confirma şi eu. Dar s-ar putea ca tu şi cu David să aveţi ceva ce poate dura, şi eşti o idioată absolută dacă nu încerci să te ţii scai de asta.

– Greşeşti, insistă Allison. Simt cît de mult greşeşti.

Dar, atunci cînd ajunse acasă, nu mai era atît de sigură. Creierul îi lucra la viteză maximă, în timp ce punea ceainicul şi îl mîngîia pe Dirty Harry cu degetul de la picior. Celelalte animale alergau şi făceau gălăgie, extaziate datorită întoarcerii ei.

– Poate că Janet are dreptate în legătură cu ceilalţi bărbaţi, cu cei care m-au părăsit, îi spuse lui Harry.

Asta îl împinse într-o parte, gîfîind pentru puţină atenţie. Allison rîse şi îl mîngîie pe cap.

– Nu erau materiale potrivite pe durată lungă,

continuă. Poate că procedeele mele de selecţie au funcţionat, respingîndu-i pe bărbaţii care nu puteau să facă faţă personalităţii şi excentricităţilor mele – sau ale voastre, băieţi. Poate că am fost mai norocoasă decît majoritatea femeilor, neataşîndu-mă puternic de persoana nepotrivită – aşa cum a făcut Janet cu Hunter.

– Cine a făcut-o? întrebă Hercule.

– Eu, mărturisi Allison. L-am minţit pe David iar şi iar. Îl iubesc. Vreau să mă implic emoţional. La naiba, vreau să mă căsătoresc cu el şi să am copiii lui!

Ca la un semn, pisicuţele mieunară. Ironside le linse pe corpurile pufoase şi începu să le transporte înapoi pe colecţia de discuri. Cocoşul merse ţanţoş în urma ei.

– Deci, pot să sufăr în tăcere, fie să-mi mărturisesc crima, cugetă Allison, turnînd apă fiartă peste punguliţa cu ceai din ceaşcă.

Dar dacă atunci cînd va auzi, el va pleca?

– Sînt descoperită în privinţa asta, murmură crispată. Am făcut deja asta.

– Cine a făcut-o? şuieră Hercule.

– Ei bine, presupun că eu o s-o fac, zise Allison, strîmbîndu-se. Voi sînteţi alături de mine?

– Ham! răspunse Asta, iar ceilalţi îşi rostiră în cor acordul.

David îşi ridică privirea din extractul financiar lunar şi privi cu tristeţe spre pălăria de pe etajeră.

Nu se bărbierise şi avea ochii înceţoşaţi din cauza lipsei de somn. Se simţi bătrîn, obosit şi extrem de învins.

– Dar cred că o să cîştig pariul acela pînă la urmă, spuse cu amărăciune. În definitiv, nu pot să-i dezamăgesc pe băieţi, nu?

Bătu cu creionul în hîrtie şi îşi şterse faţa cu mîinile. Să o sune sau să o lase în pace? Să o urmărească sau să încerce s-o uite?

– Sau să o ucid? murmură. Să-mi înfăşor mîinile în jurul gîtului ei mic şi superb, şi să...

Fu întrerupt de o bătaie puternică în uşă, care se deschise înainte să-i spună celui care bătuse să plece.

– Mda? lătră David.

Ceva lătră drept răspuns.

Era un căţeluş de aport micuţ şi auriu, în braţele unui bărbat scund şi vînos, care purta o jachetă cu paiete şi un joben negru.

– *Bon jour,* spuse bărbatul, cu un accent franţuzesc îngrozitor. Unde vreţi cîinele?

David clipi.

– Pe birou.

– Foarte *bon.*

Puse căţeluşul pe cîmpul de tek. Căţeluşul merse spre David, aproape împiedicîndu-se în funda roşie, uriaşă, din jurul gîtului. De panglică era ataşată o carte de vizită mică, albă.

– Cine naiba eşti? întrebă David, holbîndu-se la căţeluş.

– Sînt Pierre Dubois, de la *Dubois Limousines,* îl informă bărbatul cu aroganţă. Am şi cele mai fine linii de ceazuri, bizuterii şi accezorii de toa-

letă, ale căror monstre le am chiar aici, în zervietă.

Ridică o servietă de vinilin şi începu s-o deschidă.

– Poftim, zise David, întînzîndu-i douăzeci de dolari fără să-l privească. Mulţumesc pentru livrare.

– Dar, monsiuer, ceazurile...

David făcu semn cu capul spre căţeluş, tot fără să-l privească pe celălalt bărbat. Îşi simţi gîtul uscat şi inima îi bubuia în piept. Cine altcineva să-i trimită un cîine? Cine altcineva?

– Vă rog, am cele mai frumoase bijuterii.

– Ar fi bine să-ţi lucrezi accentul, prietene. Orice newyorkez îşi poate da seama imediat că eşti din Brooklyn.

Bărbatul se prăbuşi.

– Sînteţi din oraş?

Accentul lui franţuzesc se evaporase.

Ridicînd din umeri, bărbatul îşi puse servieta sub braţ şi plecă.

Căţeluşul îl privea cu nişte ochi umezi, uriaşi. David întinse o mînă şi creatura merse clătinîndu-se spre ea, dînd dintr-o coadă în miniatură.

Încet, forţîndu-se să rămînă calm, David scoase cartea de vizită de pe panglică şi o deschise.

„Ne întîlnim la picioarele lui Golden Gate, la opt, în seara asta. Fără poliţie. Fără întrebări. Boboc de trandafir".

Închise ochii, apoi se aplecă în faţă şi sărută căţeluşul pe cap.

– Slavă Domnului, şopti. Sîntem din nou în afaceri.

Ca răspuns, căţeluşul scheună, se căţără pe braţul lui şi „merse la baie" pe jacheta lui făcută de comandă.

Ceaţa acoperea piciorul podului, ca o pătură albă plutitoare. Se ondula şi plutea, umflîndu-se ca să se acopere luna. Se auzeau sirenele remorcherelor şi maşinile treceau vîjîind, pe pod.

Cizmele lui Allison răsunau pe pavaj, în timp ce ea mergea prin pîclă. Inima îi bătea cu putere şi palmele îi transpirau. Pălăria îi ascundea faţa, dar ştia că era albă ca hîrtia.

Era ora opt şi un sfert.

El nu va veni, se gîndea distrusă, reţinîndu-şi cu greu lacrimile. Ar fi fost aici, dacă...

Îşi strînse mîinile şi merse în continuare, lovind cu piciorul diavoli prăfuiţi din fum. Remorcherele oftau şi moliile se învîrteau în jurul luminilor, provocînd nişte zgomote mici, cînd loveau becurile cu aripile lor.

El n-o să vină. Ar fi trebuit să fie aici.

Se auzi un zgomot, paşii unei persoane. Ţinîndu-şi respiraţia, Allison se răsuci.

O siluetă înaltă ieşi din umbră. Mergea agale spre ea, cu umerii curbaţi sub epoleţii unui trenci, cu pălăria împinsă în faţă, într-un unghi dezinvolt. Felinarul oferea o lumină din spate, conturîndu-i silueta. Ceaţa se ridică în jurul ei, cu un abur.

– Hei, scumpo, zise David, cu cea mai bună imitaţie a lui Bogie, pe care o reuşi.

Ea rămase nemişcată, copleşită de fericire şi de uşurare.

– Hei, scumpule, răspunse ea şi alergă în braţele lui.

Revărsară o ploaie de sărutări unul asupra celuilalt, Allison întinzîndu-se ca să ajungă la bărbia lui, dar mulţumită să-i lovească pieptul şi umerii. David rîse şi o prinse în braţe, învîrtind-o, frecîndu-i gîtul cu nasul, apoi o lipi de el şi îşi îngropă faţa în părul ei.

– Eşti scuzat, replică ea, cînd coborî pe pămînt. Eu am fost smintita.

– Ascultă...

– Ascultă...

Rîseră. Allison îşi aşeză mîna pe buzele lui, luîndu-şi dreptul de a vorbi prima.

Îşi îndreptă umerii şi îşi împinse pălăria pe spate, apoi puse mîna pe pieptul lui şi zise:

– Te-am minţit, David. Ţi-am spus multe lucruri...

Înghiţi greu.

– Trăitul împreună e pentru păsări. Hai să ne căsătorim, scumpule.

Cînd el tăcu, Allison începu să tremure. Oh, nu, se gîndi ea. Oh, nu, Janet n-a avut dreptate. Nici ea n-a avut dreptate. El nu o iubea. Nu o dorea.

David îşi împinse şi el pălăria pe spate. Avea lacrimi în ochi.

– Oh, draga mea, mulţumesc. Mulţumesc pentru că ai avut curajul să faci asta. Te iubesc!

Se lăsă într-un genunchi în faţa ei.

– Dar şi eu voiam să-şi cer acelaşi lucru.

Fu traversată de un fior de bucurie. Îi zîmbi şi îşi încrucişă braţele, cu o aroganţă prefăcută.

– Da, dar eu te-am cerut prima.

Îşi întrerupse poza şi îi prinse faţa între palme, sărutîndu-i fruntea, tîmplele, urechile şi buzele. Părul lui părea o blană moale pentru degetele ei. Făcu un pas în spate şi îi zîmbi drăgăstoasă, şocată, veselă.

– Nu ştiu ce să cred, zise David. Nu voiai să te implici şi...

– Eu? îl întrerupse ea. Dar tu, domnule Burlac Oscilant? Ce voiai să spun? „Uite inima mea, calc-o în picioare"?

El se încruntă.

– Allison, niciodată n-aş... Hei, ce faci?

Ea pescui în buzunar şi scoase ceva la lumină. Era o verighetă de aur.

– Rosalind Russell m-ar aplauda, zise. Loretta Young ar fi uimită. Myrna Loy ar zîmbi şi mi-ar oferi un Martini.

I-o puse pe deget.

– Se potriveşte.

El rîse, apoi se ridică şi o ţinu lipită de el. Inima îi bătea repede. Respiră în părul ei, apoi o sărută lung şi adînc, limba lui căutînd-o şi găsind-o pe a ei. Era un sărut care vorbea de sărutările care urmau, sărutări ce aveau să dureze o viaţă întreagă.

– Bagă-ţi mîinile în buzunarele mele, murmură el.

– David, spuse ea roşind, nu aici.

– În buzunarele trenciului, roşie mică şi încinsă ce eşti.

Îşi trecu limba în lungul gîtului ei, în timp ce Allişon îl asculta.

În buzunarul stînd era o cutiuţă de catifea. Ochii lui Allison se măriră cînd degetele ei o cuprinseră.

– David, nu se poate, zise, scoţînd-o.

– Minţile mari gîndesc la fel.

Înăuntru era un diamant uriaş montat în platină. Pe ambele părţi ale monturii complicate străluceau safire ca nişte stele.

– Ca să se potrivească cu ochii tăi, dragostea mea, zise David, sărutîndu-i palma deschisă în timp ce-i punea inelul pe deget.

Apoi, îi lipi mîna de faţa lui, frecîndu-i-o cu umărul.

– Joan Fontaine n-a avut niciodată unul mai bun.

– E minunat! exclamă ea.

Cînd îşi ridică ochii spre el, două lacrimi se prelingeau pe obrazul ei.

– O să ne căsătorim.

– Da.

– O să trăim împreună pentru totdeauna.

– Da.

– O să avem copii? întrebă ea nesigură.

– Da, da, da, da.

David rîse şi îi atinse baza abdomenului, locul unde aveau să crească copiii lor, proveniţi din dragoste lor.

– Atîţia vreau – patru. Cel puţin.

Ochii ei se măriră. Se întîmpla cu adevărat. Viaţa ei se schimba. Va fi soţia lui, tovarăşa lui, iubita lui pentru totdeauna.

Degetele ei se strînseră în jurul cordonului trenciului lui.

– Cum o să ne descurcăm? Eu, cu meseria mea şi cu animalele – se strîmbă – cu pisicile mele? Şi acel robot care mă enervează şi...

El îşi depărtă braţele.

– Hei, doamnă, tu m-ai cerut pe mine, îţi aminteşti? De altfel, e elementar, draga mea, Jones. O să rezolvăm totul, pentru că ne iubim.

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, strîngîndu-l în braţe cu putere.

– Da, dragul meu King, aşa e.

Îşi împreunară degetele şi începură să se plimbe prin ceaţă. David fluiera, dar se întrerupse şi o privi.

– Ai un cocoş? întrebă el.

– Mda. Ghiceşte-i numele.

El se gîndi pentru o clipă.

– Ralph?

– Nu, prostuţule. Alfred Hitchcock.

El gemu, apoi începu să fluiere din nou, zîmbindu-i.

– Ăsta e „Marşul nupţial", zise.

– M-aş fi putut înşela.

David îi puse braţul pe umăr şi o strînse.

– Am făcut-o, Allison. Te-am păcălit, şi m-am păcălit şi pe mine.

Îşi scuturâ capul.

– Dumnezeule, nu-mi vine să cred. Mă căsătoresc. Şi abia aştept!

Se întoarse spre ea.

– Hai să fugim, în noaptea asta. Ne putem întoarce la tine acasă şi...

Vocea i se stinse, emoţionat de radierea strălucitoare a chipului ei. Arătă ca o floare deschizîndu-se spre soare.

– Nu, şopti David. Vreau o nuntă adevărată, cu tine într-o rochie ca a unei regine din filme şi un voal alb, lung, iar eu voi purta un frac sau ceva în genul ăsta, şi-l vom pune pe Barry să urce în clopotniţă şi să sune clopotele pentru noi.

– Şi o să avem un tort etajat, cu porumbei în vîrf, aprobă ea. Toate aranjamentele.

– Inclusiv o petrecere a burlacilor, zise Patricia încîntată, îmbrăţişînd-o din nou pe Allison. Bob abia aşteaptă! E plin de bucurie că-l va duce pe David la *Hubba,* încă de cînd am auzit despre logodnă. „Trebuie să-l curăţ pe fraierul ăla", mi-a spus.

Allison rîse voioasă.

– Şi a fost atît de drăguţ din partea ta să aranjezi cina asta, spuse, privind cum ceilalţi bărbaţi se îngrămădeau în jurul lui David şi îl loveau pe spate.

Ei numărau încă cîştigurile şi pierderile la acel „loto al burlacilor", aruncînd scîntei şi spunînd lucruri de genul: „Hei, Bob, accepţi cărţi de credit?"

– David e cel mai bun prieten al lui Bob, zise Patricia. Măcar atît să facem: o mică reuniune, ca să te prezentăm tuturor. Mary a dat cîteva cine pentru Bob şi pentru mine, şi eu am apreciat asta.

Făcu semn cu mîna spre o femeie mică cu păr

şaten, care îi zîmbi şi ea.

În afară de ele două, în camera de zi erau încă unsprezece femei, printre care şi Janet şi Femeia Bionică. Căpitanul Curt venise cu Emma, iar Janet adusese pe cineva nou, un violonist, care cînta în colţul de vizavi de locul în care ea mima pe stradă. Era sărac şi puţin smintit, dar era evident că avea potenţial.

Mama şi tatăl lui Allison veniseră pentru o vreme, dar doamna Jones avea încă rău de avion, deşi erau în oraş de o săptămînă, şi voiau să petreacă seara „ocupîndu-se de detalii". Pe Allison nu o deranja asta. De fapt, era fericită că putea să se bucure de petrecere, fără să fie nevoită să ţină companie părinţilor ei. Era timpul să stea pe picioarele ei, să se distreze şi să le cunoască pe nevestele şi prietenele din cercul lui David.

– Noi plecăm acum, dragostea mea! strigă Bob, trăgînd de mîneca hainei lui David.

– Nu-l ţineţi prea tîrziu! strigă Patricia, în timp ce Bob deschidea uşa de la intrare. Aşa cum au făcut cu Bob, adăugă ea, adresîndu-se celorlalte femei, care chicotiră. I-a fost atît de rău!

– Nu mi-a fost prea rău, zise Bob. Ne vedem mai tîrziu!

David merse agale spre Allison şi o sărută zgomotos. Femeile aclamară şi aplaudară.

– Bis! strigă Mary.

Ochii lui David erau strălucitori şi înflăcăraţi.

– Ultima mea noapte ca bărbat liber, spuse el.

– Poţi fi sigur de asta, scumpule, zise Allison tărăgănat.

Rîzînd, el îi atinse părul, apoi se îndreptă şi se uită la celelalte femei.

– Sper să nu vă plictisiţi prea tare fără noi, zise el. Deşi presupun că vă veţi ocupa de chestia aia cu cadourile de nuntă.

Făcu semn spre mormanul de pachete de pe măsuţa de cafea.

Patricia aprobă din cap, încrucişîndu-şi braţele cu sfială.

– Vom încerca să trăim fără voi cîteva ore, băieţi.

– Atunci, pe mîine, îi murmură David lui Allison. Noapte bună, draga mea. Ne vedem dimineaţă.

Ochii lui vorbeau numai pentru ea: „Dimineaţa căsătoriei noastre. Dimineaţa în care ne vom dărui unul celuilalt cu atîta dragoste şi cu atîta tandreţe, încît îmi vine să plîng de bucurie".

– Somn uşor, adăugă, mîngîindu-i buzele cu degetul.

– Sînt sigură că glumeşti, replică ea, muşcîndu-l.

– Pa, Pat. Să nu stai pînă tîrziu! strigă Bob.

– „Să stai pînă tîrziu"? repetă Stu, îngrozit. Bate în lemn, David. Robert, nu vorbi aşa în faţa mirelui.

David îi făcu cu ochiul lui Allison, pe furiş, şi ea îi răspunse la fel. Apoi, el se alătură celorlalţi bărbaţi la uşă şi ieşiră în haită, ca nişte lupi tineri şi sălbatici.

– Ei, ne ocupăm de „chestia cu cadourile de nuntă", ca nişte femeiuşte? întrebă Patricia, cu o voce prefăcută.

Se răsuci spre Allison.

– Ceai şi lipie, draga mea?

Allison rîse, ştiind că glumeau pe seama ei. Janet se aplecă într-un genunchi ca să-i facă o poză, în timp ce Patricia îi turna un pahar cu şampanie.

Băură şi mîncară alune şi mentă, rîzînd şi pălăvrăgind, femeile căsătorite amintindu-şi de cadourile lor de nuntă şi de zilele lor de căsătorie. Allison fierbea de nerăbdare. Cînd era fetişcană, şi ea visase la cadourile ei de nuntă şi la ziua căsătoriei, dar acum era mai frumos ca orice vis. Aruncă o privire camerei spaţioase, decorată cu ferigi şi antichităţi, la prăjitura etajată, încîntătoare, o replică în miniatură a tortului de nuntă, avînd în vîrf un mire şi o mireasă din zahăr candel. Totul era mai frumos şi mai strălucitor decît îndrăznise vreodată să spere. Aranjamentul elegant, în stil victorian, femeile drăguţe şi zîmbitoare, decoraţiile argintii şi aurii care erau întinse în zigzag, păreau parcă desprinse dintr-un basm. Iar Allison – fără buclele aurii ale lui Bacall, fără ochii lui Loretta Young şi fără sînii lui Lana Turner – urma să se mărite cu Făt Frumos.

Tocmai voiau să joace un joc de societate, căutînd lucrurile greşite într-o caricatură a unei fotografii de nuntă, cînd se auzi soneria de la uşă.

– Oh, trebuie să fie cel care aduce lipiile, spuse Patricia, ridicîndu-se.

– Întotdeauna m-am gîndit că bărbaţii se bucură de toată distracţia, cu acele petreceri ale burlacilor, îi murmură Janet lui Allison. Adică, şi aici e frumos, dar...

– Hei, doamnelor, unde e mireasa? întrebă o

voce masculină, adîncă.

Toate capetele se întoarseră spre uşă. Acolo stătea un blond magnific, purtînd o cămaşă de satin pe corp şi pantaloni negri, şi ţinînd în mîini o duzină de baloane şi un casetofon.

– Unde este doamna serii?

– Aici! Aici! strigă Mary, arătînd-o pe Allison.

Roşind, Allison îşi îngropă faţa în mîini.

– În regulă! strigă bărbatul. Hei, Allison Jones, am de gînd să-ţi bag spaima în oase! Sînt înalt şi dulce, cadoul tău de nuntă, sînt Fantasticul Greg, de la *Stripogam,* de pe Turk Street!

Merse ţanţoş spre ea, îi întinse baloanele şi o sărută pe buze. Apoi, puse jos casetofonul şi luă o poză, cu picioarele mult depărtate şi mîinile deasupra capului.

Începu să se audă un ritm disco. Fantasticul îşi roti bazinul într-un cerc larg, chiar în dreptul feţei ei. Allison căscă gura şi se uită la Patricia. Aceasta zîmbi cu viclenie şi spuse fără să se audă:

– Doar o chestie cu cadouri de nuntă.

O versiune frenetică a „Marşului nupţial" prinse din urmă ritmul şi Greg îşi smulse cămaşa dezvăluind un piept larg şi nişte braţe musculoase.

– Hei, Allison King, spui că dragostea e treaba ta! cîntă el.

– Retrag tot ce am spus, îi şopti Janet lui Allison, rîzînd. Sper că David se distrează la fel de bine ca tine.

Acum, Greg ameninţa să-şi scoată pantalonii.

Allison îşi acoperi obrajii cu mîinile.

– Dumnezeule, Janet, eu sper că nu!

– Nu vă faceţi griji, doamnelor! tună Greg. Totul e făcut cu Velcro.

Şi dispărură şi pantalonii.

De pe scaunul ei din faţa oglinzii măsuţei de toaletă, Allison îl vedea pe David stînd pe pat şi scoţîndu-şi pantalonii. Îl urmărea, fascinată, în timp ce corpul lui i se releva, lumina focului din cămin licărind pe coapsele lui musculoase.

Era a douăsprezecea noapte a lunii lor de miere şi ea era încă ameţită de bucurie. Anglia fusese un vis, chiar incluzînd şi o vizită la uzinele *Morgan.* Iar astăzi, în Italia, făcuseră un tur al uzinelor *Ferrari.* Entuziasmul lui David pentru maşini luxoase era contagios, iar ei îi plăcea emoţia lui intensă. Urmau să mai stea cîteva zile acolo, în apartamentul pentru luna de miere al locuinţei de fermieri, după care urmau să plece în nord, la Stuttgart, căminul lui *Porsche* şi a lui *Mercedes Benz.* Acolo urmau să stea într-un castel, după cum îi spusese David.

Puse peria jos şi merse spre soţul ei. În jurul ei plutea un neglijeu alb, care aluneca, deschizîndu-se, pentru a dezvălui o rochie de satin mulată, care reliefa curbele corpului ei, vîrfurile crescînde ale sfîrcurilor ei. În picioare purta sandale de satin, decorate cu smocuri de pene de struţ, deasupra degetelor.

David privi în sus în timp ce se dezbrăca şi se

întinse după ea, trăgînd-o pe genunchii lui. O privi, dragostea strălucindu-i pe faţă, şi îşi înfăşură mîinile mari în jurul corpului ei mic.

– Eşti atît de frumoasă, atît de fermecătoare!

– La fel de fermecătoare ca Rita Hayworth? întrebă ea, pozînd.

El îi trase neglijeul într-o parte şi o sărută pe umărul gol.

– Nu. Mai fermecătoare. Ea e o vrăjitoare în comparaţie cu tine.

Se întinse şi îi turnă un pahar de vin rubiniu, gustîndu-l înainte să i-l ridice la buze.

– Te distrezi, dragostea mea? o întrebă. Nu te deranjează că vizităm uzinele de maşini? Te tîrăsc prea repede prin Europa?

– Nu am nici o plîngere, răspunse ea, punîndu-şi braţele în jurul gîtului lui.

Şimţea cum, sub ea, bărbăţia lui începea să-i răspundă. Era căldură şi putere acolo, şi mişcă din şolduri ca să îl mîngîie cu rochia de satin.

– Dar tu te distrezi? îl întrebă, frecîndu-şi nasul de bărbia lui.

– Mda, murmură el, luîndu-i vinul.

O dădu jos din poala lui şi o întinse pe pat, apoi se rostogoli deasupra şi îşi umplu mîinile cu sînii ei.

– În mod sigur.

Îşi trecu limba peste valea decolteului ei, punctînd umflătura delicată cu sărutări, în timp ce-şi apăsa mîinile în jurul şoldurilor.

– Ştiu un mod de a ne distra şi mai bine, şopti Allison, ondulîndu-se la fiecare mişcare a lui.

Pleoapele lui David se îngreuiară, zîmbetul îi

deveni languros.

– Mmm? Care?

Oh, îl iubesc, cît de mult îl iubesc, se gîndi ea, inima cîntîndu-i. Se întinse după el şi îl trase spre ea.

– O să-ţi arăt, soţul meu, spuse cu respiraţia tăiată.

Îl împinse pe spate şi se aplecă deasupra lui, atingîndu-i şi mîngîindu-i umerii şi braţele, necăjindu-i sfîrcurile mici şi transformîndu-le în puncte stîrnite, încordate. El gemu şi ea îşi ridică rochia deasupra taliei şi încălecă deasupra şoldurilor lui.

– Allison, oh, Allison, spuse el răguşind, gîfîind cînd ea îl trase în ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit!

– Ce-ai găsit, al tău să fie, iubitul meu, spuse ea, strălucind de fericire. Sînt a ta pentru totdeauna.

Îşi lăsă capul pe pieptul lui, ascultîndu-i bătăile nebuneşti ale inimii.

– Şi tu eşti al meu, adăugă, lacrimi de emoţie alunecînd pe părul negru.

Se mişcară, într-un crescendo de dragoste şi dorinţă.

– Da, îi spuse David, agăţîndu-se de ea, în lumina lunii. Da!

Sfîrşit